

OBAVIJESTI VOJNOG ORDINARIJATA
Službeno glasilo Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj

Izdavač:

Vojni ordinarijat u Republici Hrvatskoj
Zagreb, Ksaverska cesta, tel: 01/46 70 660, 46 70 659, (37 84 489-MORH)
faks: 01/46 70 662
www.vojni-ordinarijat.hr
e-pošta: vojni.ordinarijat@morh.hr

Odgovara:

Mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij

Uredio:

Mladen Čobanović

PORUKA VOJNOG ORDINARIJA	5
SVETA STOLICA	
Krist je uskrsnuo, on je živ i naš je suputnik	7
Poruka pape Benedikta XVI. za Svjetski misijski dan 2011.	8
HRVATSKA BISKUPSKA KONFERENCIJA	
“Otvorimo vrata Kristu”	10
Izjava Komisije “Iustitia et pax” o Međunarodnom sudu za ratne zločine u Haagu	11
Istina i pravda su osnovni preduvjeti mira	14
Sve više se primjećuje interes gostiju za kulturno i duhovno	14
Govor predsjednika Republike Hrvatske Ive Josipovića na dočeku pape Benedikta XVI.	16
Govor pape Benedikta XVI. na svečanosti dobrodošlice	18
Susret Benedikta XVI. s predstavnicima kulture, akademske zajednice, poduzetnika, civilnog društva, politike, diplomatskog zbora te s poglavarima vjerskih zajednica	19
Pozdrav zadarskoga nadbiskupa Želimira Puljića	19
Pozdrav prof. dr. Nike Zuraka, člana Papinske akademije za život	20
Oblikovanjem savjesti Crkva daje društvu svoj dragocjeni prinos	21
Pozdrav predsjednika HBK mons. Marina Srakića	23
Papina poruka mladima	24
Euharistijsko slavlje u prigodi Prvoga nacionalnog susreta hrvatskih katoličkih obitelji	26
Pozdrav kardinala Josipa Bozanića	26
Propovijed pape Benedikta XVI. na slavlju s obiteljima	27
Zahvala biskupa Valtera Župana, predsjednika Vijeća HBK za obitelj	29
Nagovor pape Benedikta XVI. uz molitvu Kraljice neba	30
Večernja s hrvatskim biskupima, svećenstvom i redovništvom	
Pozdrav kardinala Josipa Bozanića	31
Nagovor pape Benedikta XVI. u zagrebačkoj katedrali	32
Govor pape Benedikta XVI. na oproštajnoj svečanosti	34
Govor predsjednika RH Ive Josipovića na ispraćaju pape Benedikta XVI.	34
Izjava Komisije HBK Iustitia et pax o netrpeljivosti prema katolicima u RH	35
VOJNA BISKUPIJA	
DEKRETI I IMENOVANJA U VOJNOM ORDINARIJATU	36
IZVJEŠĆA I DOGAĐAJI	
Korizmena akcija Vojne kapelanije “Sv. Nikola Tavelić”	36
Hodočašće djelatnika Ministarstva unutarnjih poslova u Rim	37
Treći sastanak Koordinacijskog tijela	38
ANZAC day - Dan australskih veterana	39
Izjava Vojnog ordinarijata o prvostupanjskoj haškoj presudi hrvatskim generalima	41
Korizmena akcija u PK “Majka Božja Kamenitih vrata” u PUZ	42
Misa posvete ulja u Vojnom ordinarijatu	42
Redoviti susret kapelana Vojnog ordinarijata u RH	43
Završni sastanak Koordinacijskog tijela	44
Predsjednik Josipović dodijelio odlikovanje mons. Šantiću	45
Lourdes: zajedništvo vojski i naroda u jednom Bogu	46
Zahvala “Gromova”	51
Susret djelatnika Vojnog ordinarijata u Požegi	51
Hodočašće Policijske akademije u Padovu i posjet Veneciji	53
Uspostavljena Policijska kapelanija “Sv. Vid” u Rijeci	53
Vojni biskup pohodio Vojno predstavništvo RH u Belgiji	54
Promocija polaznika vojnih škola OS RH	55
LJETOPIS VOJNOG ORDINARIJATA	56
“Čovjek je uvijek u središtu naše pozornosti”	69
Pozdravna riječ mons. Jurja Jezerinca kleru i djelatnicima Vojne biskupije	72
PROPOVIJEDI VOJNOG ORDINARIJA	74
PROPOVIJEDI GENERALNOG VIKARA O. JAKOVA MAMIĆA	111
Homilija p. Željka Rakošca, policijskog kapelana u Osijeku	121
Homilija o. Vladislava Mandure, vojnog kapelana u Inženjerijskoj pukovniji	123

PORUKA VOJNOG BISKUPA MONS. JURJA JEZERINCA POVODOM BLAGDANA GOŠPE VELIKOGA HRVATSKOG KRISNOG ZAVJETA, ZAŠTITNICE VOJNOG ORDINARIJATA, DANA POBJEDE I DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI I DANA HRVATSKIH BRANITELJA

I ova je godina, bilo po onim sadržajima koji se svake godine iznova žive, bilo po onim događanjima koji su posebnost baš ovog vremena i trenutka, godina milosti Božje za svakog čovjeka. Vjernici to znaju i od toga sa zahvalnošću žive. Među mnogim razlozima, zbog kojih se mi u Ordinarijatu trebamo i možemo radovati, usmjeravam vam pažnju na za nas znakovita događanja. Vjerujem da zajedno s vama, braćo i sestre u Kristu, dijelim neizrecivu radost zbog pohoda Svetoga Oca Hrvatskoj. Jednako tako držim da nam je zajednički ponos što smo već započeli jubilarnu petnaestu godinu od utemeljenja naše biskupije. Godišnjom ćemo proslavom svečano obilježiti blagdan naše zaštitnice Gospe Velikoga Hrvatskog Krsnoga Zavjeta, Dan domovinske zahvalnosti i Dan hrvatskih branitelja. Naša iskrena zahvalnost svoje utemeljenje nalazi u slobodi koju radosno i ponosno živimo prije svega zbog milosti Božje, a odmah potom zbog uloga naših hrabrih branitelja, odanih narodu i domovini.

Još je uvijek u nama svježe sjećanje na posjet pape Benedikta XVI. Domovini i Zagrebu, narodu i Crkvi, vjernicima katolicima i svim ljudima dobre volje. Bogatstvo susreta očitovano u gestama i riječima, učinjenim i izgovorenim, obogaćuje i raduje. U ovom smo posjetu, prije svega doživjeli još jedan izraz naklonosti rimskog prvosvećenika našem narodu i domovini, što tako skladno i upečatljivo iznova potvrđuje stoljetno prijateljstvo Hrvata i Petrovih nasljednika. Papa je to osobno posvjedočio oproštajnim govorom: *razlog je moje radosti što sam vidio koliko je danas još uvijek živa kršćanska predaja u vašem narodu. (...) Rukom sam je dotaknuo osobito u toplom dočeku što mi ga je narod iskazao (...) prepoznajući u posjetu Petrova nasljednika, onoga koji dolazi utvrditi braću u vjeri.*

Pažljivo smo slušali papine riječi. Vjerujem da ih ozbiljno promišljamo te, temeljem njih, usmjeravamo vlastito djelovanje. Iako bi se mogli i trebali zadržati na svakom detalju iz papinih govora, evociram tek neke naglaske iz njihovih sadržaja.

Govor o savjesti, središnja je tema papina obraćanja okupljenima u Hrvatskom narodnom kazalištu, ali i svima drugima koji su događanje pratili putem TV ekrana, kao i onima koji imaju mudrosti uzeti i čitati zapisani tekst. Savjest je

u tom govoru prije svega predstavljena kao tražanje za istinom, ali jednako tako i hod u istini, te istinska zauzetost za opće dobro: *savjest (...) je temelj slobodnog i pravednog društva, kako na nacionalnoj tako i na nadnacionalnoj razini (...) Kvaliteta društvenog i građanskog života, kvaliteta demokracije dobrim dijelom ovise o tom "kritičkom čimbeniku", odnosno savjesti, o tome kako je se shvaća i o tome koliko se ulaže u njezino oblikovanje (...) Ako se (...) savjest otkrije kao mjesto slušanja istine i dobra, mjesto odgovornosti pred Bogom i braćom ljudima (...) onda ima nade za budućnost. (...) Oblikovanjem savjesti Crkva daje društvu svoj dragocjeni prinos.*

Vjernici (...) su zapravo pozvani da (...) velikuodušno žive (...) vodeći se načelima socijalnog nauka Crkve za istinsku laičnost, za socijalnu pravdu, za obranu života i obitelji, za slobodu vjere i odgoja.

U govoru mladima na Trgu bana Josipa Jelačića naglasak je stavljen na *otkrivanje smisla postojanja*. Papa usmjerava razmišljanje uzimajući citat iz Ivanova Evanđelja u kojem Isus, obraćajući se svojim učenicima pita: *Što tražite? (Iv 1, 38) To pitanje, ističe Sveti Otac, nadilazi vrijeme i prostor, zahtijeva od svakoga (...) da se otvori živo-*

tu i traži pravi put. Papa jednakom jasnoćom nastavlja: i evo ono što iznenađuje: Kristov glas i vama ponavlja isto pitanje: Što tražite? (...) Potpuno poštujući vašu slobodu, on se približava svakome od vas i predlaže sebe kao istinski i odlučujući odgovor na onu čežnju koja prebiva u vašem biću, na želju za životom koji vrijedi živjeti. (...) Pustite da bude prijatelj i suputnik na vašem putu!

Usmjerava nas nadalje papa da je na nama, osnaženima ovim prijateljstvom, svjedočiti radost susreta s njim koji (nas) uvijek prati, i zove (...) živjeti u pouzdanju i nadi. Gospodin Isus (...) jasno kaže da hod s njime zahtijeva zalaganje i osobnu žrtvu, ali se isplati!

Stvoreni smo i spašeni iz ljubavi. I samo u onoj ljubavi, koja želi i traži dobro drugoga, uistinu možemo iskusiti smisao života, i radosni smo da ga živimo, pa i u naporima, kušnjama, razočaranjima, čak i plivajući protiv struje.

Slaveći svetu misu na hipodromu, Benedikt XVI. progovara o prevažnoj temi za život Crkve i naroda. Govor o vrijednosti i važnosti obitelji potaknut je koliko slavljenjem Prvoga nacionalnoga susreta hrvatskih katoličkih obitelji, toliko, ili štoviše, previranjima na društvenoj i pravnoj podlozi, koja idu više protiv te temeljne institucije negoli u njenu korist. Papa otvoreno upozorava: Moramo nažalost ustanoviti, da se, posebno u Europi, širi sekularizacija koja Boga života gura na rub te donosi rastuću razjedinjenost obitelji. Apsolutizira se sloboda bez odgovornosti (...) i njeguje se, kao ideal, individualno dobro preko potrošnje materijalnih dobara te površnih iskustava, ne vodeći računa o kvaliteti odnosa s osobama i o najdubljim ljudskim vrijednostima; (...) Pozvani smo da se odupremo tom mentalitetu. Uz riječ Crkve, veoma je važno i svjedočenje te zauzetost kršćanskih obitelji, vaše konkretno svjedočanstvo, posebno kao potvrda nepovredivosti ljudskoga života od začeca do njegova prirodnoga skončanja, što je jedinstvena i nezamjenjiva vrijednost obitelji utemeljene na braku i na potrebi zakonskih odredbi koje bi podupirale obitelji u zadaći rađanja i odgoja djece. (...) Budite hrabri! Ne popuštajte tom sekulariziranom mentalitetu (...) Pokažite svojim životnim svjedočanstvom da je moguće ljubiti poput Krista, bezrezervno (...) radujte se (...) otvorenost životu znak je otvorenosti prema budućnosti (...)

Dragi hrvatski kršćani, osjećajte se pozvanima naviještati evanđelje cijelim svojim bićem; osjetite snagu Gospodnje riječi: 'Pođite i učinite mojim učenicima sve narode' (Mt 28, 19). Djeвица Marija, Kraljica Hrvata, neka vas uvijek prati na tom putu!

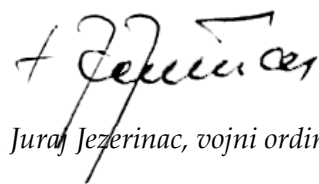
Na kraju svoga pohoda Crkvi hrvatskoj, u govoru pripremljenom za oproštajnu svečanost stoje zapisane riječi: U ovo vrijeme, kad se čini da nedostaju čvrsta i sigurna uporišta, neka kršćani, ujedinjeni "zajedno u Kristu", ugaonom kamenu, mognu

poput duše nacije, nastaviti izgrađivati državu pomažući joj u razvoju i boljitku.

Upravo ove zadnje citirane papine riječi povezuju nas s još jednim radosnim sadržajem koji živimo mi koji pripadamo Ordinarijatu. Naime, povodom jubilarne petnaeste godine od utemeljenja naše biskupije, kao i stjecajem povijesnih okolnosti, naša je radost osnažena činjenicom da je papa Benedikt XVI. blagoslovio kamen temeljac Glavne crkve – katedrale Vojnog ordinarijata. I dok tražimo načine ostvarenja materijalne izgradnje naše crkve, s radošću se sjećamo svih onih koji su tvorili i pridonosili izgradnji vjerničke zajednice pod okriljem Vojnog ordinarijata i njenoj duhovnoj kakvoći. Mislim na sve one neposredne suradnike, svećenike i njihove pomoćnike, djelatnike odjela kao i mnoge druge koji su od prvih dana duhovne skrbi radili na ostvarenju Kraljevstva Božjega među braniteljima, hrvatskim policajcima i vojnicima. Nadasve su mi u mislima i molitvama dobri i dragi ljudi što su stvarali i stvorili uvijete da Crkva u našoj domovini uopće ima mogućnost slobodnog djelovanja. Oni su svojom hrabrošću i žrtvovanjem izborili slobodu naroda, domovine, i svakog dobronamjernog čovjeka u njoj. Zbog njih, vojsku i policiju koje kroče hrvatskim tlom, uistinu ponosni, možemo zvati svojim. Dragi branitelji, čestitam vam vaš i naš blagdan.

Slaveći blagdan Gospe Velikoga Hrvatskog Krsnog Zavjeta ne mogu ne podsjetiti vas na riječi blaženog Alojzija Stepinca koje je i papa istakao u zagrebačkoj katedrali pred svećenicima, redovnicima i redovnicama, upućujući ih svima nama: Ili jesmo ili nismo. Što drugo ako ne svjedoci ljepote života u zajedništvu s Gospodinom, koja svoje utemeljenje nalazi upravo u krsnom zavjetu što ga na krštenju u naše ime dade naši roditelji i kumovi, a osobito ga potvrdismo primajući sakrament krizme, te ga razvijamo snažeći se Euharistijom i svagdanjim trudom oko dobra u osobnom i zajedničkom, privatnom i profesionalnom životu.

Zazivajući zagovor nebeske zaštitnice našeg Ordinarijata, čiji se blagdan sretno stapa s Danom domovinske zahvalnosti ponavljam papine riječi blagoslova: Neka Djeвица Marija bdije nad povijesnim putom naše domovine.

Mons. Jura Ježerinac, vojni ordinarij u RH

U Zagrebu, 2. srpnja 2011., na blagdan Presvetog Srca Marijina

Krist je uskrsnuo, on je živ i naš je suputnik

Poruka pape Benedikta XVI. Urbi et orbi, Gradu i svijetu, Uskrs 2011.

“In resurrectione tua, Christe, coeli et terra laetentur – Tvom se uskrsnuću, Kriste, raduje nebo i zemlja” (Časoslov)

Draga braćo i sestre iz Rima i čitavoga svijeta!

Uskrsno jutro nam je ponovno donijelo drevni a opet uvijek novi navještaj: Krist je uskrsnuo! Odjek toga događaja, koji je prije dva tisućljeća krenuo od Jeruzalema, nastavlja se širiti u Crkvi, koja u srcu nosi živu vjeru Marije, Isusove Majke, vjeru Magdalene i drugih žena, koje su prve ugledale prazan grob, vjeru Petra i ostalih apostola.

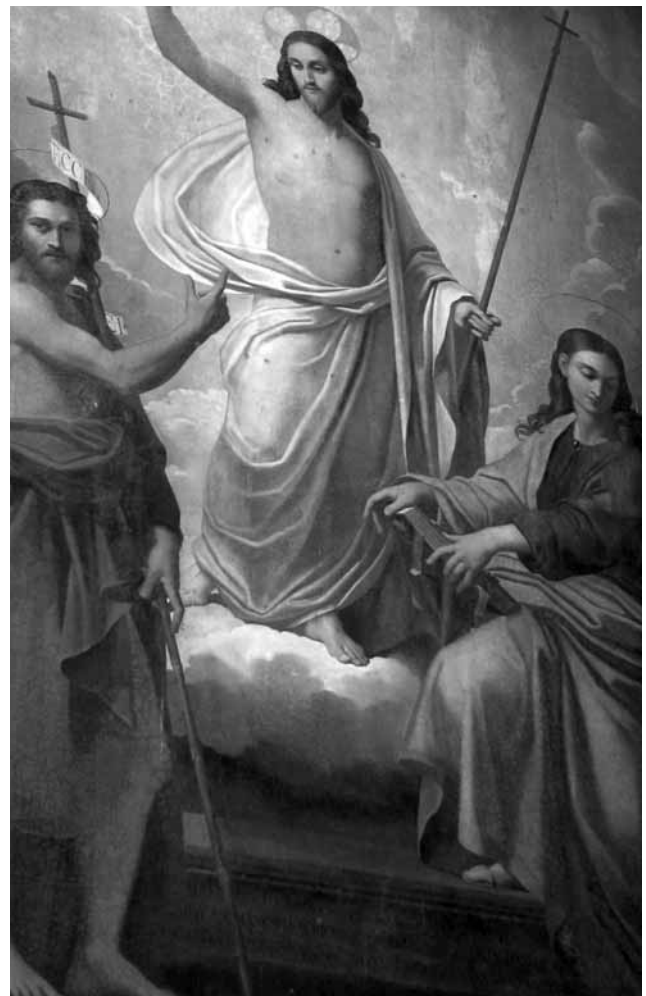
Sve do dana današnjeg – pa i u našem dobu naprednih komunikacijskih tehnologija – vjera kršćana se temelji na tome navještaju, na svjedočanstvu onih sestara i one braće koji su prvi ugledali odvaljen grobni kamen i prazan grob, a potom i one tajanstvene glasnike koji su posvjedočili da je Isus, Raspeti, uskrsnuo. Napokon se i on sam, Učitelj i Gospodin, živ i opipljiv, ukazao Mariji Magdaleni, dvojici učenika na putu za Emaus, a na kraju svoj dvanaestorici, okupljenoj u dvorani Posljednje večere (usp. Mk 16, 9-14).

Kristovo uskrsnuće nije plod nekog doumljivanja, nekog mističnog iskustva: to je događaj, koji zasigurno nadilazi povijest, ali koji se zbio u točno određenom trenutku povijesti i koji u njoj ostavlja neizbrisivi trag. Svjetlo koje je zasljepilo stražare koji su postavljeni da stražare pred Isusovim grobom prošlo je kroz vrijeme i prostor. To je jedno drukčije, božansko svjetlo, koje je razbilo tamu smrti i unijelo u svijet Božje svjetlo, svjetlo Istine i Dobra.

Kao što pod sunčevim zrakama u proljeće na granama stabala niču i rastvaraju se pupovi, tako svjetlo koje se širi iz Kristova uskrsnuća daje snagu i smisao svakoj ljudskoj nadi, svakom očekivanju, želji i planu. Zbog toga se čitav svemir danas iznova raduje, jer je u njemu zavlдалo proljeće čovječanstva, koje u ime svega stvorenja uzdiže himan hvale. Uskrsni “Aleluja”, koji se razliježe u Crkvi putnici u svijetu, izražava tihi ushit svemira i prije svega čežnju svake ljudske duše iskreno otvorene Bogu, zahvaljujući mu na njegovoj beskrajnoj dobroti, ljepoti i istini.

“Tvom se uskrsnuću, Kriste, raduje nebo i

zemlja”. Na taj poziv na hvalu, koja se danas izdiže iz srca Crkve, “nebesa” odgovaraju u punini: čete anđela, svetaca i blaženika jednim se glasom pridružuju našem klicanju. Na nebu vladaju posvemašnji mir i radost. No na zemlji, nažalost, tomu nije tako! Ovdje na našem svijetu, uskrsni “Aleluja” još je uvijek u opreci s vapajima i kricima koji se izdižu zbog mnogih bolnih situacija: bijede, gladi, bolesti, ratova, nasilja. Ipak, upravo zbog toga je Krist umro i uskrsnuo! Umro je također zbog naših današnjih grijeha, i uskrsnuo je također zbog otkupljenja naše današnje povijesti. Stoga ova moja poruka želi doprijeti do svih i, kao proročki navještaj, želi prije svega doprijeti do naroda i zajednica koje proživljavaju čas trpljenja, da im uskrsli Krist otvori vrata slobode, pravednosti i mira.

Neka se raduje zemlja koja je prva bila preplavljena svjetlom Uskrsloga. Neka Kristovo svjetlo dopre također do naroda na Bliskom istoku, da svjetlo mira i dostojanstva pobijedi tamu podjele, mržnje i nasilja. Neka u Libiji diplomacija i dijalog zauzmu mjesto oružja i neka se, u sadašnjim sukobima, omogući dostava humanitarne pomoći onima koji trpe zbog posljedica sukoba. Neka u sjevernoj Africi i na Bliskom istoku svi građani – a navlastito mladi – porade na promicanju općeg dobra i izgrađivanju društva, u kojem će siromaštvo biti iskorišteno a sve političke odluke nadahnute na poštivanju osobe. Neka svi iskažu solidarnost mnoštvu izbjeglica i prognanika iz raznih afričkih zemalja koji su zbog sukoba bili prisiljeni napustiti sve što im je drago; neka im ljudi dobre volje otvore svoja srca i iskažu im gostoprimstvo tako da se složno izađe ususret urgentnim potrebama mnoge naše braće; neka do svih onih koji pružaju uzorno svjedočanstvo u tome pogledu dopru naše riječi utjeha i zahvalnosti.

Neka se ponovno uspostavi mirni suživot među stanovnicima Obale Bjelokosti, gdje postoji urgentna potreba krenuti putom pomirenja i

opraštanja kako bi se izliječile duboke rane prozročene nedavnim nasiljima. Neka Japan uzmogne naći utjehu i nadu sada dok se suočava s dramatičnim posljedicama nedavnog potresa, zajedno sa ostalim zemljama koje su proteklih mjeseci bile kušane prirodnim katastrofama koje su sijale bol i tjeskobu.

Neka se raduju nebesa i zemlja zbog svjedočanstva onih koji trpe protivštine ili čak progone zbog svoje vjere u Gospodina Isusa. Neka im navještaj njegova uskrsnuća ulije dodatnu hrabrost i učvrsti im vjeru.

Draga braćo i sestre! Uskrsli Krist ide pred nama prema novom nebu i novoj zemlji (usp. Otk 21, 1) u kojoj ćemo konačno svi živjeti kao jedna obitelj, kao djeca istoga Oca. On je s nama sve do svršetka vremena. Kročimo za njim, u ovom ranjenom svijetu, pjevajući "Aleluja". U našem su srcu istodobno radost i bol, na našem licu osmjesi i suze. Takva je naša zemaljska stvarnost. Ali Krist je uskrsnuo, on je živ i naš je suputnik. Zato dok putujemo ovom zemljom mi pjevamo, vjerno obavljajući svoju zadaću na ovome svijetu, s pogledom upravljenim prema Nebu.

Sretan Uskrs svima! ■

Poruka pape Benedikta XVI. za Svjetski misijski dan 2011.

"Kao što mene posla Otac i ja šaljem vas" (Iv 20, 21)

Prigodom Jubileja dvijetisućite sluga Božji Ivan Pavao II., na početku novog tisućljeća kršćanske ere, snažno je potvrdio nužnost obnovenog zauzimanja da se svima donese navještaj evanđelja "istim oduševljenjem koje je bilo vlastito kršćanima prvoga sata" (Apost. pismo Novo millennio ineunte, 58). To je najdragocjenija služba koju Crkva može dati čovječanstvu i svakom pojedincu koji traži duboke razloge da živi u punini vlastiti život. Zato taj isti poziv odjekuje svake godine u proslavi Svjetskog misijskog dana. Neprestano naviještanje evanđelja, naime, oživljuje i Crkvu, njezin žar, njezin apostolski duh, obnavlja njezina pastoralne metode da bi bile sve prikladnije novim prilikama – također onima koje zahtijevaju novu evangelizaciju – i nadahnute misionarskim poletom: "Misija obnavlja Crkvu, učvršćuje vjeru i kršćanski identitet, ulijeva novi žar i daje nove poticaje. Vjera se snaži dok se daje! Nova evangelizacija kršćanskih naroda naći će nadahnuće i potporu u poslu sveopćeg poslanja" (Ivan Pavao II., Redemptoris missio, 2).

Pođite i naviještajte

Taj cilj neprestano oživljava slavljenje liturgije, navlastito euharistije, na kraju koje uvijek iznova odjekuje poslanje uskrsloga Isusa apostolima: "Pođite..." (Mt 28, 19). Liturgija je uvijek poziv 'iz svijeta' i ponovno slanje 'u svijet' da se svjedoči ono što se iskusilo, a to je moć spasenja Božje riječi, moć spasenja Kristova uskrsnog otajstva. Svi oni koji su susreli uskrsloga Gospodina osjetili su potrebu svjedočiti o tome drugima, kako su to učinili učenici iz Emausa. Oni, nakon što su prepoznali Gospodina u lomljenju kruha, "u isti se čas digoše i vratiše u Jeruzalem. Nađoše okupljenu jedanaesticu" i ispriповjediše im što im se dogodilo (Lk 24, 33-34). Papa Ivan Pavao II. poziva da budemo "budni i spremni za prepoznavanje njegova lica i za pristupanje našoj braći noseći veliku vijest: 'Vidjeli smo Gospodina!'" (Apost. pismo Novo millennio ineunte, 59).

Svima

Navještaj evanđelja namijenjen je svim narodima. Crkva je "po svojoj naravi 'misionarska' jer potječe iz poslanja Duha Svetoga u skladu s

naumom Boga Oca" (Drugi vatikanski koncil, dekret *Ad gentes*, 2). To je "milost i vlastiti poziv Crkve, njezin najdublji identitet. Ona postoji zato da evangelizira" (Pavao VI., *Apost. pobudnica Evangelii nuntiandi*, 14). Shodno tome, ne može se nikada zatvoriti u samu sebe. Ukorjenjuje se u određena mjesta da bi se širila dalje. Ona, pri-
najući uz Kristovu riječ i pod utjecajem njegove milosti i njegove ljubavi, svojim djelovanjem u punini i danom trenutku postaje prisutna svim ljudima i svim narodima da ih privede k vjeri u Krista (usp. *Ad gentes*, 5). Ta zadaća nije izgubila na svojoj urgentnosti. Štoviše, "misija Krista Otkupitelja, povjerena Crkvi, još uvijek je daleko od svog ispunjenja. Pogledamo li čovječanstvo općenito, na samom kraju drugog tisućljeća od njegova dolaska, vidimo da je ta misija još uvijek na svojim počecima i da se moramo svim silama staviti u njenu službu" (Ivan Pavao II., *Redemptoris missio*, 1). Ne možemo mirno prijeći preko činjenice da, i nakon dvije tisuće godina, još uvijek postoje narodi koji ne poznaju Krista i nisu još uvijek čuli njegovu poruku spasenja.

Usto, sve je više onih koji su evanđelje zaboravili i napustili, premda im je ono naviješteno, ne prepoznaju se više u Crkvi; a i mnoge sredine, također u tradicionalno kršćanskim društvima, odupiru se otvaranju riječi vjere. U tijeku je kulturna promjena, kojoj doprinose također globalizacija, misaoni pokreti i vladajući relativizam, promjena koja vodi k mentalitetu i načinu života koji ne uzimaju u obzir evanđeosku poruku, kao da Bog ne postoji i koji veličaju težnju blagostanju, lakoj zaradi, karijeri i uspjehu kao svrsi života, također nauštrb moralnih vrijednosti.

Suodgovornost svih

Opće poslanje uključuje svakoga, sve i uvijek. Evanđelje nije isključivo dobro onoga koji ga je primio, već je dar koji se mora dijeliti, lijepa vijest koju treba pronositi. I taj dar-obaveza je povjerena ne samo nekima, već svim krštenima koji su "rod izabrani... sveti puk, narod stečeni da naviještate silna djela Onoga koji vas iz tame pozva k divnom svjetlu svojemu" (1 Pt 2, 9).

Ono uključuje također sve vrste djelovanja. Pozornost i surađivanje u evangelizacijskom djelu Crkve u svijetu ne mogu se ograničiti na neke trenutke ili posebne prigode, niti ih se jednako tako smije smatrati jednom od mnogih pastoralnih aktivnosti: misionarska dimenzija Crkve je bitni vidik i zato ga treba uvijek imati na umu. Važno je da bilo pojedini krštenici bilo crkvene zajednice pokazuju zanimanje za to poslanje ne samo povremeno i neredovito, već stalno, kao oblik kršćanskog života. Sam Misijski dan nije iz-

dvojeni trenutak u godini, već je dragocjena prigoda da se zaustavimo u razmišljanju odgovaramo li i kako na misijski poziv; to je bitan odgovor za život Crkve.

Globalna evangelizacija

Evangelizacija je složeni proces i obuhvaća različite sastavnice. Misijska je animacija, od svih njih, uvijek osobitu pozornost davala solidarnosti. To je također jedan od ciljeva Svjetskog misijskog dana, koji, posredstvom papinskih misijskih djela, potiče na pomoć za ostvarivanje evangelizacijskih zadaća na misijskim područjima. Riječ je o podupiranju institucija koje su nužne za utvrđivanje i jačanje Crkve preko kateheta, sjemeništa, svećenika; kao i davanju vlastitog doprinosa poboljšanju uvjeta života osoba u zemljama u kojima vlada najveće siromaštvo, neishranjenost navlastito djece, bolesti, pomanjkanje zdravstvenih službi i službi za obrazovanje. I to spada u poslanje Crkve. Naviještajući evanđelje, ona uzima k srcu ljudski život u punom smislu. Neprihvatljivo je, govorio je sluga Božji Pavao VI., da se u evangelizaciji izostave teme koje se tiču promicanja čovjeka, pravednosti, slobode od svakog oblika tlačenja, naravno u poštivanju autonomije političke sfere. Ne zanimati se za vremenite probleme ljudskog roda značilo bi "zaboraviti lekciju iz evanđelja o ljubavi prema bližnjemu koji pati i koji je u potrebi" (*Apost. pobudnica Evangelii nuntiandi*, 31.34); to ne bi bilo u skladu s ponašanjem Isusa, koji je "obilazio [...] sve gradove i sela učeći po njihovim sinagogama, propovijedajući Evanđelje o Kraljevstvu i liječeći svaku bolest i svaku nemoć" (Mt 9, 35).

Tako, suodgovornim sudjelovanjem u poslanju Crkve, vjernik postaje graditelj zajedništva, mira i solidarnosti koje nam je Krist dao te surađuje u ostvarivanju Božjeg nauma spasenja prema ljudskom rodu. Izazove s kojima se ona suočava pozivaju kršćane da kroče zajedno s drugima, a misija ja sastavni dio toga hoda sa svima. U njoj nosimo, premda u glinenim posudama, naš kršćanski poziv, neprocjenjivo blago evanđelja, živo svjedočanstvo Isusa umrla i uskrsla, kojeg se susreće u Crkvi i u kojeg se vjeruje u Crkvi.

Neka Misijski dan oživi svima želju i radost da "idemo" ususret čovječanstvu noseći svima Krista. U njegovo vam ime od srca udjeljujem apostolski blagoslov, napose onima koji se najviše trude i trpe za evanđelje. ■

*Iz Vatikana, 6. siječnja 2001.,
svetkovina Bogojavljenja
Benedikt XVI.*

“Otvorimo vrata Kristu”

Poruka predsjednika Vijeća HBK za sjemeništa i zvanja splitsko-makarskog nadbiskupa uz Nedjelju Dobrog Pastira

Poštovana braćo i sestre!

Nedjelja Dobroga Pastira dolazi nam između dva važna povijesna i milosna događaja: proglašenja blaženim Sluge Božjega pape Ivana Pavla II. i skorog radosnog dolaska Petra naših dana, pape Benedikta XVI. Na svoj način Ivan Pavao II. i Benedikt XVI. snažni su i vidljivi stupovi, miljokazi na putu onoga koji je Vrata Boga čovjeku i čovjeka Bogu (usp. Iv 10, 7).

1. Dobri Pastir dolazi potražiti svoje, izgubljene. Iako nas naši putovi uvijek ne vode do njega, ipak on sam zna potražiti i sustići nas, štoviše, pokucati na vrata našega srca. Odgovarajući na Kristov poziv svećeničkog ili redovničkog zvanja, otvaramo mu svoja srca da njegova ljubav bude prisutna u našem pogledu, riječima i djelima prema svima, a osobito prema mladima koji su budućnost naše Crkve i društva. Za svećenika nema veće radosti od ove: služiti Kristu s ljubavlju u slobodi srca i biti vidljivi znak Dobroga Pastira. I nema većega dobra koje bismo mogli predložiti mladima od puta koji otvara vrata Kristu.

Mladost je razdoblje traženja i rasta u ljubavi i slobodi. Živeći među mladima i za mlade, očitujemo svoju raspoloživost da s njima na putu traženja, dijelimo zajedničku odgovornost i radost koja izvire iz ljubavi Dobroga Pastira. Različiti su putovi ostvarenja temeljnoga poziva biti čovjek. Krist „potpuno otkriva čovjeka njemu samome i objavljuje mu njegov uzvišeni poziv” (GS, 22). Slijediti Krista znači pronaći ono zvanje u kojemu ostvarujemo sebe i svoje vlastito dostojanstvo.

2. Isus i danas poziva tolike mladiće i djevojke da ga izbliza slijede. Naša budna i zauzeta ljubav znat će uvijek prepoznati i pratiti mlade osobe na čija vrata kuca on, Dobri Pastir. Štoviše, oni će u svojoj nesigurnosti tražiti savjet od nas, svjedoka ljubavi Pastira. Odgovor će prepoznati u našem svećeničkom ili redovničkom životu: u našem žaru i našoj radosti življenja.

Dobri Pastir poziva nas – svećenike, redovnike, redovnice da budemo bliski prema svima, a osobito prema onima koji traže naš savjet na putu duhovnog zvanja. Briga za zvanja je zajednička odgovornost svih u Crkvi, a poglavito nas

koji smo rekli “evo me, Gospodine”. U mladima susrećemo buduće očeve, majke, dionike tolikih životnih izbora, a među njima svakako i glasnike najvećeg poziva na život vječni u Bogu. U svojoj zauzetoj ljubavi znat ćemo pomoći mladima u njihovom traženju, ostavljajući uvijek potpunu slobodu njihovu izboru. Krist i danas često iznenađuje, jer se svećenička i redovnička zvanja ne rađaju uvijek u poticajnom vjerničkom ozračju, već Duh Božji djeluje u sredinama koje su na prvi pogled najmanje prikladne otvoriti mu vrata svojega srca.

3. Sveti otac papa Benedikt XVI. u svojoj ovogodišnjoj poruci za Svjetski dan molitve za zvanja, navodeći riječi Sluge Božjega Ivana Pavla II., kaže: “Gospodin neizostavno poziva, u svim razdobljima života, (...) a Crkva “je pozvana čuvati taj dar poziva, cijeniti ga i njegovati: ona je odgovorna za rađanje i sazrijevanje svećeničkih i redovničkih zvanja” (Pastores dabo vobis, 41). Zato je važno hrabriti i podupirati one koji pokazuju jasne znakove poziva na svećeništvo i redovništvo, “da osjete toplinu čitave zajednice dok budu davali svoj pristanak Bogu i Crkvi”. Također, nastavlja papa, “potrebno je da čitava mjesna Crkva bude sve osjetljivija i pozornija prema pastoralu zvanja, odgajajući na obiteljskoj i župnoj razini kao i na razini udruga, napose djevojčice, dječake i mlade ljude”.

Zbog toga je potrebno predlagati i ohrabrivati duhovna zvanja u našim biskupijama i zajednicama, da naše pastoralno služenje bude prožeto dimenzijom poziva i poslanja putem kateheza, odgojnih susreta, liturgijskih slavlja, molitava, hodočašća i duhovnog vodstva. Time se još više budi osjećaj pripadnosti svojoj Crkvi i odgovornosti za slobodno i svjesno izabrani poziv na svećeništvo i posvećeni život. Dakako, najjači je poticaj i ohrabrenje za duhovna zvanja naše življeno svećeništvo i redovništvo.

4. “Evo, na vratima stojim i kucam; poslušaj li tko glas moj i otvori mi vrata, unići ću k njemu i večerati s njim i on sa mnom” (Otk 3, 20). Koliko li samo kucanja, a da se vrata nisu otvorila zbog straha, obzira, nesigurnosti? Koliko li neostvarenih susreta – gozbi, a gladnih i osamljenih srdaca? Zar nije naš život i naše življeno sveće-

ništvo i redovništvo jedan utjelovljeni i vidljivi znak poput onih snažnih riječi Ivana Pavla II., upućenih upravo mladima: "Ne bojte se! Otvorite, štoviše, širom otvorite vrata Kristu! Otvorite svoja srca, svoje živote, svoje sumnje i poteškoće, svoje radosti i osjećaje njegovoj spasonosnoj snazi, i dopustite mu da uđe u vaša srca. Ne bojte se! Krist zna što je u čovjekovoj nutrini. Jedini on to zna! Dopustite da Krist vlada vašim mladim životima, služite mu s ljubavlju. Služiti Kristu je sloboda!" (usp. homiliju prigodom otvaranja Velikog Jubileja). Život nas svećenika, redovnika i redovnica tolikim mladićima i djevojkama koje Gospodin danas poziva, ohrabrujuća je poruka: lijepo je biti svećenik, redovnik, redovnica! Radost je i sreća služiti Bogu i bližnjemu!

5. Uz nedjelju Dobroga Pastira, poslušni njegovoj riječi: "Molite Gospodara žetve da pošalje radnika u žetvu svoju" (Mt 9, 38), pozivamo sve svećenike, redovnike, redovnice i vas, braćo i sestre, Kristovi vjernici, na molitvu za nova duhovna zvanja. Iskrena se molitva pretače u svjedočenje i postaje uvjerljiv poticaj otvoreno-

sti Kristu. U ozračju zajedništva Crkve, njezine molitve i žrtve za zvanja, možda nikada nećemo moći znati kome mi sami dugujemo milost zvanja. Dakako, Gospodinu, ali preko čijih molitava i svjedočenja u našoj sredini?!

Poštovana braćo svećenici, redovnici, drage sestre redovnice, budimo zahvalni i radosni za naše: "Evo me, Gospodine!" U svakodnevnom otvorenom dijalogu pred vratima svetohraništa i euharistijskom Otajstvu, dopustimo Božjoj ljubavi da sve dublje ulazi u naša srca. Neka nas njegova ljubav učini vidljivim znakom ohrabrenja tolikim mladićima i djevojkama u našoj sredini na čija vrata srca danas kuca Dobri Pastir. A majka Marija, koju nazivamo "Vrata nebeska", neka nas prati da milosni dar poziva i poslanja živimo u vjernosti, zahvalnosti i radosti života. ■

U Splitu, 2. travnja 2011.

*Marin Barišić
Nadbiskup metropolit splitsko-makarski
Predsjednik Vijeća HBK za sjemeništa i zvanja*

Izjava Komisije "Iustitia et pax" o Međunarodnom sudu za ratne zločine u Haagu

Potaknuti događajima koji slijede za nekoliko dana, a to su najavljene presude hrvatskim generalima koji su oslobodili našu domovinu Hrvatsku u osloboditeljskom ratu od srpske agresije, a koji bi mogli imati nesagledive posljedice za našu zemlju i njezinu budućnost, te koji bi mogli povrijediti pravdu i stoga dugoročno ugroziti mir, Komisija Hrvatske biskupske konferencije "Iustitia et pax" osjeća odgovornost da u ime sebi vlastite zadaće, a to je briga za zajedničko dobro, izjavi sljedeće:

Neophodno je izreći pravorijek o ratu na području Republike Hrvatske od 1991. do 1995.

Kada je Vijeće sigurnosti Ujedinjenih naroda 1993. godine Rezolucijom br. 808 osnovalo međunarodni „ad hoc“ Sud za ratne zločine počinjene na području bivše Jugoslavije (ICTY) i Ruande (ICTR), Hrvati su to dočekali s velikim očekivanjima. Taj je sud, naime, i ustanovljen na prijedlog Republike Hrvatske. Hrvatska je pretrpjela strašnu oružanu agresiju koju je nad njom od 1991. do 1995. vodila Srbija i Crna Gora s tzv. JNA. Međutim Hrvatska se, premda je bila ostavljena bez adekvatne i pravodobne pomoći, kako Ujedinjenih naroda tako i Europske unije, uspjela obraniti i osloboditi, nakon četiri godine okupacije i etničkog čišćenja od nesrpskog stanovniš-

tva, gotovo trećinu svoga okupiranog državnog područja. Ovdje valja podsjetiti na Rezoluciju o stanju na okupiranim područjima Hrvatske, koju je donijela Opća skupština UN-a 10. prosinca 1994., kojom je potvrdila teritorijalnu cjelovitost i suverenost Republike Hrvatske. Tu se, dakle, jasno kaže da su dijelovi Republike Hrvatske tijekom Domovinskoga rata bili – okupirani. Bila je, prema tome, počinjena agresija na Hrvatsku i Hrvatska se u Domovinskom ratu branila – i obranila.

U tom kontekstu hrvatski je narod očekivao da će spomenuti Sud „ad hoc“ (ICTY) sa sjedištem u Haagu u svom djelovanju početi od činjenice da je Hrvatska bila napadnuta, razorena, okupirana te su nad njezinim građanima od strane Srbije počinjeni ratni zločini, zločini protiv čovječnosti i zločini genocida, za što će počinitelji biti kažnjeni.

Problemi na koje sud u Haagu nije uspio primjereno odgovoriti

Sud u Haagu nije adekvatno vrednovao činjenicu da je Hrvatska bila žrtva srpske agresije. To se vidi iz konkretne optužnice koja je podignuta za tzv. "udruženi zločinački pot-

hvat", na čelo kojega se stavilo pokojnoga hrvatskog predsjednika dr. Franju Tuđmana, zajedno s još nekim također pokojnim visokim državnim predstavnicima, a u koju su uključeni – i to po zapovjednoj odgovornosti – hrvatski generali.

Velika je, nadalje, zamjerka ovome Sudu – na što smo mi već upozorili svojim izvješćem "Pravda i mir u Hrvatskoj i njezinom okruženju: Hrvatska perspektiva", na međunarodnom skupu u Lisabonu 2005. godine (1) – što se za počinjene zločine na našem području sudi samo pripadnicima autohtonih naroda koji tu žive, a unaprijed se aboliralo pripadnike drugih naroda, koji su također nosili na ovom području u vrijeme ratnih djelovanja bilo političku bilo vojnu odgovornost.

Naime, ovaj Sud je uspostavio kriterije koji ne vrijede univerzalno, već partikularno i parcijalno. Tako se dogodilo da u 21. stoljeću pod okriljem Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda imamo instituciju u kojoj veliki sude malima po kriterijima koji ne vrijede za velike.

Kada bi se kriteriji ovog Suda primijenili na generale i političare naroda sudaca i tužitelja u procesu, mnogi bi generali i političari tih naroda bili optuženi po zapovjednoj odgovornosti, za prekomjerno granatiranje, neselektivno granatiranje, udruženi zločinački pothvat... Ako kriteriji međunarodnog suda pod okriljem Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda ne vrijede univerzalno, a evidentno ne vrijede, što onda iz toga možemo zaključiti? Da postoje "viši" i "niži" narodi? Zar se suditi može samo malim narodima? I koji je onda smisao takvih sudskih procesa? Nije li to opasan pravni presedan koji se nije smio dogoditi na kraju 20. stoljeća, i ne otvara li on – baš zato što je pod okriljem ovako visoke međunarodne institucije – prostor za opasno širenje novih nepravdi u svijetu? To su pitanja koja ne rješavaju probleme naroda s prostora bivše Jugoslavije. Ali riječ je o pitanjima koja traže ozbiljno promišljanje i ozbiljne odgovore, jer ukoliko se legitimira ova praksa da veliki sude malima i "viši" "nižima", onda u svijetu sigurno neće biti mira jer to je u korijenu nepravde i nehumano.

U "izlaznoj strategiji" rada Haškoga suda svakako valja uzeti ozbiljno u razmatranje ovu činjenicu koja se rodila iz prakse rada Suda, a koja otvara niz teških pitanja i mogućih opasnih zastranjenja koja će imati daleko šire posljedice od nepravde učinjene prema "malim" narodima ili pojedincima pripadnicima tih naroda, političarima ili vojnicima.

Distinkcija između Suda i haškoga tužiteljstva

Bilo bi nepravde zbog svega toga prozivati cijeli Tribunal. Bez namjere umanjavanja činjenice da je Sud potvrdio i učinio pravosnažnom optužnicu za "zločinački pothvat", želimo podsjetiti da optuživanje ili neoptuživanje, otvaranje ili neotvaranje istraga za "prekomjerno", "neselektivno" granatiranje Knina, ili Vukovara – nije u nadležnosti Suda, već haškoga tužiteljstva. A to tužiteljstvo radilo je prema čudnim kriterijima i metodama. Mnoga svjedočenja iz samog Suda, ali i iz tužiteljstva, iznijela su na svjetlo dana činjenicu da se o optuživanju odlučivalo pod političkim pritiscima velikih sila, s jasnom težnjom ujednačavanja odgovornosti napadača i napadnutih, a to znači i iskrivljavanja povijesne slike o stvarnim agresorima i stvarnim žrtvama. Sporno je dakle i to što tužitelju Vijeće sigurnosti daje neviđenu političku snagu. I Vijeće sigurnosti i Europska unija svoje bitne političke odluke o Hrvatskoj temelje na izvješćima glavnoga haškoga tužitelja, a ne predsjednika suda ili na odlukama sudskoga vijeća. U tome smislu sud za bivšu Jugoslaviju je svjetski presedan. Jer na svakom drugom sudištu tužitelj je jednakopravan obrani i samo je jedna od strana u kaznenom postupku.

Hrvatska i Haški sud

Pored tuđih, treba se sjetiti i vlastitih pogrešaka, jer je i njih s hrvatske strane bilo i te kako mnogo. Kada već spominjemo glavnoga tužitelja, valja postaviti pitanje kako je moguće da je Ruanda uspjela smijeniti glavnu tužiteljicu, na čiji je rad imala slične zamjerke kao i većina hrvatskih građana i političara, a hrvatska diplomacija i politika, iako je evidentirala iste nepravilnosti, to nije? Zašto?

Isto tako treba se upitati koliko je bilo razboritosti u odluci da se prije nego što je nadležno sudsko vijeće donijelo svoju odluku, u travnju 2000. godine donese Deklaracija o suradnji s Međunarodnim kaznenim sudom u Haagu, čime se tužiteljstvu dala nadležnost nad oslobodilačkim operacijama Bljesak i Oluja. Ne samo da tada nije pokazana politička razboritost, nego je državna vlast iskazala nepoštivanje prema nadležnom sudskom vijeću.

Ovdje se ne smije zaboraviti ni selektivno i protuzakonito dostavljanje dokumentacije tužiteljstvu, a posebno se to odnosi na "predsjedničke" transkripte. Podsjećamo da su upravo ti transkripti, onako neprecizni i nedorečeni, tužiteljeva pravna platforma za podizanje optužni-

ce za tzv. "zločinački pothvat" u više predmeta pred Haaškim sudom. Istodobno optuženicima je do početka postupka dokumentacija bilo slabo ili nikako dostupna.

Stoga, da bi Sud mogao donijeti pravednu presudu, sudsko bi vijeće trebalo, uz sve predložene činjenice, prilikom donošenja presude voditi računa i o sljedećemu:

1. Da za državnu politiku agresije i okupacije Hrvatske te Bosne i Hercegovine nije podignuta nikakva optužnica, dok za odluku da se oslobodi okupirani hrvatski teritorij, jest.

2. O pravu i obvezi Hrvatske da oslobodi svoj okupirani teritorij.

3. O pravu i obvezi Hrvatske da pomogne ugroženom bošnjačkom i hrvatskom narodu da nakon Srebrenice ne doživi još jedan genocid u Bihaću, koji bi po procjenama međunarodne zajednice bio višestruko strašniji.

4. Da nitko pravedan ne može poreći da su i s hrvatske strane počinjeni pojedinačni zločini, no procesuirati i osuditi trebalo bi prave počinitelje, a ne birati osumnjičenike po političkom ključu. Jer samo ukoliko se osude pravi počinitelji, pravda može biti zadovoljena, a ukoliko se osude nevini, to onda nije pravda, već nepravedna optužba napadnute države, a time i njezinog naroda. A ovakva nepravda ne pridonosi uspostavi povjerenja i mira, već može biti uzrok novim podjelama i ozbiljnim nesporazumima. Ne kaže se uzalud da je bolje sto krivih osloboditi nego jednog nevinog osuditi.

Poziv na pravdu i mir

"Pravda je novo ime mira" bilo je geslo pontifikata pape Pija XII. Reflektirajući užas II. svjetskog rata, prijetnje hladnoga rata, Papa je upozorio svijet da treba uložiti mnogo napora oko uspostave pravde, jer to je nužan uvjet za uspostavu mira u svijetu. Kasnije je crkveno Učiteljstvo razvijalo ovu misao o uvjetima us-

postave trajnoga mira među ljudima i narodima. Tako je Pavao VI. došao do zaključka da je razvoj novo ime mira, posebno razvoj siromašnih naroda. (2) Ivan Pavao II. otkriva da je solidarnost ta koja nosi mir današnjem svijetu. (3) Ovu misao o promicanju kulture mira zaključuje aktualni papa Benedikt XVI. upozoravajući da su na kraju ljubav i istina ti koji čovječanstvu otvaraju perspektivu izgradnje kulture mira. (4) Svaka od ovdje spomenutih pretpostavki mira je bitna, i ukoliko izostane u značajnijoj mjeri, mir - ta neizmjerena vrijednost čovječanstva - teško će biti održiv.

U tom smislu i mi želimo dati svoj prilog promicanju pravde kao elementarnog oblika mogućnosti mira među ljudima i narodima, kako u ovom dijelu Europe, prečesto zahvaćenom ratovima i nasiljem, tako i na uspostavi pravde i kulture mira u cijeloj suvremenoj Europi i cijelome svijetu.

Na kraju, kao što smo pozvali vjernike da mole i poste za pravednu odluku, apeliramo na hrvatske građane da po objavljivanju presude zadrže mir i dostojanstvo. ■

U Zagrebu, 12. travnja 2011.

*Biskup Vlado Košić, predsjednik Komisije
HBK „Iustitia et pax“*

Bilješke:

1. Usp. Košić, V., Črpić, G., U službi pravde i mira. For the Sake of Justice and Peace. Komisija Iustitia et pax Hrvatske biskupske konferencije 1989.-2009. Izjave, priopćenja, apeli, izvještaji. Zagreb. 2009., , str. 119-121; 135-137.
2. Usp. Pavao VI., *Populorum progressio*, 1967.
3. Usp. Ivan Pavao II., *Sollicitudo rei socialis*, 1987.
4. Usp. Benedikt XVI., *Deus caritas est*, 2005.; *Caritas in veritate*, 2009.

Istina i pravda su osnovni preduvjeti mira

Izjava Hrvatske biskupske konferencije u povodu Haaške presude

Haaška presuda generalima Anti Gotovini, Ivanu Čermaku i Mladenu Markaču unijela je nemir u srca mnogih hrvatskih građana te je narušila njihovo povjerenje u institucije pravde i istine na međunarodnoj razini. I mi, hrvatski biskupi, skupa s našim vjernicima, dijelimo nevjericu i tugu zbog te presude i njezinoga pravnog obrazloženja. Zabrinuti smo i zbog njezinoga negativnoga utjecaja na interpretacije i povijesne prosudbe osloboditeljskog rata Republike Hrvatske tj. obrane od srpske agresije. Bojimo se k tomu da će to utjecati i na međunarodni ugled Republike Hrvatske i hrvatskog naroda u cjelini, te na izgradnju mira i pravde u međunarodnim odnosima.

Izražavamo svoju kršćansku i ljudsku solidarnost s osuđenim generalima, Antom Gotovinom i Mladenom Markačem i s njihovim obiteljima. Isto tako izražavamo solidarnost i sa svim nevinim žrtvama i ljudima, bez obzira kojem narodu pripadali, a stradali su tijekom Domovinskog rata na bilo kojem bojištu od Iloka i Vukovara do Konavala i Dubrovnika. Njihova patnja i stradanje zaslužuje našu sućut i osudu. Zbog toga pozivamo sve odgovorne u našoj Domovini da počinjene zločine istražuju i pravedno kažnjavaju, kako bi pravda postala službenicom mira na našim prostorima. Istodobno očekujemo da svi odgovorni u svijetu postojano brane načela međunarodnoga prava koje će biti jednako za sve, velike i male narode. Jer, samo tako pravda

i istina mogle bi biti jamac i temelj mira i uzajamnog razumijevanja.

Formulacija o "udruženom zločinačkom pothvatu" je neutemeljena i teška uvreda hrvatskom narodu, kao i pravdi uopće. Takvom doživljavamo i presudu tadašnjem državnom hrvatskom vodstvu i generalima koji su vodili oslobodilačke akcije u Domovinskom ratu. Smatramo da ta presuda može postati opasna i indirektna potpora novom nasilju, kao i izvorom daljnjih nepravdi u svijetu. Zbog toga nastavak suđenja u tom procesu zaslužuje maksimalnu osjetljivost pravnih stručnjaka za istinu i za pravdu, kao i pozornost čitave međunarodne zajednice za konačni pravedni pravorijek u tom procesu.

Ponovno pozivamo građane Republike Hrvatske da unatoč doživljenoj nepravdi čuvaju svoje dostojanstvo, mir srca i bistrinu uma. Sve pozivamo na slogu, zajedništvo i ustrajnost u traženju i prihvaćanju cjelovite istine i pravde. A vjernike pozivamo na molitvu te neka se nadahnjuju snagom i dostojanstvom poniženog, osuđenog i uskrsnuloga Krista. Neka budu postojani u njegovoj školi ljubavi koja ne pita za cijenu i za žrtvu. Neka mole i za prosvjetljenje srca svih odgovornih za ostvarenje vladavine pravde i istine. Istina i pravda su, naime, preduvjet mira i solidarnosti među ljudima i narodima. ■

Biskupi Hrvatske biskupske konferencije

Sve više se primjećuje interes gostiju za kulturno i duhovno

Poruka predsjednika Odbora HBK za pastoral turizma biskupa Ivana Milovana za Nedjelju turizma (VI. vazmena nedjelja, 29. svibnja 2011.)

Nedjelja turizma naviješta blizinu ljetne turističke sezone na našem podneblju. Ona želi biti podsjetnik našoj živoj Crkvi da je turistička sezona svake godine, pa i ove, za nju ozbiljan izazov pred kojim se ona mora odgovorno postaviti. Turizam kao društvena pojava vrlo velikih i značajnih razmjera ne može ne biti objekt njezine brige i pažnje općenito, ali pogotovo onda i ondje gdje i kada on postane glavno obilježje društvenog života jedne sredine, a to je kod nas upravo ljetna turistička sezona.

Znano je da ta društvena pojava ima dva lica koja su neodjeljiva, jednako važna i uzaja-

mno ovisna, i tek zajedno pružaju cjelovitu sliku 'ljudskoga' u panorami turističkog zbivanja bilo gdje i bilo kada. To su s jedne strane domaći ljudi u ulozi gostoprimaca koji predstavljaju relativno stabilni segment svake turističke sezone i turističkog okruženja i, s druge strane, gosti svih mogućih profila i provenijencije, segment koji je upravo određen mobilnošću i specifičnom dinamikom.

Zanimljivo je uočiti da je interes društvenih struktura na tom području redovito usmjeren određenom cilju koji će na kraju biti odlučujući faktor u procjeni jedne turističke sezone. To je najuočljivije na kraju sezone kada se ista procje-

njuje npr. po broju noćenja, po nacionalnoj strukturi turista i poglavito po prihodu koji je ostavila. Možda se od njih i ne može očekivati da postavljaju neka druga pitanja i traže neke druge odgovore; u svakom slučaju, gledajući već dosta dugu povijest turizma današnjeg tipa, ne vidi se baš da postoji neki interes koji ne bi bio podređen tim više-manje ekonomskim kriterijima.

Spominjemo to zato jer želimo naglasiti da si Crkva, ne obezvređujući spomenute interese, mora postaviti neka druga pitanja koja ne pripadaju području ekonomije i financija nego području ljudskosti, a onda i području crkvenosti i vjere. Stanoviti "ispit savjesti" je tada neminovno potreban, želimo li se kroz turizam "unapređivati" i kao ljudi i kao vjernici. Tako je za svakog kršćanina-gostoprimca najnormalnije upitati se koliko je u radu s gostima bio motiviran koristoljubivošću (potpuno legitimnom!), a koliko čistim altruizmom za što mu je ova djelatnost zasigurno pružala bezbroj prilika i mogućnosti. Isto tako svaki gost nakon povratka kući treba napraviti bilancu svog provedenog odmora, ne samo gledajući u svoj ispražnjeni novčanik, nego i u svoju dušu. Da li se i zašto eventualno nakon provedenog odmora vratio kući jednako umoran, možda još umorniji nego kad je pošao na odmor? Da li je mirniji, sređeniji, vedriji, ljubazniji...? Ima daka i drugih pitanja toga tipa za obje strane.

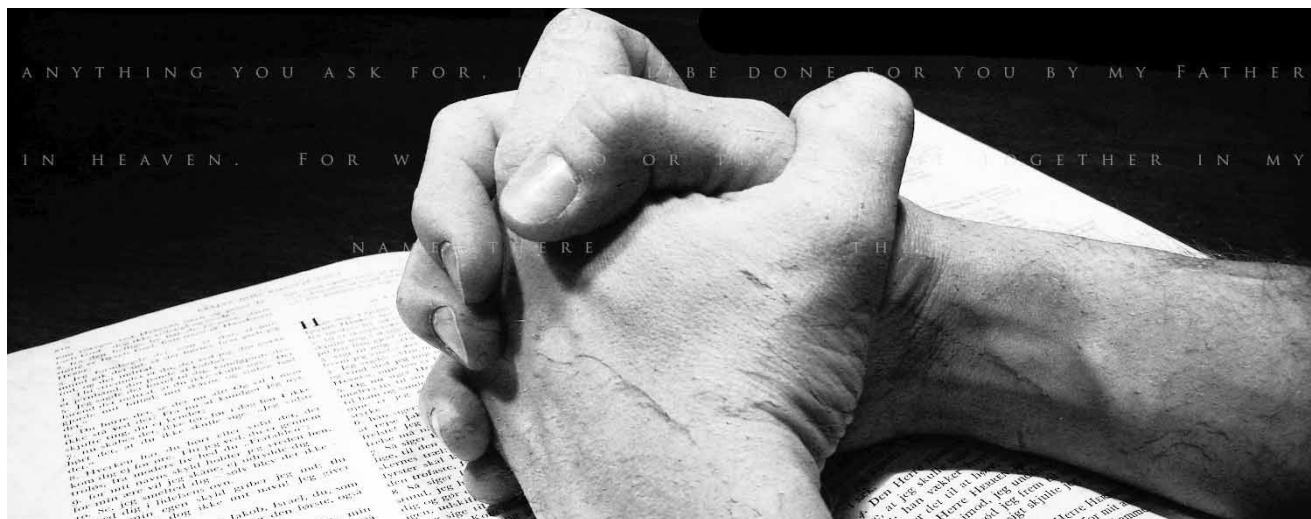
Na toj crti dobro je upozoriti da se u cijelom svijetu sve više primjećuje interes gostiju za kulturno i duhovno. Ljudi, čini se, počinju više shvaćati da nisu samo tijelo (koža), nego i duša (psiha) i duh, te da čitavo to 'trojstvo', tj. cijeli čovjek treba odmor, osvježanje, obnovu... To je veliki izazov za gostoprimce. Kvalitetni turizam mora voditi računa o cjelovitom dobru i samo o dobru čovjeka; u protivnom se svrstava u isti red sa onim djelatnostima u svijetu koje se u ime profita ne libe pogaziti moralne kriterije.

Reći će se da mnogi turisti, naročito mlađi "traže" određenu ponudu za koju je svima jasno da je razorna bilo za tijelo, bilo za psihu, bilo za duh. Tragično je teška spoznaja da u turizmu ima ponuda koje zbog profita ili zbog užitka traže takve žrtve bilo na jednoj, bilo na drugoj strani. Dovoljno je podsjetiti na seks-turizam ili na turizam koji bespoštedno uništava okoliš, da ne spominjemo i razne druge vidove, te vrste zabava koje su evidentno razarajuće i ubitačne. To što se kod nas neki takvi vidovi javno ne reklamiraju ne znači da ih i nema. Nijedan se kršćanin u turizmu neće upuštati ni u kakvu djelatnost koja bi za njega samoga ili za njegova gosta kao čovjeka i kao vjernika bila štetna. Nema novca kojim bi se tako nešto moglo opravdati.

Turizam nalazi svoje opravdanje u ljudskom društvu upravo zato što pruža niz mogućnosti da se kroza nj čovjek više očovječuje, da raste, da se međusobno oplemenjuje. To je njegov smisao i zato ga treba njegovati i čuvati od abuzusa, jer i on je vrlo 'ranjiv', kao uostalom i razne druge ljudske djelatnosti.

Zato turistička nedjelja potiče sve djelatnike u turizmu da se kroz sezonu čvrsto drže zdravih moralnih kriterija u svom poslu kako ne bi degradirali turizam na razinu nekih bolesnih društvenih pojava koje degradiraju čovjeka i ne daju mu da ostvari svoj cjeloviti napredak. S druge strane ona potiče sve turiste da krećući na odmor vode računa o svojim tjelesnim, ali i duševnim i duhovnim potrebama, kako bi vrijeme provedenog odmora donijelo blagoslov čitavom njihovom biću, a preko njih i drugima u njihovoj okolini. ■

*mons. Ivan Milovan
porečko-pulski biskup
predsjednik Odbora HBK za pastoral turizma*

Govor predsjednika Republike Hrvatske Ive Josipovića na dočeku pape Benedikta XVI.

Međunarodna zračna luka Zagreb Pleso, 4. lipnja 2011.

Vaša Svetosti!

Dobro došli u Hrvatsku! Hrvatska je počašćena i raduje se Vašem dolasku. Iznimna mi je čast da Vam mogu biti domaćinom u Vašem državnom posjetu, a kao Predsjednik Republike dijelim i radost milijuna hrvatskih vjernika katolika koji Vas danas dočekuju kao Svetog Oca u pastirskom pohodu.

Vaš dolazak pada u sretnom trenutku kada Hrvatska slavi dvadesetu obljetnicu uspostave suvremene demokratske države, države koja je u svoje zasade postavila dobrobit slobodnih pojedinaca. Obljetnica je to koja se poklapa sa zaključenjem naših pristupnih pregovora s Europskom unijom. Došli ste, Vaša Svetosti, u trenutku kada se - na već bliskom obzoru - jasno vidi ostvarenje potpunog formalnog političkog urastanja moderne Hrvatske u svijet kojemu Hrvatska kulturno oduvijek pripada.

Ranim priznanjem Hrvatske kao države u trenucima koji su bili presudni ne samo za nastanak nego i za sam opstanak moderne Hrvatske, Sveta Stolica je u političkom smislu odigrala ključnu povijesnu ulogu. Snagu političkog i moralnog autoriteta Svete Stolice i Katoličke crkve slijedile su mnoge države, agresija na Hrvatsku je zaustavljena, i naš je državni opstanak bio osiguran. U modernoj povijesti 20. stoljeća, djelujući iz prostora svoje duboke duhovne slobode, Katolička crkva u Hrvatskoj je, posebno u razdoblju revolucionarnog jednoulja, odigrala važnu ulogu u očuvanju hrvatskog nacionalnog bića i domoljublja.

Za obranu naše zemlje to se pokazalo presudnim.

Hrvatska, zemlja s dugom kršćanskom tradicijom, s katoličanstvom kao bitnim elementom nacionalnog i kulturnog identiteta većine svojih građana, zalaže se za slobodu religije, za pravo vjerskih zajednica da se, u skladu s vlastitim uvjerenjima, slobodno organiziraju, za poštivanje posebnosti identiteta različitih konfesija te poštivanje njihova pravnog položaja. Zalaže se za promicanje ekumenske i interkonfesionalne tolerancije i dijaloga. To su vrijednosti koje pripadaju najboljim demokratskim tekovinama suvremenog svijeta, a ujedno su i baština Drugoga vatikanskog koncila, značajnog događaja u suvremenoj povijesti Crkve, u čijem su pokretanju i radu sudjelovali kardinal Franjo Šeper i teolog Tomislav Šagi Bunić, prvi promicatelji koncilskog optimizma i tolerancije u Hrvatskoj.

Međutim, mnogo dublju korjenitu ulogu, ulogu koja danas nadilazi nastanak moderne nacije, suvremeno državotvorstvo, pa i samo domoljublje, odigrala je univerzalna Crkva kao nositelj kršćanske civilizacije i kulture. To je civilizacija i kultura u kojoj su se radi dobrobiti čovjeka pojedinca slobodne volje spojili duh ljubavi i razbora. Život čovjeka pojedinca, bez obzira na vjersku pripadnost, život obitelji, naroda, države ili društva u kojem postoji sklad ta dva načela, dobar je život. Život u kojemu je napuštena i jedna od te dvije temeljne sastavnice nije dobar. U našem etičkom i moralnom sustavu vrijednosti shvaćamo da razbor imamo da bismo bili dobri drugom

čovjeku u zajednici obitelji, naroda, društva. Kao bićima zajednice, mjera naše dobrobiti izmjerena je s dobrobiti našeg bližnjeg. Dobrobit zajednice i pojedinca moguća je ako smo na temeljima tradicije otvoreni i novim izazovima, ako smo spremni na viziju i promjene koje nosi suvremeni svijet, ako smo spremni raditi za budućnost. Otvorenost novim idejama i vrijednostima, čini nas sposobnim svladati izazove vremena koje dolazi.

Hrvatska je u svojim počecima bila izložena mržnji i bezumnosti, i izvana, ali i iznutra. Hrvatska je u svojim počecima

cima stradala. Ali Hrvatska se ponosno digla na noge kao zemlja europskih vrijednosti.

Vaša Svetosti, u osnovi našega današnjeg društva, nalazi se spremnost, odlučnost naših građana da se u trenucima najtežih izazova, hrabro, u najvišem činu razbora i ljubavi, stave na raspolaganje zajednici, pa i svojim životom.

Vaš dolazak u Hrvatsku kao Vrhovnog Svećenika Katoličke crkve o dvadesetoj obljetnici naše države, tu je i zato da se mi, ponosni baštinici kršćanske kulture i civilizacije, podsjetimo da se u samoj najdubljoj osnovi plemenite žrtve naših palih sjedinjuju upravo ljubav i razbor. Želio bih da nas žrtva naših palih, nestalih i osakaćenih obveže sve, svakog od nas, svakog građanina ove zemlje.

Obveza iz njihove žrtve najsnažnije se proteže na one među nama kojima su drugi građani povjerali upravljanje državom, nama kojima povjeravaju svojim trudom teško stečen novac zato da im služimo dobro i pravedno. Korupcija, bilo moralna, bilo materijalna, izravno je uperena protiv dobrobiti građana i države, protiv duha ljubavi i razbora, izravna je izdaja žrtve pale za Domovinu, izravna je izdaja demokratskih vrijednosti, izravna je izdaja i kršćanske baštine kojom se u Hrvatskoj toliko ponosimo.

Premda je to možda manje očito, posebno iz perspektive i osjećaja nanesenih nepravdi, ali i mjera dobrobiti jednoga naroda ili jedne države u velikoj je mjeri određena s mjerom dobrobiti naših bližnjih naroda, susjeda.

Oslanjajući se na svoje kršćanske korijene, suvremena Hrvatska želi biti velikodušna u opraštanju prema svojim susjedima, jer kroz opraštanje nalazimo put pomirenja, a u pomirenju uzajamnu dobrobit. Hrvatska nije otok, Hrvatska živi u svijetu, Hrvatska živi sa svojim susjedima. Makar nisam vjernik, u dubini svojih uvjerenja dijelim s vjernicima iste vrijednosti. Stoga sam i u temelje svoje unutarnje politike postavio pravdu i pravednost, a u temelje svoje međunarodne politike oprost i pomirenje među narodima.

Vaša Svetosti, u Vama, u Sv. Stolici, u Katoličkoj crkvi i kršćanima u Hrvatskoj i u susjednim

zemljama našao sam sudionike te politike. Spremne sudionike oprosta i pomirenja našao sam i u drugim religijama s kojima se i u Hrvatskoj i u susjedstvu dodirujemo, posebno s pravoslavljem i islamom. Mi dijelimo iste temeljne vrijednosti, mi s njima živimo i moramo živjeti u skladu, jer ljubav i razbor ne žive među zidovima, nego univerzalno. Oprost i pomirenje, i sami neposredni proizvodi temeljnog jedinstva ljubavi i razbora, u osnovi su suvremene Europe. Kroz njih se suvremena Europa ujedinjuje, kroz taj se duhovni temelj naš kontinent gotovo sasvim oslobodio prijetnje rata, najvećeg zla čovječanstva. Kroz taj put oslobađanja od uskogrudnosti Zapadna je, Središnja i Istočna Europa prošla prije nas. Bez ovih dubokih kršćanskih osnova, bez praštanja i pomirenja, ujedinjenje Europe ne bi bilo moguće. Ujedinjenje Europe u osnovi je kršćanski projekt. Upravo zbog te duboke ukorijenjenosti hrvatskoga naroda u kršćanstvu, uvjeren sam da će naši građani i građanke velikom većinom podržati pristupanje Europskoj uniji. I ovom Vam se prilikom, Sveti Oče, još jednom zahvaljujem na Vašem ustrajnom ohrabrivaju hrvatske budućnosti u ujedinjenoj Europi.

Vaša Svetosti, Vaš je pastoralni posjet u najvećoj mjeri posvećen obitelji. U uvjetima ubrzane globalizacije, prodora lake i drukčije komunikacije kroz masovne medije i univerzalne društvene mreže, naša se društva pa i obitelji danas susreću s još neslućenim izazovima već zamijećenih promjena tradicionalne paradigme odnosa. Bez obzira u kojem se obliku u našoj suvremenosti ona pojavljivala, obitelj ostaje temeljnom jedinicom u kojoj se gradi svako, pa i hrvatsko društvo. Stoga je ona, kako stoji i u hrvatskom Ustavu, „pod posebnom zaštitom države“. Nalazimo se pred nizom velikih pitanja na koja tek trebamo naći odgovore. Svi ćemo, uključujući i mene, ovih dana veoma pažljivo saslušati Vaša razmišljanja, Vaše riječi upućene hrvatskim obiteljima, riječi upućene svima nama o obitelji.

Neka nas Vaš dolazak još jednom podsjeti na ljubav, razboritost i pomirenje. Dobro došli u Republiku Hrvatsku! ■

Govor pape Benedikta XVI. na svečanosti dobrodošlice

Međunarodna zračna luka Zagreb Pleso, 4. lipnja 2011.

Gospodine Predsjedniče Republike Hrvatske, časna braćo u biskupstvu, poštovana gospodo predstavnici vlasti, draga braćo i sestre!

S velikom radošću dolazim među vas kao hodočasnik u ime Isusa Krista. Srdačno pozdravljam ljubljenu hrvatsku zemlju i, kao nasljednik apostola Petra, velikim zagrljajem grlim sve njezine stanovnike. Napose pozdravljam katoličku zajednicu: biskupe, svećenike, redovnike i redovnice, vjernike, te posebice obitelji ove zemlje, koja je blagoslovljena naviještanjem Evanđelja, nadom života i spasenja za svakog čovjeka. Upućujem prijazan pozdrav Vama, Gospodine predsjedniče Republike Hrvatske, i drugim civilnim i vojnim vlastima ovdje okupljenima. Zahvaljujem Vam, Gospodine Predsjedniče, na srdačnim riječima dobrodošlice te izražavam najbolje želje za visoku dužnost koja vam je povjerena, kao i za mir i za napredak cijele zemlje.

U ovome se času želim prisjetiti triju pastoralnih posjeta mog ljubljenog prethodnika, blaženoga Ivana Pavla II., Hrvatskoj te zahvaliti Gospodinu za dugu povijest vjernosti koja povezuje vašu zemlju sa Svetom Stolicom. Brojimo više od trinaest stoljeća snažnih i posebnih veza, prokušanih i učvršćenih u ponekad teškim i bolnim okolnostima. Ta je povijest rječiti dokaz ljubavi vašega naroda prema Evanđelju i prema Crkvi. Od samih početaka, vaš narod pripada Europi te joj, na poseban način, daje doprinos u duhovnim i moralnim vrijednosti-

ma, koje su kroz stoljeća oblikovale svakodnevni život kao i osobni i nacionalni identitet njezine djece. Izazovi suvremene kulture, prožete društvenim raslojavanjem i nestabilnošću, te obilježene individualizmom koji pogoduje shvaćanju života bez obveza u neprestanom traženju "prostora privatnosti", zahtijevaju uvjerenost svjedočanstvo i smionost zauzimanje u promicanju temeljnih moralnih vrijednosti, ukorijenjenih u društvenom životu i identitetu staroga kontinenta. O dvadesetoj obljetnici proglašenja neovisnosti i uoči punopravnog pristupanja Hrvatske Europskoj uniji, davna i nedavna prošlost vaše zemlje potiče na promišljanje sve europske narode pomažući, kako svakom pojedinom tako i čitavoj zajednici, da očuva i obnovi neprocjenjivu zajedničku baštinu ljudskih i kršćanskih vrijednosti. Neka tako ova draga nacija, snagom svoje bogate tradicije, pridonese da Europska unija cjelovito vrjednuje to duhovno i kulturno blago.

S geslom "Zajedno u Kristu", draga braćo i sestre, dolazim s vama proslaviti 1. nacionalni dan hrvatskih katoličkih obitelji. Neka ovaj važan događaj bude prigoda za ponovno isticanje vrijednosti obiteljskog života i općega dobra, učvršćivanje jedinstva, oživljavanje nade i zajedništvo s Bogom, koji je temelj bratskog suživota i društvene solidarnosti.

Već sad iskreno zahvaljujem svima koji su sudjelovali u pripravi i organizaciji moga posjeta. Pred današnjim izazovima za Crkvu i civilno društvo, zazivam na ovu zemlju i na sve njezine stanovnike, zagovor i pomoć blaženoga Alojzija Stepinca, Pastira kojega vaš narod voli i štuje. Neka prati mlade naraštaje da žive u ljubavi koja je potaknula Gospodina Isusa Krista da svoj život daruje za sve ljude. Sveti Josip, brižni čuvar Otkupitelja i nebeski zaštitnik vašega naroda, zajedno s Djevicom Marijom, "Najvjernijom Odvjetnicom Hrvatske", neka vam danas i uvijek isprose mir i spasenje. Hvala! ■

Foto: FaH/ POOL

Susret Benedikta XVI. s predstavnicima kulture, akademske zajednice, poduzetnika, civilnog društva, politike, diplomatskog zbora te s poglavarima vjerskih zajednica

Hrvatsko narodno kazalište u Zagrebu, 4. lipnja 2011.

Pozdrav zadarskoga nadbiskupa Želimira Puljića

Sveti Oče, ovi glazbeni tonovi vokalista folklornog ansambla "Lado", koji nas vode u više sfere komunikacije i povezuju s melodijom neba, žele Vam reći ono što ljudska riječ nije kadra izraziti. Nama dvojici, prof. dr. Niki Zuraku i meni, pripala je osobita čast i obveza uputiti Vam riječ dobrodošlice.

Dobro došli, Sveti Oče! Hrvatska Vas prima i pozdravlja raširenih ruku i radosna srca. Pri dolasku u zračnu luku osjetili ste ne smo toplinu dana, nego još više toplinu naših duša koje Vam oduševljeno kliču i mole neka je blagoslovljen onaj koji dolazi u ime Gospodnje. Vaša nazočnost među nama Božji je blagoslov i dar zemlji i narodu. Zbog toga Vas pozdravljam i zahvaljujem u ime svih koji su ovoga popodneva u Hrvatskom narodnom kazalištu, kao i u ime svih onih koji prate ovaj događaj putem televizije, radija i drugih medija. Posebice Vas pozdravljam u ime nemoćnih i bolesnih koji svojim molitvama i trpljenjem zalijevaju Vaš blagoslovljeni prolazak Lijepom našom, kako od milja već stoljećima nazivamo svoju domovinu. Ona je danas još ljepša, još draža i slađa jer je ugostila Vas koji predstavljate "slatkog Krista na zemlji" kako je o papi pisala i govorila Katarina Sijenska. Ova pak zgrada HNK nije imala ljepšeg događaja u svojoj povijesti. Zbog toga se posebice raduju ravnatelji opere, drame i baleta sa svim svojim uposlenicima i djelatnicima. Ovo je dan koji nam učini Gospodin, a "ljubav Božja izlivena je u srcima našim" (Rim 5, 5).

Dobro došli, Sveti Oče, u naš glavni grad Zagreb, u našu duhovnu, kulturnu i narodnu prijestolnicu. Ovaj grad je u različitim sustavima bio znak osobite povezanosti domovinske i iseljene Hrvatske. I kao što je izjava "do godine u Jeruzalemu" bila utkana u društveni i vjerski život Židova, tako su i Hrvati raseljeni po cijelom svijetu sanjali doći u svoj "bijeli Zagreb grad". A ovog 4. lipnja 2011. Zagreb je doživio osobitu čast da je njegovim ulicama prošao "bijeli Otac" koji pohađa svoju djecu i želi ih blagosloviti i ohrabriti. Hvala Vam "bijeli Sveti Oče" na tom velikom daru. Hvala Vam i na ovom susretu s predstavnicima civilnog društva, svijeta politike, znanosti, kulture i poduzetništva, diplomatskog zbora te s predstavnicima vjerskih zajednica.

Vama, pastiru sveopće Crkve i prijatelju ljudi, naroda i čitavoga čovječanstva, od srca zahvaljujemo za ove trenutke ljubavi i naklonosti. Hvala Vam za dar knjige o Isusu iz Nazareta koja je prevedena i na hrvatski. Ohrabrite nas da smjelo kročimo putovima života i povedite nas Isusu Kristu, jedinom otkupitelju čovjeka. Zahvalna srca želimo pred Vama obnoviti vjeru naših otaca, koja nam je prenesena od stoljeća sedmog. Unaprijed Vam zahvaljujemo i za riječi koje ćete nam danas i ovih dana upućivati. Još jednom u ime ovdje nazočnih, kao u ime svih onih koji Vas prate putem medija izričem iskrenu i srdačnu dobrodošlicu: Dobro nam došli, Sveti Oče! ■

Pozdrav prof. dr. Nike Zuraka, člana Papinske akademije za život

Sveti Oče, teško je naći prave riječi kojima bih izrekao svoju radost kao i radost hrvatskog naroda zbog Vašeg pastirskog pohoda. Predstavnici hrvatskih znanstvenika i kulturni djelatnici osobito su radosni i zahvalni za ovaj dragi susret s Vama. Vi ste kao profesor svojim predavanjima i objavljenim radovima dali nemjerljivi obol razvoju teološke znanosti, posebice na području odnosa vjere, znanosti i kulture.

1. Ponosni smo na umjetnike i znanstvenike koji su nas svojim radom zadužili i ostavili vrijedna djela u Domovini i u inozemstvu, posebice one koji su djelovali u Vječnom gradu Rimu. Dopustite mi, Sveti Oče, spomenuti samo neke:

- kipar Ivan Duknović (Giovanni Dalmata) iz XV. stoljeća čiji je reljef Bogorodica s djetetom i anđelima (Madonna con Bambino) resio grobnicu blaženog Ivana Pavla II. prije prijenosa njegovog tijela u baziliku sv. Petra.

- umjetnik slikar Julije Klović (Giulio Clovio) iz XVI. stoljeća koga su nazivali 'Michelangelom minijature'.

- filozof, polihistor, humanist i učenjak Frane Petrić (Francesco Patrizi) također iz XVI. stoljeća koji je predavao platonsku filozofiju na Sveučilištu La Sapienza.

- ugledni liječnik Gjuro Baglivi (Giorgio Baglivi), profesor anatomije na Sveučilištu La Sapienzi i arhijatar dvojice papa, Inocenta XII i Klementa XI. na prijelazu 17. u 18. stoljeće.

- svestrani genij isusovac Ruđer Bošković (Ruggiero Boscovich), astronom, filozof, matematičar i polihistor koji se u Rimu proslavio uz ostalo i sanacijom pukotina na kupoli bazilike Sv. Petra. Njegovu 300. obljetnicu rođenja obilježavamo ove godine. To su samo neka imena, Sveti Oče, među brojnim zaslužnim ljudima

hrvatskog porijekla koji su ostavili tragove u Vječnom gradu na području filozofije, teologije, književnosti, diplomacije, znanosti i umjetnosti.

2. Još jednom, Sveti Oče, izričem Vam iskrenu zahvalnost za ovaj susret s predstavnicima znanstvenika i kulturnih djelatnika. Kao što smo ponosni na umjetnike i znanstvenike koji su svojim radom ostavili vidljive tragove u Vječnom gradu Rimu, tako smo ponosni i Bogu zahvalni što nas je iz Vječnog grada obasjavala svjetlost nauka svete Katoličke Crkve. I posebice njezina skrb za razvoj školskih, odgojnih i visokoškolskih ustanova. Ponosni smo što je već koncem XIV. stoljeća (1396.) utemeljeno Generalno filozofsko-teološko učilište dominikanskog reda u Zadru, što Hrvatsku svrstava u red država s najstarijim sveučilišnim gradovima Europe. Uz to je iz Isusovačke akademije nastalo 1669. godine današnje Sveučilište u Zagrebu. A prije 150 godina đakovački biskup Josip Juraj Strossmayer osnovao je Akademiju znanosti i umjetnosti. To sve pokazuje kako su ovdje Katolička Crkva i znanost, odgoj, umjetnost i kultura uspješno surađivali. U duhu one misli velikog Maxa Plancka da "za teologe sve počinje s Bogom, a za znanstvenike sve završava s Bogom".

Okupljeni članovi Akademske zajednice Hrvatske svjesni su koliku je ulogu imala vjera i Crkva u povijesti našega naroda.

Imajući k tomu u vidu kako su odnosi Svete Stolice i hrvatskog naroda stoljećima bili dobri, te koncem prošlog stoljeća okrunjeni diplomatskim odnosima i međudržavnim Ugovorima, u ime hrvatske akademske zajednice, Sveti Oče, izričem Vam srdačnu dobrodošlicu i želim ugodan i blagoslovljen boravak u Hrvatskoj. ■

Oblikovanjem savjesti Crkva daje društvu svoj dragocjeni prinos

Gospodine Predsjedniče, gospodo kardinali, časna braćo biskupi, poštovane dame i gospodo, draga braćo i sestre!

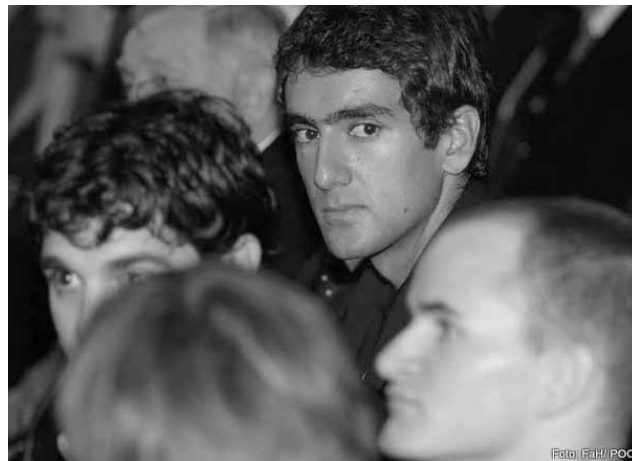
Sretan sam što mogu započeti svoj posjet susrećući vas, koji predstavljate razne slojeve hrvatskog društva i diplomatski zbor. Srdačno pozdravljam svakoga osobno kao i stvarnosti kojima pripadate: vjerske zajednice, političke, znanstvene i kulturne ustanove, područja umjetnosti, gospodarstva i športa. Od srca zahvaljujem monsinjoru Puljiću i profesoru Zuraku na lijepim riječima koje su mi uputili kao i glazbenicima koji su me dočekali univerzalnim jezikom glazbe. Dimenzija univerzalnosti, koja je odlika umjetnosti i kulture, posebice se veže s kršćanstvom i Katoličkom Crkvom. Krist je pravi čovjek, i sve što je ljudsko nalazi u Njemu i Njegovoj riječi puninu života i smisla.

Ovo je predivno kazalište znakovito mjesto, koje izražava vaš nacionalni i kulturni identitet. Moći susresti vas ovdje, zajedno okupljene, još je jedan razlog duhovne radosti, jer Crkva je otajstvo zajedništva i uvijek se raduje zajedništvu u bogatstvu različitosti. Sudjelovanje predstavnika drugih Crkvi i kršćanskih zajednica, kao i židovske i muslimanske religije, potvrđuje da religija nije neka zasebna stvarnost u odnosu na društvo, nego njegova prirodna sastavnica, koja trajno priziva okomitu dimenziju, to jest, slušanje Boga kao uvjet traganja za općim dobrom, pravednosti i pomirenjem u istini. Religija stavlja čovjeka u odnos s Bogom, Stvoriteljem i Ocem svijetu, te stoga treba biti snažan čimbenik mira. Religije se uvijek moraju pročišćavati prema ovoj istinskoj biti, kako bi odgovorile svom izvornom poslanju.

Ovdje se želim usredotočiti na središnju temu mojega kratkog promišljanja: to je pitanje

savjesti. Tema savjesti je transverzalna glede raznih područja u kojima djelujete i temelj je slobodnog i pravednog društva, kako na nacionalnoj tako i na nadnacionalnoj razini. Naravno, mislim na Europu, čija je Hrvatska oduvijek sastavnica na povijesno-kulturnome planu, a to će doskora biti i na političko-institucionalnoj razini. Valja priznati i razvijati velika dostignuća modernoga doba, to jest, priznavanje i jamstvo slobode savjesti, ljudskih prava, slobode znanosti i time slobodnoga društva, ali pri tom zadržati otvorenima razum i slobodu prema njihovom nadnaravnom temelju, kako bi se izbjeglo to da se ta dostignuća samo-izbrišu, kao što nažalost nerijetko možemo ustvrditi. Kvaliteta društvenoga i građanskoga života, kvaliteta demokracije dobrim dijelom ovise o tomu "kritičkom" čimbeniku, odnosno savjesti, o tome kako je se shvaća i o tome koliko se ulaže u njezino oblikovanje. Ako se savjest, prema prevladavajućem modernom shvaćanju, ograniči u subjektivni okvir, u koji se smješta religiju i moral, onda krizi zapada nema lijeka, a Europa je osuđena na nazadovanje. Ako se naprotiv savjest otkrije kao mjesto slušanja istine i dobra, mjesto odgovornosti pred Bogom i braćom ljudima, što je protiv svake diktature, onda ima nade za budućnost.

Zahvalan sam profesoru Zuraku jer je spomenuo kršćanske korijene brojnih kulturnih i znanstvenih ustanova ove zemlje, što se uostalom vidi i diljem Europe. Treba spominjati te začetke, pa i zbog povijesne istine, i vrlo je važno znati pomno iščitavati te korijene, jer oni mogu i danas nadahnjivati. Ključno je otkriti snagu nekog događaja, primjerice, nastajanja jednog sveučilišta, ili nekog kulturnog pokreta, ili neke bolnice. Valja shvatiti zašto i kako je

do toga došlo, kako bi se i danas vrednovala ta snaga, koja je duhovna stvarnost, a postaju kulturnom i onda i društvenom. U temelju svega su muškarci i žene, dakle, osobe - savjesti, vođene snagom istine i dobra. Neki su od svijetlih likova ove zemlje već spomenuti.

Ja bih želio spomenuti oca Ruđera Josipa Boškovića, isusovca, rođenog u Dubrovniku prije tri stotine godina, 18. svibnja 1711. On vrlo dobro utjelovljuje sretnu vezu između vjere i znanosti, koje se uzajamno potiču na propitivanje, koje je istovremeno otvoreno, raznoliko, ali i sintetičko. Njegovo najpoznatije djelo „Teorija prirodne filozofije“, objavljeno u Beču, a zatim i u Veneciji polovicom osamnaestoga stoljeća, nosi vrlo znakovit podnaslov: *redacta ad unicum legem virium in natura existentium*, to jest „prema jedinom zakonu postojećih snaga u prirodi“. U Boškoviću imamo analizu, imamo proučavanje mnogovrsnih znanstvenih grana, ali imamo i strast za jedinstvom. A to je tipično za katoličku kulturu. Zbog toga je osnivanje Katoličkog sveučilišta u Hrvatskoj znak nade. Želim da ono pridonese ujedinjenju između raznih dijelova suvremene kulture, vrijednosti i identiteta vašega naroda, nastavljajući plodan crkveni doprinos povijesti plemenite hrvatske nacije. Vratimo se ocu Boškoviću, stručnjaci vele da njegova teorija „kontinuiteta“ vrijedi i za prirodne znanosti i za geometriju, što se na izvrstan način podudara s nekim velikim otkrićima suvremene fizike. Što reći? Odajemo priznanje slavnome Hrvat, ali i istinskom isusovcu: častimo štovatelja istine koji dobro zna koliko ga ona nadvisuje, ali koji također zna, u svjetlu istine, upotrijebiti do kraja sposobnosti razuma kojima ga je Bog obdario.

No, osim odavanja priznanja, treba koristiti metodu umnog otvaranja tih velikana. Vratimo se dakle savjesti kao glavnom čimbeniku za kulturnu izgradnju i za promicanje općeg dobra. Oblikovanjem savjesti, Crkva daje društvu svoj dragocjeni prinos. Taj se doprinos počinje oblikovati u obitelji, a učvršćuje u župi, gdje se djeca i mladi uče produbljivanju Svetog pisma, koje je „veliki kodeks“ europske kulture. Istodobno uče o smislu zajednice, utemeljene na daru, a ne na gospodarskom interesu ili na ideologiji, nego na ljubavi, koja je „glavna pokretačka sila istinskog razvoja svake osobe i cijeloga čovječanstva“ (*Caritas in veritate*, 1). Ta se logika besplatnosti, naučena u djetinjstvu i mladosti, potom živi u svakom okviru, u igri i u športu, u međusobnim odnosima, umjetnosti, u dragovoljnom služenju siromašnima i patnicima, a kada je jednom usađena, onda se može primjenjivati i u složenijim područjima politike i ekonomije, surađujući da jedan polis – grad, bude ugodan i gostoljubiv, da ne bude prazan, lažno neutralan, nego bogat ljudskim sadržajima, s izrazitom etičkom crtom. Vjernici laici su zapravo pozvani da tu velikodušno žive svoju izobrazbu, vodeći se načelima socijalnog nauka Crkve za istinsku laičnost, za socijalnu pravdu, za obranu života i obitelji, za slobodu vjere i odgoja.

Cijenjeni prijatelji, vaša nazočnost i hrvatska kulturna baština potaknuli su me na ova kratka promišljanja. Ostavljam vam ih kao znak mojega poštovanja, a povrh svega kao želju Crkve da, pronoseći svjetlo Evanđelja, hodi u vašem narodu. Zahvaljujem vam na pozornosti i od srca blagoslivljam vas, vaše najmilije i vaše rad. ■

Foto: FaH/ POOL

Pozdrav predsjednika HBK mons. Marina Srakića

Trg bana Josipa Jelačića, Zagreb, 4. lipnja 2011.

Sveti Oče! U ovome povijesnom, svečanom i svetom događaju nas ovdje prisutne, i one koji nisu ovdje, ali nas prate putem radija i televizije, prožimaju osjećaji ushićenja i zahvalnosti Bogu Ocu, i stoga uime svih kličem: "Blagoslovljen koji dolazi u ime Gospodnje!" Svetosti, dobro došli u našu Hrvatsku! Dobro došli u Zagreb!

Da, srdačno Vas pozdravljam uime svega Božjega naroda, hrvatskoga i svih ostalih naroda, pastira, svih vjernika laika i svih ljudi dobre volje. Nadasve Vas pozdravljam uime ovdje okupljene katoličke mladeži, koja je došla iz cijele Hrvatske, iz Bosne i Hercegovine, te ostalih zemalja gdje žive brojne hrvatske katoličke zajednice. Dopustite mi da ovoga časa ponovim riječi što ih je Vaša Svetost izgovorila u plemenitom činu preuzimanja odgovorne službe Petrova nasljednika: "Molim vas, ne dajte da mi uzmanjka vaša podrška!" - "Vi prego, non fate mi mai mancare questo vostro sostegno!" Sveti Oče, mladi ovdje prisutni žele Vam pokazati da Vam u ispunjavanju Vaše službe Petra naših dana neće nikada nedostajati podrška ove mlade Crkve!

Sveti Oče, hrvatska katolička mladež, prijanjajući uz Krista u njegovoj Crkvi, upire pogled na mučeništvo za pravdu i istinu, za obranu prava čovjeka i vjerske slobode blaženoga Alojzija Stepinca, taj "najsvjetliji lik Crkve u Hrvata". Crkva u Hrvatskoj ponosna je na svoje sinove i kćeri. Sveti Oče, pozdravljam Vas uime naših kršćanskih obitelji koje se danas i sutra prvi put sabiru na Nacionalni susret hrvatskih katoličkih obitelji. Želimo produbiti svijest ljudi našega vremena predstavljajući obitelj kao nenadomjestivu zametnu stanicu rasta naroda i

Crkve. Osim što je izvor života, ona je mjesto i najidealnija sredina u kojoj život, odnosno ljudsko biće može rasti i ostvarivati se.

Sveti Oče, Vi nam dolazite u vrijeme kada se svijet i naš narod nalaze u ozračju ozbiljne kulturne, gospodarske i političke krize, iza koje se krije duboka kriza duha. Ta kriza širi malodušnost, produbljuje ideološke i druge podjele, pojačava nezadovoljstvo, iza koje se teško nazi-re izlaz. Vaša Svetosti, dozivamo u svijest prisutnost blaženog Ivana Pavla II., koji se zauzima za ovaj svoj ljubljani narod, da sačuva svoje kršćanske korijene. Njega doživljavamo među nama u vrijeme kada Hrvatska očekuje svoj ulazak u Europsku uniju. S tim u vezi vrijedno je podsjetiti se očinskih riječi koje je Vaša Svetost uputila nama biskupima prigodom posjeta ad limina prije pet godina: "Vaša zemlja, Hrvatska, oduvijek živi u okviru europske civilizacije, te s razlogom stoga želi biti priznata kao član Europske unije... Ohrabrujući vas da ustrajete, jamčim vam podršku Svete Stolice, koja je uvijek cijenila i voljela Hrvatsku." Svetosti, hvala Vam na toj brizi za Hrvatsku!

Sveti Oče! Stojimo - "Zajedno u Kristu" - pred časnim likom Gospe od Kamenitih vrata. U jednom od naših brojnih marijanskih svetišta čitamo stoljetni natpis: "Maria, melioris mundi origo" - "Marija, početak boljega svijeta". Svi želimo bolju budućnost, bolji svijet. Danas, zajedno s Vašom Svetosti, molimo Nebesku Majku riječima tradicionalnog zaziva, nama tako dragog: "Najvjernija odvjetnice, na braniku stoj! Čuvaj našu svetu vjeru i hrvatski rod!" Neka Djevica Vjerna sve nas zagovara i neka nam isprosi vjernost prema Bogu i povjerenje prema čovjeku. Još jednom: "Svetosti, dobro nam došli!" ■

Papina poruka mladima

Molitveno bdijenje mladih s papom Benediktom XVI. na zagrebačkom Trgu bana Josipa Jelačića, 4. lipnja 2011.

Draga mladeži!

Sve vas srdačno pozdravljam! Osobito sam zadovoljan što sam ovdje s vama, na ovom povijesnom trgu koji je srce grada Zagreba. Ovaj je trg mjesto susreta i komunikacije, na kojemu često prevladava žamor i svakodnevna vrevna. A sada, vaša ga nazočnost gotovo pretvara u "hram", čiji je svod samo nebo, koje se večeras čini kao da se nagnje nad nas. U tišini želimo primiti Riječ Božju koja je naviještena, kako bi prosvijetlila naš um i zagrijala naše srce.

Iskreno zahvaljujem monsinjoru Srakiću, predsjedniku Biskupske konferencije, za riječi kojima nas je uveo u ovaj naš susret. Na poseban način pozdravljam dvoje mladih te im zahvaljujem što su nam dali svoja lijepa svjedočanstva. Danielovo iskustvo podsjeća na ono svetoga Augustina; iskustvo je to traženja ljubavi negdje "vani", a poslije se otkriva da mi je bliže od mene samoga, "dodiruje" me u mojoj dubini i pročišćava... Mateja nam je pak govorila o ljepoti zajednice koja otvara srce, um i narav... Hvala vam oboma!

Sveti nas je Pavao, u čitanju koje smo čuli, pozvao da se "radujemo u Gospodinu uvijek" (Fil 4, 4). Riječ je to po kojoj duša zadrhti, ako uzmemo u obzir da Apostol naroda tu poslanicu piše kršćanima u Filipima dok je bio u zatvoru, u iščekivanju presude. On je okovan, ali navještaj i svjedočanstvo Evanđelja ne mogu biti zatočeni. Iskustvo svetoga Pavla pokazuje kako je, na našem putu, moguće očuvati radost i u mračnim trenucima. Na koju on to radost misli? Svi znamo da u srcu svakog čovjeka boravi snažna čežnja za srećom. Svako djelo, svaka odluka, svaka nakanu nosi u sebi tu skrivenu intimnu i prirodnu

potrebu. Ali, vrlo često, primijetimo da smo pouzdanje položili u stvarnosti koje ne ispunjavaju tu želju, nego štoviše, otkrivaju svu njihovu neizvjesnost. I upravo se u tim trenucima osjeća potreba za nečim što "nadirazi", što daje smisao svakodnevnom životu.

Dragi prijatelji, vaša je mladost vrijeme koje vam Gospodin daruje da biste mogli otkriti smisao postojanja! To je vrijeme velikih obzora, snažno življenih osjećaja, ali i strahova zbog zahtjevnih i trajnih odluka, teškoća u učenju i radu, pitanja o otajstvu boli i patnje. Još više, to predivno razdoblje vašega života u sebi nosi duboku čežnju, koja ne briše sve ostalo, nego ga uzdiže kako bi mu dala puninu. U Ivanovu Evanđelju Isus, obraćajući se svojim prvim učenicima, pita: "Što tražite?" (Iv 1, 38). Dragi mladosti, te riječi, to pitanje nadirazi vrijeme i prostor, zahtijeva od svakoga muškarca i svake žene da se otvori životu, i traži pravi put... I evo ono što iznenađuje: Kristov glas i vama ponavlja: "Što tražite?". Isus vam danas govori: putem Evanđelja i Duha Svetoga, da je On vaš suvremenik. On je onaj koji traži vas, prije nego vi Njega!

Potpuno poštujući vašu slobodu, On se približava svakome od vas i predlaže sebe kao istinski i odlučujući odgovor na onu čežnju koja prebiva u vašem biću, na želju za životom koji vrijedi živjeti. Pustite da vas uzme za ruku! Pustite da bude prijatelj i suputnik na vašem putu! Pouzdajte se u Njega, neće vas nikada razočarati! Isus vam daje da izbliza upoznate ljubav Boga Oca, daje vam da shvatite da se vaša sreća ostvaruje u prijateljstvu s Njime, u zajedništvu s Njime. Stvoreni smo i spašeni iz ljubavi. I samo u onoj ljubavi, koja želi i traži dobro drugoga,

uistinu možemo iskusiti smisao života, i radosni smo što ga živimo, pa i u naporima, kušnjama, razočaranjima, čak i plivajući protiv struje.

Dragi mladi, ukorijenjeni u Kristu, moći ćete u punini živjeti ono što jeste. Kao što znate, na toj sam temi razvio svoju poruku za sljedeći Svjetski dan mladih, koji će nas okupiti u kolovozu u Madridu, i prema kojemu idemo. Pošao sam od snažnoga izraza svetoga Pavla: "Ukorijenjeni i nazidani na Kristu, učvršćeni u vjeri" (Kol 2, 7). Rastući u prijateljstvu s Gospodinom, kroz Njegovu Riječ, Euharistiju i pripadnost Crkvi, uz pomoć vaših svećenika, moći ćete svima svjedočiti radost susreta s Njim koji vas uvijek prati, i zove vas živjeti u pouzdanju i nadi. Gospodin Isus nije Učitelj koji zavarava svoje učenike; On jasno kaže da hod s Njim zahtijeva zalaganje i osobnu žrtvu, ali se isplati! Dragi mladi prijatelji, ne dopustite da vas zavedu privlačna obećanja lakog uspjeha, načini života koji daju prednost izgledu, na štetu nutrine. Ne popuštajte kušnjama da se potpuno pouzdate u posjedovanje, u materijalne stvari, odričući se slijediti istinu koja ide dalje, poput visoke zvijezde na nebu, kamo vas Krist želi povesti. Dopustite da vas povede u Božje visine! U doba vaše mladosti, podupire vas svjedočanstvo brojnih Gospodinovih učenika, koji su živjeli u svom vremenu noseći u srcu novost Evanđelja.

Sjetite se Franje i Klare iz Asiza, Ruže iz Viterba, Terezije od Djeteta Isusa, Dominika Savija.

Koliko mladih svetaca i svetica u velikom krilu Crkve! Ali ovdje, u Hrvatskoj, vi i ja upravo misli na blaženoga Ivana Merza. Sjajan mladić, u potpunosti uključen u društveni život,

koji nakon preminuća mlade Grete, njegove prve ljubavi, kreće sveučilišnim putem. U godinama Prvoga svjetskog rata nalazi se pred razaranjem i smrću, ali sve ga to oblikuje i izgrađuje, dajući mu da nadvlada trenutke krize i duhovne borbe. Ivanova je vjera toliko ojačala da se posvećuje proučavanju liturgije i započinje snažan apostolat među samim mladima. Otkriva ljepotu katoličke vjere i shvaća da je njegov životni poziv živjeti, i činiti da živi, prijateljstvo s Kristom. Koliko divnih djela ljubavi i dobrote ispunja njegov put. Umire 10. svibnja 1928., sa samo 32 godine, nakon nekoliko mjeseci bolesti, prikazujući svoj život za Crkvu i mlade.

Taj mladi život, darovan iz ljubavi, nosi Kristov miris, te je svima poziv da se ne bojimo povjeriti sebe Gospodinu, kao što to, na poseban način, razmatramo u Djevici Mariji, Majci Crkve, koja se ovdje ljubi i časti kao "Majka Božja od Kamenitih vrata" ("Madre di Dio della Porta di Pietra"). Večeras želim Njoj povjeriti svakoga od vas, da vas prati svojom zaštitom, a nadasve da vam pomogne susresti Gospodina i u Njemu pronaći puni smisao vašeg postojanja. Marija se nije bojala cijelu sebe darovati u Božji nacrt; u Njoj vidimo koji je naš cilj: puno zajedništvo s Gospodinom. Cijeli je naš život hod prema Jednoj i Trojnoj Ljubavi koja je Bog; tako možemo živjeti u sigurnosti da nikada nećemo biti napušteni. Dragi mladi Hrvati, grlim vas sve kao djecu! Nosim vas u srcu i ostavljam vam svoj blagoslov.

"Radujte se u Gospodinu uvijek!" Njegova radost, radost istinske ljubavi, neka bude vaša snaga. Amen. Hvaljen Isus i Marija! ■

Euharistijsko slavlje u prigodi Prvoga nacionalnog susreta hrvatskih katoličkih obitelji

Zagreb, Hipodrom, 5. lipnja 2011.

Pozdrav kardinala Josipa Bozanića

Sveti Oče! U velikoj radosti, koja je dar Duha Svetoga, i koja u jednu obitelj sabire ovo mnoštvo Kristovih vjernika, stojim pred Vama s osjećajima duboke zahvalnosti i upućujem Vam pozdrav srdačne dobrodošlice na početku ove svečane Euharistije. Ispunjen poštovanjem i ljubavlju prema Vašoj časnoj Osobi svjedočim Vam zanos koji u ovaj sveti dan prožima srca ljudi cijele nam Hrvatske. Mi, okupljeni hrvatski biskupi, okruženi svećenicima, redovnicima, redovnicama i vjerničkim mnoštvom, te praćeni prisutnošću kardinala, biskupa i hodočasnika iz drugih zemalja – osobito iz drage nam Bosne i Hercegovine – u ovaj smo Dan Gospodnji “zajedno u Kristu”, te Vam glasom “jednoga srca i jedne duše”, kličemo: “Blagoslovljen koji dolazi u ime Gospodnje!” (Ps 118, 26). Ovo mjesto u gradu Zagrebu, na kojemu smo danas okupljeni oko Kristova oltara, za nas je važno spomen-mjesto prvoga (1994.), od triju blagoslovljenih pohoda Hrvatskoj pape Ivana Pavla II., kojega ste upravo Vi, prije mjesec dana na radost čitave Crkve proglasili blaženim. Njegova očinska briga, koju smo kao narod i država u danima velikih kušnja iskusili po njegovim molitvama, odlučnim gestama i hrabrim riječima Istine, danas se pretače u snagu nebeskoga zagovora. Stoga Vam, Sveti Oče, zahvaljujemo za dar novoga zagovornika u nebu, blaženog Ivana Pavla II.!

Predivno je što se ovaj dan slavlja naše vjere i crkvenosti stapa s Prvim nacionalnim

susretom hrvatskih katoličkih obitelji. Time se zorno očituje da kršćanska obitelj uvijek pronalazi svoj identitet i obnavlja snagu u otajstvu Krista i otajstvu Crkve. Želeći odgovoriti na izazove koji danas stavljaju na kušnju vrjednote obitelji i uzvišeno dostojanstvo života, ove smo godine, pod geslom “Zajedno u Kristu”, u središte pastoralnih nastojanja i briga stavili obitelj. Ovaj susret kruna je tih nastojanja i ujedno poticaj na novi zamah u zalaganju za obitelj kao najsvetiju ustanovu zdravoga društva. Sveti Oče, uvjereni smo da će Vaša prisutnost i Vaša riječ biti ohrabrenje svim obiteljima, osobito onima koje trpe, kao i svima mladima kojima se, po daru života u kršćanskoj obitelji, povjerava odgovornost za budućnost Crkve i društva.

Sveti Oče, dolazite nam da nas učvrstite u vjeri. I mi Vas s vjerom primamo. Hvala Vam na ovom pohodu, kojim ste uslišali naše ponavljane molbe i na taj način iskazali svoju pastirsku brigu prema Crkvi u Hrvatskoj. Zahvaljujemo Vam za sve što za nas činite, za ljubav koju nam očitujete. Vama je poznat ovaj narod hrvatski, njegov mukotrpan hod tijekom povijesti, njegovi kršćanski korijeni i plodovi. Uvijek ste pokazivali koliko cijenite hrvatske vjernike. Susretali ste ih na životnim putovima na kojima su svjedočili o privrženosti Crkvi, Majci Božjoj i Petrovim nasljednicima.

Sveti Oče, neka Vaša riječ, Vaša molitva i Vaša sveta služba, po otajstvu Božje Riječi i Kristova Tijela, bude okrepna našoj vjeri i svjetlo svima koji žele živjeti put Istine. Preporučujući se zagovoru Presvete Djevice, koju ovdje gledamo u liku Majke Božje Bistričke, zagovoru blaženoga Alojzija Stepinca i blaženoga Ivana Pavla II., molimo da se preobražajna snaga Duha Svetoga očituje u nama da, živeći “zajedno u Kristu”, proslavljamo Božje ime među ljudima (usp. 1 Pt 4, 16). Dok otvaramo svoja srca i duh Vašoj blizini i pastirskoj riječi, u ime svih ovdje sabranih molim: Sveti Oče, poučite nas, ohrabrite nas i svojim nas apostolskim blagoslovom podržite! Ovaj Vam se vjerni narod istinski raduje! Blagoslovljen koji dolazi u ime Gospodnje! ■

Propovijed pape Benedikta XVI. na slavlju s obiteljima

Draga braćo i sestre!

U ovoj svetoj misi koju s radošću predvodim u koncelebraciji s brojnom braćom u biskupstvu i s velikim brojem svećenika, zahvaljujem Gospodinu za sve drage obitelji ovdje okupljene, kao i za sve druge koje su s nama povezane putem radija i televizije. Posebna zahvalnost kardinalu Josipu Bozaniću, zagrebačkom nadbiskupu, za srdačne riječi na početku svete mise. Svima upućujem svoj pozdrav te izražavam svoju veliku ljubav zagrljajem mira!

Proslavili smo nedavno Uzašašće Gospodino te se pripravljamo da primimo veliki dar Duha Svetoga. U prvome smo čitanju vidjeli kako je apostolska zajednica bila okupljena u molitvi u Dvorani posljednje večere s Marijom, Isusovom majkom (usp. Dj 1,12-14). To je slika Crkve koja produbljuje svoje korijene u uskrsnom događaju. Ta je zapravo Dvorana mjesto gdje je Isus, na posljednjoj večeri, ustanovio Euharistiju i svećeništvo, i gdje je, pošto je uskrsnuo od mrtvih, izlio Duha Svetoga nad Apostole upravo te uskrsne večeri (usp. Iv 20,19-23). Gospodin je svojim učenicima naredio da "ne napuštaju Jeruzalem, nego neka čekaju Obećanje Očevu" (Dj 1, 4); tražio je, naime, da ostanu zajedno kako bi se pripravili primiti dar Duha Svetoga. I oni su se skupili u molitvi zajedno s Marijom u Dvorani iščekujući obećani događaj (usp. Dj 1, 14). Ostati zajedno bio je Isusov preduvjet da bi primili Duha Tješitelja, a produžena molitva bila je pretpostavka njihove sloge. Tu nalazimo zadivljujuću pouku za svaku kršćansku zajednicu. Katkad se misli da misionarski uspjeh ponajprije ovisi o pomnom programiranju i mudrom izvršavanju neke konkretne

obveze. Sigurno, Gospodin traži našu suradnju, ali prije bilo kojega našega odgovora potrebna je njegova inicijativa: Njegov je Duh pravi začetnik Crkve i njega valja zazivati i primiti.

U Evanđelju smo čuli prvi dio takozvane Isusove "svećeničke molitve" (usp. Iv 17, 1-11a) – na završetku oprostajnog govora – pune povjerenja, miline i ljubavi. Nazvana je "svećeničkom molitvom", jer se u njoj Isus predstavlja u svećeničkom stavu, kao onaj koji zagovora za svoje, u trenutku kada treba napustiti ovaj svijet. Ulomkom prevladavaju dva izraza: čas i slava. Riječ je o času smrti (usp. Iv 2, 4; 7, 30; 8, 20), času u kojem Krist ima prijeći s ovoga svijeta k Ocu (13, 1). No taj je čas istodobno čas njegove proslave koja se ispunjava preko križa, a evanđelist Ivan to naziva "uzvišenje", odnosno uzdizanje, podizanje u slavu: čas Isusove smrti, čas krajnje ljubavi je čas njegove najviše slave. I za Crkvu, za svakoga kršćanina, najviša slava je slava Križa, a to znači živjeti u ljubavi, u posvemašnjem daru Bogu i drugima.

Draga braćo i sestre! Vrlo sam rado prihvatio poziv što su mi ga uputili hrvatski biskupi da posjetim ovu zemlju prigodom prvoga Nacionalnoga susreta hrvatskih katoličkih obitelji. Želim izraziti koliko visoko cijenim tu osjetljivost i zauzetost za obitelj, ne samo zbog toga što se ta temeljna ljudska stvarnost danas, u vašoj zemlji kao i drugdje, mora suočiti s teškoćama i prijetnjama, pa stoga ima i posebnu potrebu da se evangelizira i podrži, nego i stoga što su kršćanske obitelji temelj za odgoj u vjeri, za izgradnju Crkve kao zajedništva i za njezinu misionarsku nazočnost u najrazličitijim životnim situacijama. Znam za velikodušnost i predanje s kojima

vi, dragi pastiri, služite Gospodinu i Crkvi. Vaš svakodnevni rad odgajanja u vjeri novih naraštaja, kao i priprave na brak i praćenje obitelji, glavni je put obnove Crkve, kojim se također oživljava društveno tkivo zemlje. Nastavite s tom raspoloživošću ovu vašu dragocjenu pastirsku zauzetost!

Svakomu je dobro poznato kako je kršćanska obitelj posebni znak Kristove nazočnosti i ljubavi i kako je ona pozvana dati posebni i nenadomjestivi doprinos evangelizaciji.

Blaženi je Ivan Pavao II., koji je čak tri puta posjetio ovu plemenitu zemlju, tvrdio da je "kršćanska obitelj pozvana živo i odgovorno sudjelovati u poslanju Crkve na vlastiti i originalni način, stavljajući u službu Crkve i društva samu sebe u svojem biti i djelovati, kao intimno zajedništvo života i ljubavi" (*Familiaris consortio*, 50). Kršćanska je obitelj uvijek bila primarni put prenošenja vjere te i danas posjeduje velike mogućnosti za evangelizaciju u mnogovrsnim okruženjima.

Dragi roditelji, trajno se obvezite učiti svoju djecu moliti, i molite s njima; približite ih sakramentima, osobito Euharistiji jer ove godine slavite 600 godina "ludbreškog euharistijskog čuda"; uvedite ih u život Crkve; u intimi doma nemojte se bojati čitati Sveto pismo, obasjavajući tako obiteljski život svjetlom vjere i hvaleći Boga kao Oca. Budite poput male Dvorane posljednje večere, poput one Marijine i učenika, u kojoj se živi jedinstvo, zajedništvo, molitva!

Danas, Bogu hvala, mnoge kršćanske obitelji stječu sve više svijest o svojem misijskom pozivu te se ozbiljno zauzimaju u svjedočenju za Krista Gospodina. Blaženi Ivan Pavao II. govorio je: "Prava obitelj, utemeljena na braku, sama je po sebi dobra vijest za svijet". I dodaje: "U naše vrijeme sve su brojnije obitelji koje aktivno sudjeluju u evangelizaciji... U Crkvi je dozreo trenutak obitelji, a to je također trenutak misionarske obitelji" (*Angelus*, 21. listopada 2001.).

U današnjem je društvu više no ikad žurno potrebna nazočnost uzornih kršćanskih obitelji. Moramo na žalost ustanoviti, da se, posebno u Europi, širi sekularizacija koja Boga života gura na rub te donosi rastuću razjedinjenost obitelji.

Apsolutizira se sloboda bez odgovornosti za istinu, i njeguje se, kao ideal, individualno do-

bro preko potrošnje materijalnih dobara te površnih iskustava, ne vodeći računa o kvaliteti odnosa s osobama i o najdubljim ljudskim vrijednostima; ljubav se svodi na sentimentalni osjećaj i zadovoljavanje nagonskih poriva, bez nastojanja da se stvore trajne veze međusobne pripadnosti i bez otvorenosti životu. Pozvani smo da se odupremo tom mentalitetu! Uz riječ Crkve, veoma je važno i svjedočenje te zauzetost kršćanskih obitelji, vaše konkretno svjedočanstvo, posebno kao potvrda nepovredivosti ljudskoga života od začeca do njegova prirodnoga skončanja, što je jedinstvena i nezamjenjiva vrijednost obitelji utemeljene na braku i na potrebi zakonskih odredbi koje bi podupirale obitelji u zadaći rađanja i odgoja djece.

Drage obitelji, budite hrabre! Ne popuštajte tom sekulariziranom mentalitetu koji nudi suživot kao pripravu ili čak kao zamjenu za brak! Pokažite svojim životnim svjedočanstvom da je moguće ljubiti poput Krista, bezrezervno, da se nije potrebno bojati brige za drugu osobu! Drage obitelji, radujte se očinstvu i majčinstvu! Otvorenost životu znak je otvorenosti prema budućnosti, pouzdanja u budućnost, kao što poštivanje naravnoga zakona oslobađa osobu, a ne ubija je! Dobro obitelji je dobro i Crkve. Želio bih istaknuti ono što sam tvrdio prije: "Izgradnja svake pojedine kršćanske obitelji smješta se unutar veće obitelji Crkve, koja je podupire i nosi sa sobom. I obratno, Crkvu grade obitelji, male kućne crkve" (*Discorso di apertura del Convegno ecclesiale diocesana di Roma*, 6. lipnja 2005: *Insegnamenti di Benedetto XVI*, I, 2005, p. 205). Molimo Gospodina da obitelji budu uvijek više male Crkve, a crkvene zajednice da budu više obitelj!

Drage hrvatske obitelji, živeti u zajedništvu vjere i ljubavi, budite što očitiji svjedoci obećanja koje je Gospodin, uzašavši na nebo dao svakomu od nas: "...ja sam s vama sve dane do svršetka svijeta" (Mt 28, 20). Dragi hrvatski kršćani, osjećajte se pozvanima naviještati evanđelje cijelim svojim bićem; osjetite snagu Gospodnje riječi: "Pođite i učinite mojim učenicima sve narode" (Mt 28, 19). Djevica Marija, Kraljica Hrvata, neka vas uvijek prati na tom putu. Amen! Hvaljen Isus i Marija! ■

“Kristu vjerni zauvijek”

Službena pjesma 1. susreta hrvatskih katoličkih obitelji s papom Benediktom XVI.

Budi se dan i novo svitanje, u Tvojoi ruci,
Bože, ja osjećam se dobro i ispunjen.

U pogledu supruge i osmjehu djeteta, uvijek znam: Isuse, Ti si naša snaga i radost što nas spaja u obitelj.

Refren 1:

Dobro došao, Sveti Oče, kršćanska obitelj naš je dom, naša baština i budućnost, ona je temelj društvu svom, gdje se stvara blagostanje, odgovorno živi Božja riječ, za Hrvatsku koja kliče: Kristu vjerni zauvijek...

Želim stvarati, gdje je klanac, most sagraditi, svome bližnjemu prići i teret mu dići, i voljeti.

Dogodilo se čudo, pronašli smo mir u sr-

cima. Jer s Duhom Svetim među nama u ljubavi bez straha za život...

Refren 1:

Refren 2:

Benedikte, Sveti Oče, blagoslovi obiteljski dom, našu baštinu i budućnost, hrvatski zavjet putu tom, gdje se stvara blagostanje, odgovorno živi Božja riječ, za Hrvatsku koja kliče: Kristu vjerni zauvijek....

Tekst: Bruno Kozina, Verica Kraš Villa, Krešimir Miletić, Petar-Krešimir Hodžić

Glazba: Bruno Kozina

Aranžman i produkcija: Goran Kovačić
Izvođač: Band aid „Fides, Čedo Antolić, Željka Marinović i Renata Sabljak”

Vokali: Martin Šaban, Renata Sabljak, Željka Marinović, Čedo Antolić, Djordjia Palić

Pododbor HBK za sadržaje pripremnog razdoblja i predprogram

Zahvala biskupa Valtera Župana, predsjednika Vijeća HBK za obitelj

Sveti Oče! U ime okupljenih vjernika izričem Vam zahvalu što ste došli u Hrvatsku i predsjedali slavlju našega prvoga obiteljskog dana i tako pridonijeli da se konačno čuje glas hrvatskih katoličkih obitelji. Ovo mnoštvo koje je pred Vama čvrsto prijanja uz nauk o nepovredivosti života, o braku i obitelji kojega Vi neustrašivo naviještate. Mi smo zato danas i došli ovamo da Vam posvjedočimo kako je to bilo naše vjekovno opredjeljenje i da na njemu odlučujemo graditi i svoju budućnost.

Naš je narod kroz trinaest stoljeća u svojoj domovini proživljavao duga teška razdoblja. Bili smo na braniku Europe te postali predziđe kr-

šćanstva u ovom dijelu svijeta. Ali to smo smogli zato jer su nam obitelji bile utemeljene na čvrstim vrednotama evanđelja, pa smo bili slični kući utemeljenoj na stijeni koja se ne ruši kada dođu oluje; a oluja je bilo uistinu mnogo. Ima ih i danas.

Sveti Oče! Svjesni smo da i danas braku i obitelji prijete srozavanje njihove stabilnosti. Promiču se oblici zajedništva života koji nemaju nikakav temelj u europskoj kulturi i pravnoj baštini; a upravo se na stabilnosti obitelji i na kršćanskim vrednotama temeljila izgradnja civilizirane Europe i naše Hrvatske koja je od uvijek sastavni i neodvojiv dio Europe. Čvrsto smo uvjereni da se na tome temelji i naša budućnost.

Ako se danas svima priznaje pravo na slobodno izražavanje svojih stavova, onda izjavljujemo da i mi, koji predstavljamo većinu hrvatskog naroda i građana Republike Hrvatske, imamo neotuđivo pravo da živimo, javno iznosimo i naviještamo vrijednosti po kojima nam je darovan život. Imamo pravo i hoćemo da djeca svoje roditelje mogu nazivati prirodnim imenom "mama" i "tata". Ona imaju naravno pravo da pred svima posvjedoče da imaju oca i majku koji su im podarili život. Imamo pravo i želimo da oni koji nama upravljaju promiču život i da se konačno revidira zakon iz nekih, željeli bismo vjerovati, prošlih vremena o prekidu ljudskog života, i da se ne naziva napretkom ono što vodi u smrt.

Sveti Oče! Vaš predšasnik Ivan VIII. napisao je 7. lipnja 879. godine pismo našem hrvatskom knezu Branimiru u kojem mu među ostalim javlja da je toga dana, na blagdan Isusova Uzašašća na nebo, za vrijeme svečane mise na oltaru svetog Petra uzdigao ruke i blagoslovio njega i njegov narod. I Vi, Sveti Oče, visoko uzdignite danas svoje ruke prema nebu i blagoslovite one koji nama upravljaju, nositelje državnih vlasti; blagoslovite našu Crkvu i njezine pastire, blagoslovite naše obitelji i ovaj narod, blagoslovite nam dragu domovinu Hrvatsku. Neka nam po zagovoru Marije Majke Crkve, Bog udijeli ustrajnost na njegovu putu, mir, napredak i obilje svakog blagoslova. ■

Nagovor pape Benedikta XVI. uz molitvu Kraljice neba

Draga braćo i sestre!

Prije završetka ovoga svečanoga slavlja, želim vam zahvaliti na vašem žarkom i pobožnom sudjelovanju, kojim ste željeli izraziti također i svoju ljubav prema obitelji i svoju zauzetost njoj u korist – kako je na to malo prije podsjetio monsinjor Župan, kojemu također od srca zahvaljujem. Danas sam ovdje da vas učvrstim u vjeri; i to je taj dar koji vam nosim: Petrovu vjeru, vjeru Crkve! Ali istodobno, vi darujete meni tu istu vjeru, obogaćenu svojim iskustvom, radostima i trpljenjima. Napose mi darujete svoju vjeru življenu u obitelji, da bih je očuvao u baštini sveopće Crkve.

Znam da u Mariji, Kristovoj Majci i našoj Majci, nalazite veliku snagu. Stoga se ovoga trenutka obraćamo njoj, duhovno upravljani prema Svetištu Marije Bistrice, te joj povjeravamo sve hrvatske obitelji: roditelje, djecu, djedove i bake; put bračnih drugova, odgojnu zauzetost, profe-

sionalni i kućni posao. Zazivamo također njezin zagovor da bi javne ustanove uvijek podupirale obitelj, tu osnovnu stanicu društvenoga tijela. Draga braćo i sestre, baš za godinu dana, proslavit ćemo u Milanu 7. svjetski susret obitelji. Povjerimo Mariji pripravu tog iznimnog crkvenog događaja.

Ovoga se trenutka sjedinjujemo u molitvi i sa svima onima koji u katedrali u Burgo de Osmo, u Španjolskoj, slave proglašenje blaženim Ivana de Palafoxa y Mendoze, svijetli lik biskupa iz 17. stoljeća u Meksiku i Španjolskoj; bio je čovjek široke kulture i duboke duhovnosti, veliki obnovitelj, neumorni pastir, branitelj Indiosa. Neka Gospodin svojoj Crkvi podari brojne svete pastire poput blaženoga Ivana.

Drage obitelji, ne bojte se! Gospodin ljubi obitelj i blizu vam je!

Kraljice neba... ■

Večernja s hrvatskim biskupima, svećenstvom i redovništvom

Zagreb, katedrala, 5. lipnja 2011.

Pozdrav kardinala Josipa Bozanića

Sveti Oče, radostan sam i Bogu zahvalan što Vam mogu izraziti srdačnu dobrodošlicu u ovoj drevnoj prvostolnici Crkve zagrebačke. U ovaj dan, blagoslovljen Vašom nazočnošću među nama, srce nam je prepuno zahvalnosti Trojedinom Bogu. Nakon današnjega euharistijskog slavlja, koje nas je svojim otajstvom prigrililo u zajedništvo, došli smo u ovu crkvu-majku Zagrebačke nadbiskupije, gdje se na poseban način spajaju prošlost, sadašnjost i budućnost hrvatskoga naroda, ljepota kulture i svjedočanstvo vjere.

Sveti Oče, s puninom svoje duše pozdravljam Vas u ime biskupa, prezbitera i đakona, redovnika i redovnica, bogoslova i sjemeništara, redovničkih kandidata i kandidatice koji su ovu prvostolnicu uresili svojom prisutnošću. Pozdravljam Vas i u ime onih koji večeras nisu mogli biti s nama, a molitvom obogaćuju ovu zajednicu i dijele s nama iskustvo otajstva poziva. Sada smo okupljeni kako bismo zajedno slavili večernju molitvu Crkve. Sveti Oče, u zajedništvu vjere i molitve ponavljamo Vam večeras riječi što ih je učenik u Evanđelju uputio Isusu: Nauči nas moliti (usp. Lk 11, 1).

Ovo sveto mjesto molitve nije Vam nepoznato. S ponosom se spominjemo kako ste u ovoj katedrali s nama bili i prije deset godina (u studenome 2001.) te predvodili svetu misnu žrtvu prigodom dvadesete obljetnice smrti kardinala Franje Šepera, Vašega prethodnika u službi prefekta Kongregacije za nauk vjere. Nje-

govni zemni ostaci, kao i njegova nasljednika na službi zagrebačkog nadbiskupa kardinala Franje Kuharića, uz zemne ostatke drugih pastira ove Crkve, u ovoj prvostolnici čekaju dan uskrsnuća. U vjeri znamo da su oni večeras s nama i da se zajedno s nama raduju što ste došli pomoliti se na grobu blaženoga Alojzija Stepinca, onoga Kristova pastira koji ne prestaje privlačiti ljudska srca i usmjeravati korake Crkve, nadahnjivati za dobro i svijetliti istinom. Njegova prisutnost i svježina svjedočenja Krista ne blijedi. Štoviše, vjernici ovu katedralu rado nazivaju "Stepinčevom katedralom", a njegov život, žrtva i smrt ostaju za nas zalag pouzdanja u Gospodina.

Sveti Oče, ovo je prigoda da Vam zahvalimo i za dar Svećeničke godine koja je u našoj Crkvi bila bogata sadržajima i koja je hrvatske svećenike u travnju prošle godine u dojmljivo velikom broju okupila u ovoj katedrali, kako bismo zahvalili Bogu za svoj poziv i molili snagu da vjernije slijedimo Krista.

Sveti Oče, dopustite mi da budem glasnik i jedne čestitke. Okupljeni u znaku Kristova svećeništva, čestitamo Vam šezdesetu obljetnicu Vašega svećeničkog ređenja! Tih šezdeset godina ne odnosi se samo na Vaš život, jer one su zahvatile brojne živote, a po Petrovoj službi i svakoga katoličkoga vjernika te mnoštvo ljudi dobre volje. Ta obljetnica svjedoči što sve Božji Duh čini od ljudskoga života i kako je lijepo živjeti u okrilju njegove milosti. Čast nam je i veliko zadovoljstvo što Vam je možemo izreći u Zagrebu, znajući da odjek ove čestitke seže mnogo šire.

Sveti Oče, želim Vam zahvaliti za svu Vašu ljubav koju ste i ovim pohodom očitovali prema nama. Ljudski je govor preslab, da bi se njime moglo izreći sve što ova zajednica večeras nosi u sebi. Zato svoje misli i osjećaje povjeravamo molitvi; svoje nakane Bogu i zagovoru nebeske Majke, kao i zagovoru blaženoga Alojzija, za čije proglašenje svetim ustrajno molimo, željno iščekujući dan njegove kanonizacije.

Sveti Oče, zbog Vaše prisutnosti svodovi ove prvostolnice večeras su preniski, a srca i domovi hrvatskih ljudi preuski da prime obilje radosti.

Hvala Vam na tome daru, predragi naš Sveti Oče! ■

Nagovor pape Benedikta XVI. u zagrebačkoj katedrali

Draga braćo u biskupstvu i u svećeništvu, draga braćo i sestre!

Zahvaljujem Gospodinu za ovaj molitveni susret, koji mi omogućuje doživjeti poseban trenutak zajedništva s vama, biskupi, svećenici, posvećene osobe, bogoslovi i sjemeništarci, novaci i novakinje. Od srca vas pozdravljam te vam zahvaljujem za svjedočanstvo koje dajete Crkvi kao što su to učinili toliki pastiri i mučenici u ovoj zemlji, od svetog Dujma sve do blaženog kardinala Stepinca, ljubljenog kardinala Kuharića i mnogih drugih.

Hvala uzoritom kardinalu Josipu Bozaniću na lijepim riječima koje mi je uputio. Ovu se večer želimo u molitvi i pobožnosti prisjetiti blaženoga Alojzija Stepinca, neustrašivoga pastira, primjera apostolskog žara i kršćanske čvrstoće, čiji herojski život još i danas prosvjetljava vjernike hrvatskih biskupija, podržavajući ih u vjeri i crkvenom životu. Zasluge toga nezaboravnoga biskupa bitno proizlaze iz njegove vjere: u svojem je životu uvijek čvrsto upravljao pogled na Isusa i njemu se uvijek suobličavao, sve do toga da je postao živa slika Krista, pa i Krista patnika. Upravo zahvaljujući njegovoj čvrstoj kršćanskoj savjesti, znao se oduprijeti svakom totalitarizmu, te u vrijeme nacističke i fašističke diktature postao braniteljem Židova, pravoslavnih i svih progonjenih, a potom, u doba komunizma, "odvjetnik" svojih vjernika, napose mnogih progonjenih i ubijenih svećenika. Da, postao je "branitelj" Boga na ovoj zemlji, jer je postojano branio istinu i pravo čovjeka da živi s Bogom.

"Jednim uistinu prinosom [Krist] zasvagda usavrši posvećene" (Heb 10, 14). Ovaj izričaj iz Poslanice Hebrejima, malo prije naviješten, poziva nas da promatramo lik blaženoga kardinala Stepinca sukladno s Kristovim "likom" i njegovom žrtvom. Kršćansko mučeništvo je zapravo najviša mjera svetosti, ali to jest uvijek i samo

zahvaljujući Kristu, po njegovu daru, kao odgovor na njegov prinos koji primamo u Euharistiji. Blaženi Alojzije Stepinac odgovorio je svojim svećeništvom, svojim biskupstvom, svojom žrtvom života: jednim jedincatim "da" sjedinjenim s onim Kristovim. Njegovo mučeništvo označava vrhunac nasilja usmjerenih protiv Crkve tijekom užasnoga razdoblja komunističkoga progona. Hrvatski katolici, a posebno kler, bili su predmetom mučenja i sustavnih nasilja, koji su išli za tim da razore Katoličku crkvu, počevši od najvišeg mjesnog autoriteta. Ono posebno teško doba obilježio je jedan naraštaj biskupa, svećenika i redovnika, spremnih umrijeti da ne bi izdali Krista, Crkvu i papu. Narod je vidio da svećenici nisu nikad gubili vjeru, nadu, ljubav, te su tako ostali uvijek sjedinjeni. To jedinstvo objašnjava ono što je ljudski neobjašnjivo: da tako kruti režim nije mogao slomiti Crkvu.

I danas je Crkva u Hrvatskoj pozvana na jedinstvo kako bi se suočila s izazovima u promijenjenom društvenom okruženju, nalazeći misionarskom spremnošću nove putove evangelizacije, posebice u službi mladim naraštajima. Draga braćo u biskupstvu, želio bih ohrabriti prije svega vas u obavljanju vaše službe. Što budete više djelovali u plodnom suglasju među sobom i u zajedništvu s Petrovim nasljednikom, to ćete se više moći suočavati s teškoćama našega vremena. Uz to je važno da se ponajprije biskupi i svećenici trajno zauzimaju za pomirenje među podijeljenim kršćanima, kao i među kršćanima i muslimanima, nasljeđujući Krista koji je mir naš. Svojim svećenicima ne propustite davati jasne duhovne, doktrinarne i pastoralne naputke. Crkvena zajednica doista u sebi sadrži zakonite različitosti, no ipak ne može vjerno svjedočiti Gospodina ako nema zajedništva njezinih članova. To od vas zahtijeva budno služenje u dijalo-

gu punom ljubavi, ali i jasnoće i čvrstoće. Draga braćo, prijanjati uz Krista znači "čuvati njegovu riječ" u svim okolnostima (usp. Iv 14, 23).

S tim u vezi blaženi kardinal Stepinac ova-ko se izrazio: "Jedno od najvećih zala našega vremena jest osrednjost u pitanjima vjere. Nemojmo si umišljati... Ili jesmo ili nismo katolici. Ako jesmo, onda se to mora očitovati na svim područjima našega života" (Omelia nella Solennita dei SS. Pietro e Paolo, 29 giugno 1943). Moralni nauk Crkve, danas često neshvatljiv, ne može se odvojiti od Evanđelja. Upravo na pastire spada da ga pouzdano nude vjernicima, kako bi im pomogli procijeniti svoje osobne odgovornosti, sklad između njihovih odluka i zahtjeva vjere. Tako se napreduje u onom nužnom "kulturalnom zaokretu", da bi se promicala kultura života i društvo po mjeri čovjeka.

Dragi svećenici, posebno vi, župnici, poznata mi je važnost i mnogovrsnost vaših obveza, u doba kad se nedostatak svećenika počinje snažno osjećati. Potičem vas da ne klonete duhom, nego da ostanete budni u molitvi i u duhovnom životu da biste plodonosno mogli ispunjavati vaše služnje: naučavajući, posvećujući i vodeći sve koji su povjereni vašoj brizi. Velikodušno primajte one koji kucaju na vrata vašega srca, nudeći svakome darove koje vam je božanska dobrota povjerila. Ustrajte u zajedništvu sa svojim biskupom i u međusobnoj suradnji. Hranite svoje brižno zauzimanje na izvorima Svetoga pisma, sakramenata, neprestane hvale Bogu, otvoreni i poučljivi djelovanju Duha Svetoga; tako ćete biti učinkoviti djelatnici nove evangelizacije na koju ste pozvani da je ostvarite zajedno s vjernicima laicima, skladno i bez miješanja onoga što ovisi o zaređenom službeniku s onim što pripada sveopćem svećeništvu krštenih. Neka vam na srcu bude briga za duhovna zvanja: trudite se svojim oduševljenjem i vjernošću prenijeti živu želju da se velikodušno i bez oklijevanja odgovori Kristu, koji poziva na najdublje sjedinjenje s njime, Glavom i Pastirom.

Dragi redovnici i redovnice, Crkva mnogo očekuje od vas koji imate poslanje svjedočenja u svakom vremenu onaj "način života koji je Isus, kao najuzvišeniji od posvećenih i misionar Oca za njegovo Kraljevstvo, prigrlio i ponudio učenicima koji su ga slijedili" (Esort. Ap. Vita consecrata, 22). Neka Bog bude uvijek vaše bogatstvo: dopustite mu da vas oblikuje kako bi današnjem čovjeku pokazao jasnim pristajanje uz prave vrijednosti svetosti, istine, ljubavi Oca nebeskoga.

Potpomognuti milošću Duha, govorite ljudima jezikom života koji je preobražen uskrsnom novošću. Sav vaš život postat će tako znak i služnje posvećenju koje je svaki kršćanin primio kad je pritjelovljen Kristu.

Vama mladima, koji se pripravljate za svećeništvo ili za posvećeni život, želim ponoviti da božanski Učitelj neprestano djeluje u svijetu i govori svakom pojedinom od onih koje je izabrao: "Slijedi me" (Mt 9, 9). Taj poziv zahtijeva svakodnevnu potvrdu odgovora ljubavi. Neka vaše srce bude uvijek spremno! Herojsko svjedočanstvo blaženoga Alojzija Stepinca neka nadahne obnovu duhovnih zvanja među mladim Hrvatima. A vi, draga braćo u biskupstvu i svećeništvu, svakako nastojte dati mladima u sjemeništima i novicijatima uravnoteženi odgoj, koji će ih pripremiti na služnje utkano u društvo našega vremena, zahvaljujući ozbiljnosti i dubini njihova duhovnoga života i studija.

Ljubljena Crkvo u Hrvata, preuzmi ponizno i smjelo zadaću da budeš moralna savjest društva, "sol zemlje" i "svjetlo svijeta" (usp. Mt 5, 13-14). Budi uvijek vjerna Kristu i njegovu Evanđelju, u društvu koje nastoji relativizirati i sekularizirati sve slojeve života. Budi boravište radosti u vjeri i nadi.

Predragi! Neka blaženi kardinal Alojzije Stepinac i svi Sveti vaše zemlje posreduju za vaš narod, a Majka Spasiteljeva neka vas štiti! S ljubavlju udjeljujem vama i čitavoj Crkvi u Hrvata svoj apostolski blagoslov. Amen. Hvaljen Isus i Marija! ■

Govor pape Benedikta XVI. na oproštajnoj svečanosti

Zračna luka Zagreb, 5. lipnja 2011. (nije izgovoren)

Gospodine predsjedniče, uglednici iz vlasti, draga braćo u biskupstvu, braćo i sestre u Gospodinu!

Moj je pohod vašoj zemlji došao do kraja. Premda kratak, bio je bogat susretima, koji su mi omogućili osjetiti dio vas, vaše povijesti, te su mi pružili prigodu da hodočasničku Crkvu u Hrvatskoj utvrdim u vjeri u Isusa Krista, jedinoga Spasitelja.

Tu vjeru, koja je doprla do vas hrabrim i vjernim svjedočenjem tolike vaše braće i sestara, od kojih neki nisu oklijevali umrijeti za Krista i njegovo Evanđelje, doživio sam živom i iskrenom. Podajmo Bogu hvalu za obilne darove milosti koje bogato raspoređuje u svagdašnjem hodu svoje djece! Želim zahvaliti svima koji su sudjelovali u pripravi kako bi ovaj moj posjet protekao u redu.

Na pameti i u srcu nosim žive dojmove ovih dana. Skladno i proživljeno je bilo jutrošnje sudjelovanje na svetoj misi u prigodi Nacionalnoga dana obitelji. Jučerašnji susret u Hrvatskom narodnom kazalištu omogućio mi je da s predstavnicima građanskoga društva i vjerskih zajednica podijelim neka razmišljanja. Potom su mi, tijekom dirljivog molitvenoga bdijenja, mladi pokazali svijetlo lice Hrvatske, okrenuto prema budućnosti, obasjano živom vjerom poput plamena dragocjene svjetiljke, koji je primljen od otaca i koji zahtijeva da ga se čuva i hrani duž puta. Molitva na grobu blaženoga kardinala Stepinca podsjetila nas je, na osobit način, na sve one koji

su trpjeli – a i danas trpe – zbog vjere u Evanđelje. Nastavimo moliti zagovor toga neustrašivoga svjedoka uskrsloga Gospodina, kako bi svaka žrtva, svaka kušnja, koje prinosimo Bogu iz ljubavi prema njemu i braći, mogle biti kao pšenično zrno koje, pavši na zemlju, umre da donese plod.

Razlog je moje radosti što sam vidio koliko je danas još uvijek živa kršćanska predaja u vašem narodu. Rukom sam je dotaknuo osobito u toplom dočeku što mi ga je narod iskazao, a kao što je to učinio i tijekom tri posjeta blaženoga Ivana Pavla II., prepoznajući u posjetu Petrova nasljednika, onoga koji dolazi utvrditi braću u vjeri. Ova crkvena životnost, koju valja očuvati i ojačati, sigurno će proizvesti svoje pozitivne učinke na svekoliko društvo, zahvaljujući suradnji Crkve i javnih ustanova, za koju želim da bude uvijek jasna i plodna.

U ovo vrijeme, kad se čini da nedostaju čvrsta i sigurna uporišta, neka kršćani, ujedinjeni “zajedno u Kristu”, ugaonom kamenu, mognu, poput duše nacije, nastaviti izgrađivati državu pomažući joj u razvoju i boljitku.

Vraćajući se u Rim, sve vas povjeravam u Božje ruke. On, darovatelj svakoga dobra i beskrajna providnost, neka uvijek blagoslivlja ovu zemlju i hrvatski narod te udijeli mir i napredak svakoj obitelji.

Neka Djeвица Marija bdije nad povijesnim putom vaše domovine kao i nad putom čitave Europe i neka vas također prati moj apostolski blagoslov, koji vam od srca udjeljujem. ■

Govor predsjednika RH Ive Josipovića na ispraćaju pape Benedikta XVI.

Zračna luka Zagreb, 5. lipnja 2011. (nije izgovoren)

Vaša Svetosti!

U ova dva dana donijeli ste radost Hrvatskoj. Vjernicima diljem zemlje ojačali ste nadu u bolju budućnost, a kod svih građana Hrvatske učvrstili duboko poštovanje zbog plemenitih poruka koje ste odaslali jučer i danas. Nitko u Hrvatskoj u ova dva dana nije ostao ravnodušan prema Vašim porukama o obitelji, moralu, vjeri, Europi kao zajednici naroda i kultura.

Došli ste nam u posjet u trenutku kada Hrvatska obilježava dvadesetu obljetnicu proglašenja neovisnosti, i završava pristupne pregovore s Europskom unijom. U kontekstu po-

zitivnog stava prema europskom ujedinjenju, koji postoji u socijalnoj doktrini Katoličke crkve u kontinuitetu od Ivana XXIII. preko Pavla VI. i Ivana Pavla II. do Vaše Svetosti, svojim dolaskom i porukama koje ste poslali na najljepši način ste potvrdili podršku koju Katolička crkva kontinuirano pruža ulasku Hrvatske u Europsku uniju.

Ulazak u Europsku uniju je samo jedan novi gospodarski i politički okvir za Hrvatsku čija pripadnost europskom kulturnom i civilizacijskom krugu nikad nije bila upitna. I Vi ste to posvjedočili primjerom hrvatskog znanstve-

nika Ruđera Boškovića koji je samo jedno od velikih hrvatskih imena čiji je doprinos Europi i svijetu nemjerljiv. Ohrabрили ste hrvatske građane da s povjerenjem gledaju u europsku budućnost, ali i hrvatske vlasti da u tom procesu odgovorno čuvaju interese svoga naroda.

Vrijednosti koje čine hrvatski nacionalni, kulturni i vjerski identitet, bit će vrijedan doprinos Hrvatske europskoj zajednici naroda. Bitan njihov dio su i kršćanske duhovne, moralne i kulturne vrijednosti. I zato je jedan od najvažnijih zadataka sačuvati ih i unaprijediti u multikulturalnoj i multireligijskoj europskoj zajednici.

Hrvatska je zemlja s dominantnom kršćanskom tradicijom u kojoj većinsko katoličanstvo stoljećima koegzistira s pravoslavljem i protestantizmom, gdje stoljećima postoji i islamska i židovska vjerska tradicija. Hrvatska je zemlja vjerskih sloboda i vjerske tolerancije. Neki aspekti vjerske raznolikosti su u kritičnim društvenim okolnostima kroz povijest utjecali na sukobe među ljudima, pa i one širih razmjera i tragičnih posljedica. Duboko vjerujem da je to vrijeme zauvijek prošlo. Vjerujem da je došlo vrijeme pobjede razuma i ljubavi, vrijeme pomirenja i opraštanja. Vi ste, Vaša Svetosti, podsjetili građane Hrvatske da je raznolikost bogat-

stvo a ne nedostatak. Vjerujem da će Vaše riječi potaknuti vjernike svih religija na poštivanje posebnosti različitih religijskih identiteta, snosljivost i težnju za uzajamnim upoznavanjem, na jačanje ekumenskih i međukonfesionalnih inicijativa.

Obraćajući se hrvatskoj intelektualnoj javnosti, mladima i hrvatskim obiteljima istakli ste potrebu razvoja utemeljenog na sadržaju koji će mu dati pravu snagu. Kulturne i moralne vrijednosti, od kojih su mnoge baština kršćanstva, sastavni su dio demokratskog društva. Savjest je temelj slobodnog i pravednog društva koje želimo. Njega nema bez obrazovanja, slobode znanosti i punog poštivanja ljudskih prava. U tom kontekstu vidim i borbu protiv korupcije kao nemoralnog čina onih koji imaju vlast na različitim razinama.

Vaša Svetosti, Vaš boravak u Hrvatskoj izuzetno je važan državni događaj. Ali, on je i duhovni događaj u kojem sam s radošću sudjelovao, siguran da će hrvatskim građanima biti moralno ohrabrenje, znak nade i poticaj za budućnost. Hrvatska Vas je dočekala raširenih ruku a ispraća Vas s ljubavlju i zahvalnošću.

Zato Vam Vaša Svetosti, hvala na posjeti, hvala na porukama plemenitosti, razuma, ljubavi i mira! ■

Izjava Komisije HBK *Iustitia et pax* o netrpeljivosti prema katolicima u RH

Komisija izražava zabrinutost zbog sve učestalijeg i otvorenijeg iskazivanja netrpeljivosti i nasilja prema katolicima u Hrvatskoj. Netrpeljivost prema katolicima i njihovim vjerskim uvjerenjima baštinjena je iz vremena komunističkog totalitarizma i nikada nije u potpunosti nestala, a u posljednje se vrijeme intenzivirala, posebice neposredno prije i nakon posjeta Svetog Oca Republici Hrvatskoj i hrvatskim katolicima. Sa žaljenjem konstatiramo da državna tijela nisu adekvatno, po službenoj dužnosti, reagirala na otvorene izričaje netrpeljivosti prema katolicima na onaj isti način kako su reagirali kada se radilo o pravima drugih ugroženih zajednica i pojedina. Držimo da treba prekinuti s praksom prozivanja i omalovažavanja katolika zbog njihove vjerske pripadnosti, njihova načina života, njihovih vjerskih uvjerenja i učenja, koja se bez ikakvih argumenta proglašavaju nazadnima. Stoga pozivamo državne institucije da ne budu pristrane i da budno paze na dostojanstvo i pravo katolika na življenje svoje vjere i izricanje svojih vjerskih uvjerenja što im jamče hrvatski zakoni.

Katolici u Hrvatskoj se ne boje nikakve argumentirane javne rasprave ili kritike, ali nikako ne mogu prihvatiti da se prešutno prihvaća njihovo omalovažavanje bez reagiranja nadležnih institucija.

Komisija poziva sve Hrvate i Hrvatice da hrabro u javnosti iznose svoje stavove o raznim temama, da ih znaju argumentirati i dobro uobličiti. Javna rasprava i izmjena argumenata s katoličkog stajališta apsolutno isključuje narušavanje dostojanstva čovjeka, napose svako nasilje koje nedvosmisleno osuđujemo.

U ovoj Izjavi namjerno nismo koristili izričaj "govor mržnje" jer ovu sintagmu držimo besadržajnim jezičnim neologizmom kojim određene skupine opravdavaju vlastite napade na one s kojima ne dijele isto mišljenje. ■

*mons. dr. sc. Vlado Košić
predsjednik Iustitia et pax*

U Zagrebu, 27. lipnja 2011. godine

DEKRETI I IMENOVANJA U VOJNOM ORDINARIJATU

Obavijest iz Ureda Vojnog ordinarijata o reizboru članova Prezbiterskog vijeća i Zbora savjetnika

Temeljem Statuta Prezbiterskog vijeća Vojnog ordinarijata u RH na svećeničkom susretu u „Karmelu sv. Ilije“ u Zidinama - Buško Blato 27. travnja 2011. godine - izabrani su novi članovi Prezbiterskog vijeća u drugom mandatu. Dekreti o imenovanjima donijeti su 2. svibnja 2011. godine. U vijeće su imenovani: **o. Jakov Mamić**, **don Josip Stanić** i **don Stjepan Lončar**. Isti su imenovani i članovima Zbora savjetnika Vojnog ordinarijata u RH.

Obavijest iz Ureda Vojnog ordinarijata o imenovanjima i razrješenjima u Vojnom ordinarijatu

Fra Ilija Mikulić, svećenik Franjevačke provincije Presvetoga Otkupitelja, 1. srpnja 2011. godine imenovan je kapelanom poslužiteljem u Vojnoj kapelaniji „Uzvišenje Svetog Križa“ u Gardijskoj motoriziranoj brigadi HKoV-a u Kninu.

Fra Ivan Lukač, svećenik Franjevačke provincije Presvetoga Otkupitelja, 1. srpnja 2011. godine imenovan je kapelanom poslužiteljem u Vojnoj kapelaniji „Gospa Velikoga Hrvatskog Krsnog Zavjeta“ u 2. motoriziranoj bojni „Pauci“ u Kninu.

Novoimenovanim svećenicima - vojnim i policijskim kapelanima, kao i njihovim pomoćnicima želimo uspjeh u radu na dobrobit povjerenih im duša

IZVJEŠĆA I DOGAĐAJI

Korizmena akcija Vojne kapelanije „Sv. Nikola Tavelić“

Na inicijativu Vojne kapelanije sv. Nikole Tavelića i Središnjice za elektroničko izviđanje u vojno administrativnom sjedištu MORH-a i OS RH u ponedjeljak 4. travnja provedena je humanitarna korizmena akcija u svrhu prikupljanja sredstava za potrebe Specijalne bolnice za kronične dječje bolesti u Gornjoj Bistri. U akciju su se osim djelatnika Središnjice EI uključili i djelatnici ostalih ustrojstvenih cjelina MORH-a i GS OS RH. Akciji se također pridružio i Vojni ordinarijat u RH.

U Specijalnu dječju bolnicu primaju se pacijenti od 1 mjeseca do 18 godina starosti. Pacijenti borave 90 dana i duže (vikendi, školski praznici i povremeni otpusti). Boraveći u bolnici djeca su uključena u odgojno obrazovne jedinice uz praćenje defektologa-logopeda, soc. pedagoga. Svakog pacijenta prati tim stručnjaka koji usko surađuju s nizom zagrebačkih ustanova, te pojedincima konzultantima. Trenutno u bolnici boravi 110 štićenika s različitim potrebama.

Prikupljena sredstva predao je vojni kapelan vlč. Željko Savić zajedno s grupom časnika i

dočasnika iz Središnjice EI.

„Osobito u vremenu kao što je korizmeno, kršćanin je pozvan prepoznati potrebe svojih bližnjih. Sam Krist govori o upućenosti kršćanina prema svojim bližnjima kada govori ‘Što učiniste jednome od ove moje najmanje braće, meni učiniste’. Hvala svima koji su podržali ovu humanitarnu akciju te pokazali da Gospodin djeluje preko dobrih ljudi koji su osjetljivi za potrebe svojih bližnjih“, kazao je. ■

Hodočašće djelatnika Ministarstva unutarnjih poslova u Rim

Od 4. do 9. travnja Policijska kapelanija "Sv. Mihovil Arkandeo" u Policijskoj akademiji organizirala je za djelatnike Ministarstva unutarnjih poslova hodočašće u Rim – "U susret apostolskim prvacima".

Prvi hodočasnički dan posjetili su Loreto, prema riječima pape Ivana Pavla II., "prvo internacionalno svetište posvećeno B. D. Mariji i istinito Marijansko srce kršćanstva". Loretsko svetište čuva Gospinu nazaretsku kuću.

Na putu za Rim stali su u malenome, veoma starom gradiću Assiziju, rodnom mjestu sv. Franje koji je tu osnovao franjevački red. Uskim ulicama Asiza prošetali su do bazilike sv. Klare. Sv. Klara sa svojim sestrama je tu osnovala red Siromašnih Dama od sv. Damjana – Drugi Franjin red, koji se kasnije jednostavno nazvao Klarise. U baziliku sv. Franje, gdje su slavili sv. misu, 1230. god. su preneseni svečevi posmrtni ostaci. Uslijedio je polazak prema Rimu, točnije u „Domus Croata“ koji je bio njihov dom slijedećih dana.

Srijeda je bila predviđena za audijenciju kod pape Benedikta XVI. te za razgledavanje Rima. Audijencija je bila na otvorenome na Trgu sv. Petra. Kada se pojavio papa, svi su ustali na noge. Trgom se orio dugotrajan pljesak, a ljudi su uzvikivali njegovo ime. Papa je na raznim jezicima pozdravio hodočasničke skupine, među njima i hrvatske hodočasnike i predstavnike Ministarstva unutarnjih poslova: "Upućujem srdačan pozdrav hrvatskim hodočasniciima, a na po-

seban način policajcima i djelatnicima hrvatskog Ministarstva unutarnjih poslova. U svojoj časnoj dužnosti služenja drugima, slijedite Isusa koji nas je ljubio do kraja i dao svoj život da bismo mi živjeli. Zahvalite mu svjedočeći svakodnevno svoju vjeru. Hvaljen Isus i Marija!"

Poslijepodnevno razgledavanje Rima (Kolozeum, rimski trgovi, Fontana Di Trevi, crkve...) završilo je u Papinskom hrvatskom zavodu sv. Jeronima. Kratko i poučno predavanje o Zavodu održao je rektor Zavoda mons. Jure Bogdan. Uz mogućnost za sv. ispovijed slavili su sv. misu.

Trećeg dana hodočašća posjetili su Pompeje i Montecassino. Pompeji su grad smješten na obali Tirenskog mora. Poznat po tome jer ga je 24. kolovoza 79. god. zatrpala iznenadna erupcija vulkana Vezuv koji dominira iznad Pompeja i obližnjeg Napulja. Stradalo je oko 20 000 stanovnika. Pompeji su ležali zatrpani pod slojem pepela 1600 godina prije nego što su slučajno otkriveni.

Sv. Benedikt je na ostacima rimske utvrde 529. godine osnovao samostan Monte Cassino, što je početak samostanskog života u Europi, a time i benediktinskog reda. Benediktinci su svojim djelovanjem oblikovali europsku povijest te je stoga papa Pavao VI. sv. Benedikta proglasio zaštitnikom Europe. Pored sv. Benedikta djelovala je i njegova sestra sv. Skolastika, koja će okupiti mlade djevojke i do smrti ostati opatica i poglavarica monahinja. Sveti brat i sestra sahra-

njena su u kripti opatije, mjestu gdje su taj dan slavili sv. misu.

Posljednji dan boravka u Rimu vodio je do katakombi sv. Kalista, kroz koje ih je proveo hrvatski svećenik don Mato. Sve ih je oduševila kriptna sv. Cecilije, zaštitnice crkvenog pjevanja. Katakombe su nepregledni podzemni hodnici, koje su za vrijeme progona iskopali prvi kršćani, a služili su im za liturgijske sastanke, ali i kao mjesto gdje su sahranjivali svoje mrtve. Tu se nalazi i natpis pape sv. Kaja, mučenika iz vremena cara Dioklecijana. Na tom je mjestu sv. misu predvodio don Josip Krpić, salezijanac i profesor na papinskom sveučilištu u Rimu. Koncelebrirali su don Tomislav Sikirić, svećenik iz Sukošana te duhovni voditelj na hodočašću don Josip Stanić,

biskupski vikar za pastoral u Vojnom ordinarijatu i policijski kapelan u Policijskoj akademiji.

Poslijepodne su posjetili četiri glavne rimske bazilike: sv. Pavao izvan zidina, sv. Petar, sv. Ivan Lateranski i sv. Marija Velika.

Opraštajući se od Rima svatko je u srcu želio povratak u vječni grad. Zahvalivši našim ljubaznim domaćinima u „Domus Croata“ krenuli su u subotu prema Hrvatskoj. Prva postaja na putu bio je stari gradić Orvieto, smješten na stijeni. Orvieto se može, pored ostaloga, podičiti jednom od najljepših katedrala u Italiji.

Padova im je potom ponudila svetište sv. Ante, koje su razgledali i gdje su se na svečevom grobu i pomolili. Sv. misa su slavili iznad groba hrvatskog sveca Leopolda Bogdana Mandića. ■

Treći sastanak Koordinacijskog tijela

U četvrtak 14. travnja u zgradi Vojnog ordinarijata u Zagrebu održan je treći sastanak Koordinacijskog odbora za pripremu i provedbu 19. hodočašća hrvatske vojske i policije u Lourdes koje se održava od 17. do 24. svibnja.

Uvodno se Odboru obratio generalni vikar Vojnog ordinarijata o. Jakov Mamić pozvavši sve neka hodočašće ne ostane samo na manifestativnoj razini nego neka se povede računa i o njegovom duhovnom karakteru, a to je: „hodom častiti Boga“. Hodočasnici su ljudi koji traže Boga i žele ga susresti. U susretu se ostvaruje i razgovor s Bogom koji je ljekovit za čovjeka te čovjek ozdravlja i postaje nova osoba. U hodočašću u Lourdes čovjek doživljava i iskustvo žive Crkve, domovinske i sveopće. Tu se očituje zajedništvo svih koji se prepoznaju u vjeri.

Natporučnik Vladimir Krpan okupljene je pozdravio u ime odsutnog bojnika Klarića te ih upoznao s novostima u pripremi hodočašća. Nakon što je Ministarstvo obrane donijelo Odluku o sudjelovanju djelatnika Ministarstva obrane i pripadnika Oružanih snaga RH na 53. međunarodnom vojnom hodočašću u Lourdesu donijeta je i Zapovijed Načelnika GS OS o provedbi hodočašća. Zamjenikom zapovjednika na hodočašću u Lourdes imenovan je komodor Tihomir Erceg, zamjenik

zapovjednika HRM. Započeti su procesi za rješavanje prijevoza hodočasnika, smještaja u Lourdesu, te osiguravanja hodočasnika. U nastavku su raspravljena tekuća pitanja o organizaciji hodočašća.

Sastanku su nazočili biskupski vikar za pastoral don Josip Stanić, načelnik Službe za prijem i potporu MORH-a brigadir Joso Lacić, savjetnik ministra unutarnjih poslova za policiju Ivica Franić, kancelar Vojnog ordinarijata Robert Stipetić, časnik za vezu pukovnik Ivan Anton Žlimen, osobni tajnik generalnog vikara natporučnik Vladimir Krpan, načelnik Odjela MUP-a za suradnju s Vojnim ordinarijatom Josip Zagorščak, ispred Ministarstva branitelja gđa Gorana Marić te ispred Hrvatske vatrogasne zajednice gđa Katarina Vukelić i gđa Katica Valečić. ■

ANZAC day - Dan australskih veterana

U ponedjeljak 18. travnja u kapeli Vojnog ordinarijata slavljena je sveta misa povodom proslave Dana australskih veterana - ANZAC day, na spomen svim palim australskim i novozelandskim vojnicima. Misno slavlje predvodio je vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac. Uz nazočnost njene ekselencije veleposlanice Australije u RH gospođe Beverly Mercer, misi su nazočili N.E. David Blunt, veleposlanik Ujedinjenog Kraljevstva u RH, N.E. James B. Foley, veleposlanik Sjedinjenih američkih država u RH, N.E. Edwin Loughlin, veleposlanik Kanade u RH, Nikola Jelinčić, počasni konzul Novog Zelanda u RH, umirovljeni časnici Hrvatske vojske - članovi Udruge dragovoljaca i veterana Domovinskog rata i drugi gosti. Organizator ove proslave je veleposlanstvo Australije u RH u suradnji s Udrugom dragovoljaca i veterana Domovinskog rata RH, podružnica Zagreb.

Inicijativa je nastala 2010. godine kada je Udruga dragovoljaca i veterana Domovinskog rata RH, zagrebačka podružnica, posjetila Australiju promovirajući istinu o Domovinskom ratu. Tom prigodom sudjelovali su u vojnoj kapelaniji u Canberri na svetoj misi povodom ANZAC dana.

Klapa HRM "Sv. Juraj" pjevanjem je uveličala svetu misu.

Govor veleposlanice Australije

Skupili smo se danas ovdje kako bismo odali počast svim nesebičnim mladićima i djevojkama koji su izgubili svoje živote služeći domovini. Svakog 25. travnja od davne 1915. godine Australci i Novozelandađani u zemlji i u inozemstvu skupljaju se kako bi odali počast ne samo onim pripadnicima australskih i novozelandskih

vojnih snaga koji su dali svoje živote toga dana na Galipolju, nego i svim ostalim mladićima i djevojkama koji su izgubili svoje živote u ratu ili nakon rata služeći svojoj domovini, ali isto i za one pripadnike obrambenih snaga koji su još uvijek u aktivnoj službi.

Naziv ANZAC je nadišao svoje konkretno značenje dobivši svoju duhovnu dimenziju i postavši na taj način inspiracija koja je utjelovila vrline kao što su hrabrost, disciplina, žrtva, oslanjanje na vlastite snage i u australskom žargonu - prijateljstvo (mateship) i omogućavanje jednakih šansi za sve (fair go).

U svakom narodu postoji sjećanje na slične događaje u prošlosti, na neku bitku ili neki presudni trenutak u povijesti. Takav se trenutak u australskoj povijesti dogodio 1915. godine na Galipolju, u ratnom pohodu koji, ako i nije bio poraz, zasigurno nije bio ni uspjeh.

U ovom trenutku ne veličamo rat, nego odajemo počast žrtvi, predanosti i nesebičnoj odanosti svih onih mladića i djevojaka koji su hrabro služili svojoj domovini i koji su slijedili svoje ideale u tolikoj mjeri da su mnogi zbog njih svjesno dali i svoj život.

Osnovna svrha današnjeg dana jest i treba nastaviti biti odavanje počasti našim veteranima i svim ljudima koji su dali svoje živote. U činu odavanja počasti, našim mladim ljudima pokazujemo da su mir i sloboda oduvijek zahtijevali žrtvovanje u prošlosti. Oni kojima odajemo počast ostavili su u naslijeđe Australiji i Novom Zelandu tradiciju hrabrosti, nesebičnosti i ugleda koju treba slijediti i u budućnosti.

Pozdravljajući njenu ekselenciju veleposlanicu Australije gospođu Beverly Mercer vojni ordinarij je istaknuo: "Okupili smo se na ovu svetu službu u kojoj ćemo se molitveno sjećati i

proslaviti ANZAC Day. Za Vašu naciju to je Dan koji spada među najvažnije nacionalne događaje. Njime obilježavate prvu važnu vojnu akciju, koju su izvele australske i novozelandske vojne snage za vrijeme Prvog svjetskog rata. Taj rat, kao niti jedan rat, nažalost nije prošao bez žrtava. Molimo za njih i zahvaljujemo se za njih. Nada u uskrsnuće opravdava svaku žrtvu koja je djelo ljubavi”.

Zahvala veleposlanice Australije nakon mise

Poštovani gospodine vojni biskupe Jezerinac, poštovani veleposlanici i diplomatski vojni atašei, gospodine Jelinčić, počasni konzule Novog Zelanda, naši prijatelji u Hrvatskoj, voditelji vojnih formacija u Zagrebu i posebno predstavnici zagrebačke podružnice Udruge dobrovoljaca Domovinskog rata.

Želim Vam izraziti dobrodošlicu i zahvaliti Vam na sudjelovanju na današnjem prvom obilježavanju ANZAC dana u Republici Hrvatskoj.

Posebno bih željela zahvaliti predstavnicima Udruge dobrovoljaca i veterana Domovinskog rata podružnice grada Zagreba na njihovoj pomoći prilikom pokretanja ovog događaja - članovi Udruge su po prvi put imali prilike prisustvovati obilježavanju ANZAC dana prilikom njihova prošlogodišnjeg posjeta Australiji i Novom Zelandu. Također zahvaljujem vojnom ordinariju biskupu Jezerincu i službenicima Vojnog ordinarijata što su nam omogućili održavanje događaja u ovoj kapeli i što su nam pomagali prilikom organiziranja ovog svečanog događaja. Nadalje, željela bih isto tako zahvaliti počasnom konzulu Novog Zelanda na novozelandskom vinu koje je pribavio za večerašnji domjenak.

Željela bih isto tako malo poblizje objasniti ulogu ružmarina kojeg imamo večeras na odijelima - to je drevni simbol sjećanja koji raste na Galipoljskom poluotoku. Ovo je razlog zbog kojega se tradicionalno na ANZAC dan nosi grančica ružmarina na odijelu.

Nadam se da ćemo ovim danom započeti tradiciju odavanja počasti povodom ANZAC dana na sličan način svake godine u Republici Hrvatskoj.

Riječi njegove ekselencije Buraka Ozugergina, veleposlanika Republike Turske u RH

Gotovo stoljeće je prošlo od vremena kada su topovi utihnuli na brdima Galipolja. Ali mi nećemo zaboraviti, jer heroji se ne zaboravljaju.

Tamo, na obalama Canakkale, gdje se kontinenti gledaju u oči sa čežnjom još od vječnosti,

tragičan i neočekivan susret se zbio. Deseci tisuća Turaka, Australaca, Novozelanda, Britanaca, Francuza i mnogih drugih našli su se licem u lice. Neki od njih nakon što su doslovce doputovali sa druge strane svijeta. Mnogi od njih su položili živote za ono u što su vjerovali.

Bio je to rat koji je imao smisla, različit od drugih na mnogo načina. Na nacionalnom nivou, rat je upalio državotvornu iskrinu za Australiju i Novi Zeland, koji su ubrzo nakon toga ušli u zajednicu nezavisnih država. Za Tursku, Galipolje je dalo onu dugo traženu i željenu nadu za očajnu i umornu državu.

Na osobnom nivou, postoji mnogo primjera iskrene ljudske dobrote u jeku ratnog vihora. Bez sumnje, sve strane su se borile žestoko. Međutim, bolesni i ozlijeđeni su pošteđivani. Postoji više priča o tome kako su ranjenici nošeni preko ratnih linija na rukama neprijateljskih vojnika. Nadalje, priče o ograničenim zalihama vode i hrane, koje su se dijelile među vojnicima na suprotstavljenim stranama s obje strane borbene linije.

Hrabrosti i viteštvo u borbi, dame i gospodo, je ono što razlikuje heroje od običnih vojnika, Tako je bilo onda, a tako je i danas. I upravo je takav način poštivanja, postao temelj današnjeg prijateljstva nekadašnjih neprijatelja.

Našu viziju budućnosti rođenu iz tragedije je izrazio Mustafa Kemal Atatürk, gotovo 20 godina nakon rata. Ovo su njegove riječi, zabilježene u epitafu na Galipolju.

Those heroes that sited their blood and lost their lives; You are now lying in the soil of a friendly country. Therefore rest in peace. There is no difference between the Johnnies and the Mehmets to us where they lie side by side here in this country of ours. You, the mothers, who sent their sons from far away countries, wipe away your tears: your sons are now lying in our bosom and are in peace. After having lost their lives on this land they have become our sons as well.

Potrebno je istinsko vodstvo kako bi se uvjerilo države da imaju otvoreno srce jedna prema drugoj. Suosjećanje za nekadašnjeg neprijatelja, čak i onog protiv kojeg se Atatürk sam borio, nas je inspiriralo da iskažemo poštovanje poginulima, bez obzira da li na svojim grobovima imaju križeve ili polumjesec. Pa čak i za one koji nemaju nadgrobni spomenik.

Nećemo zaboraviti one koji su zauvijek utihnuli na obalama Canakkale. Njihova smrt nije bila uzaludna.

Zauvijek će ostati u našem sjećanju. ■

Izjava Vojnog ordinarijata o prvostupanjskoj haškoj presudi hrvatskim generalima

Sa stajališta Vojnog ordinarijata, biskupije koja vodi pastoralnu skrb za vjernike katolike u Oružanim i Redarstvenim snagama Republike Hrvatske i štiti ljudski i kršćanski ugled svojih vjernika:

1. Prvostupanjska Haška presuda generalima Anti Gotovini i Mladenu Markaču, pročitana 15. travnja 2011. godine, otkriva nam strahoviti utjecaj zla, kako na pojedince tako i na institucije, pa i na one koje bi po svojoj naravi imale biti doista pravične. Učinak tog utjecaja je ubijena savjest sudaca i otupljeni osjećaj njihove pravne odgovornosti. Da čuđenje bude još veće, presudili su suci jednog „međunarodnog suda“, što bi trebalo govoriti o njegovom visokom stupnju objektivnosti. Ipak se pokazalo da su to „suci“ bez pravnog osjećaja za opstojnost i pravo međunarodno priznate, a istovremeno agresijom okupirane države. Takva država ima pravnu obvezu štiti svoje stanovnike i osloboditi okupirana područja. Sud koji akciju oslobađanja okupiranih područja dotične države, bez izričitih djela smišljenog progona, pravno svrstava u „udruženi zločinački pothvat“ i na tome donosi presudu hrvatskim generalima, jasno govori da je riječ o politički smišljenoj tvorevini bez objektivne pravne podloge i svrhe.

2. Za nas vjernike Haška presuda je iznad svega teški grijeh suda počinjen protiv Boga, protiv naroda i protiv ljudi-branitelja okupirane države. Grijeh je protiv Boga jer je duboko povrijeđena pravednost kao okosnica pravde; grijeh je protiv naroda jer presuda ozakonjuje nasilnu okupaciju zemlje i time nijeće pravo naroda na slobodu u svojoj zemlji; grijeh je protiv osuđenih ljudi-branitelja jer su osuđeni zato što su oslobađali svoju međunarodno priznatu državu.

Korijen grijeha ove presude nalazi se u teškoj zloporabi suda koji svoj ugled i svoje međunarodno značenje svodi na političku, a ne na pravnu razinu. Time je Sudsko vijeće uvažilo snagu nepravde i prepustilo se besramnom ignoriranju i odbacivanju pravde. Sama činjenica jednostranog iznošenja argumenata tužiteljstva sa strane Sudskog vijeća, a da se posve prešute argumenti obrane generala, odaje zlonamjernu političku nit vodilju u konstrukciji presude: jednostranim nabranjanjem zlodjela i dovođenjem istih u neposrednu vezu s okrivljenicima (a da se pri tom ne izgovori ni riječ o protuargumentima obrane) ima za cilj impresionirati javnost i u njoj izazvati benevolentan odnos prema toj presudi.

Drugi korijen koji rađa sumnju u pravnu

objektivnost suda je isforsirano dovođenje nabrojanih zlodjela u neposrednu vezu s izvršnom odgovornošću osuđenih generala kroz njihovu tzv. „zapovjednu odgovornost“, a da za to ne postoje pravno valjani dokazi. Poznavatelji prava kazat će koliko je taj odnos doista pravno održiv, ali s moralno-etičkog stajališta, navedena zlodjela nemaju nikakvu neposrednu vezu s osuđenim generalima: neetičnost, poticaj ili nalog na zlodjela ne postoji u njihovim zapovijedima; generali nisu podređenima prešućivali pravila ratnog kodeksa; nabrojena zlodjela nisu neposredni voljni čin osuđenih generala; a niti su ih generali osobno izvršili. Stoga za te čine generali kao prvi i neposredni krivci ne mogu ni moralno ni pravno odgovarati. Ničim ne želimo dovesti u sumnju jasni stav Crkve: svaki zločin je zločin i kao takvoga treba ga osuditi. Možda i predmetna presuda nije daleko od toga. Prepustimo to pravnoj analizi struke.

3. Mišljenja smo i opravdano očekujemo da se Srpska Pravoslavna Crkva s kojom dijelimo isti kršćanski svjetonazor, kao moralna vertikala srpskog pravoslavnog življa, očituje o predmetnoj presudi. Ona bi zbog ljubavi prema pravednosti, a na temelju činjenica i postojećih dokumenata, mogla dati svjedočanstvo da odlazak srpskog življa nije plod „udruženog zločinačkog pothvata“ i progona, nego organiziranog pothvata pobunjenih vođa srpskog življa u predmetnom području.

4. Sada se država Hrvatska treba svestrano založiti da suci ovog i svakog drugog „međunarodnog suda“ budu suci ljubitelji i poštovatelji pravde i na njoj utemeljenog prava. Na razini naše zemlje, čuvat nam je mir, razvijati međusobno povjerenje i solidarnost, pružiti od sebe ono najbolje što svatko ima u svrhu zaštite nevinih i kažnjavanja krivih. Zajedništvo u narodu i osobito među braniteljima pretpostavka je naše drugačije budućnosti. U odnosu na ono što nakon ove nepravomoćne presude pravno slijedi, valja pronaći najbolje pravnike i druge komplementarne stručnjake koji će snagom prava i struke omogućiti sudu konačnu i objektivnu presudu.

5. Na vjerničkoj razini, valja nam shvatiti i vjerovati da nijedan križ primljen u duhu Isusa Krista nije prazan smisla slobode i spasenjske snage koja mijenja čovjeka i narod. Ovo nas sve ohrabruje, jer će to isto i ovaj križ učiniti, a već i čini ako je vjerovati miru i porukama naših osuđenih generala. ■

Utorak, 19. travnja 2011.

Korizmena akcija u PK "Majka Božja Kamenitih vrata" u PUZ

Tijekom korizme u kapelaniji Majke Božje Kamenitih vrata u PU zagrebačkoj pokrenuta je akcija prikupljanja hrane i higijenskih potrepština, kao i novčanih sredstava, namijenjenih Specijalnoj bolnici za kronične bolesti dječje dobi Gornja Bistra.

Specijalna bolnica za kronične bolesti dječje dobi Gornja Bistra specijalna je zdravstvena ustanova smještena u dvorcu Oršić, izgrađenom u drugoj polovici 18. st. Dvorac je adaptiran 1948. god. i stavljen u funkciju skrbi o djeci kao ustanova za odmor i rekreaciju djece i omladine. S tom namjenom funkcionira do 1962.god. kada odlukom Narodnog odbora Grada Zagreba prerasta u Bolnicu za kronične bolesti dječje dobi. Kao takva ustanova u okviru zdravstva zbrinjava male pacijente Zagreba i cijele Hrvatske, te dijelom i iz BiH. Temeljem Ugovora sa Hrvatskim zavodom za zdravstveno osiguranje o provođenju bolničke i specijalističko konzilijarne zdravstvene zaštite bolesnika oboljelih od kroničnih bolesti, bolnica pruža usluge malim pacijentima s predviđenim obimom od 110 postelja, te radom kroz specijalističku pedijatrijsko-neurološku ambulantu. Sva-

kako treba naglasiti da se kod djece radi o vrlo teškoj fizičkoj, a i o mentalnoj retardaciji.

U srijedu 20. travnja djelatnici PU zagrebačke na čelu s kapelanom vlč. Davidom Klarićem, ravnatelju bolnice dr. Ivanu-Željku Weissu uručili su prikupljena sredstva i razgledali bolnicu. Posebno je bio dirljiv susret sa štíćenicima bolnice, koji, kao i uvijek ostavlja jak dojam na svakoga.

Hvala svima koji su sudjelovali u akciji i na bilo koji način pripomogli ostvarenju projekta. ■

Misa posvete ulja u Vojnom ordinarijatu

Na Veliki četvrtak više od 30 vojnih i policijskih kapelana i njihovih pomoćnika te bogoslova Vojne biskupije s vojnim biskupom Jurjem Jezerincem, generalnim vikarom o. Jakovom Mamićem, OCD, predstavnicima Hrvatske vojske i policije okupili su se na prijepodnevoj misi posvete ulja u kapeli Vojnog ordinarijata na zagrebačkom Ksaveru. Misu je predvodio biskup Jezerinac, a propovijedao je generalni vikar o. Mamić.

Generalni vikar usredotočio je homiliju na

specifičan element mise: događaj prijenosa Kristova mesijanskog i svećeničkog pomazanja na one koje Bog uspostavlja svećenicima u Crkvi za svijet. Podsjetio je i na dan kada je papa Ivan Pavao II. 25. travnja 1997. imenovao pomoćnog zagrebačkog biskupa Jurja Jezerinca prvim vojnim biskupom u Hrvatskoj, što je u nas do tada bilo nešto posve novo. Tom prigodom biskupu je čestitao i 20. obljetnicu biskupskog posvećenja (travanj 1991.). Spomenuvši se središnjeg otajstva mise - posvete ulja i obnove svećeničkih

obećanja - posvijestio je značenje posvećenoga ulja koje će se upotrebljavati kod slavljenja sakramenata. "I apostoli su mazali uljem nemoćne i ozdravljali ih, a posebno je značenje imalo pomazanje proroka. Onaj tko je bio pomazan za proroka, on je prosvijetljen od Duha Božjega, u njemu se nastanjuje Duh Božji", kazao je o. Jakov, istaknuvši da je i "Isusa Krista sam Bog pomazao Duhom Svetim i snagom i time ga postavio Svećenikom, Prorokom i Kraljem". Na kraju se osvrnuo na smisao svećeničkog pomazanja, koje je istovjetno Isusovu pomazanju. "Mi smo svećenici pomazani da bi bili 'blagovjesnici siromasima', 'iscjelitelji slomljenih srdaca', 'proglasitelji slobode sužnjima', 'navjestitelji vremena milosti Gospodnje svijetu', 'tješitelji ožalošćenih'..."

Osvrnuo se i na nedavno izrečenu nepravednu presudu hrvatskim generalima te za cijeli hrvatski narod uvredljivu i neprihvatljivu kvalifikaciju "Oluje" kao "zločinačkog pot-

hvata". "Naše nije baviti se političkim špekulacijama nego biti za ljude i javnost ljudi koji uviđaju zlo skriveno u presudi i svojim riječima i ponašanjem činiti sve da očuvamo nadu u čovjeku i u narodu, barem onom koji nam je kao svećenicima povjeren". Govoreći još o svećeništvu i euharistiji, kazao je da je euharistija najveći misterij po kojem je Isus Krist neprestano sa svojom Crkvom. Okupljene svećenike i vjernike podsjetio je na trostruku svećeničku službu – svećeničku, kraljevsku i proročku, naglasivši kako je u današnjoj aktualnoj situaciji u Hrvatskoj osobito važna njihova pastirska služba. "Tu pastirsku službu pozvani smo u našoj Crkvi vršiti odgovorno te je svjedočiti svojim životom", poručio je generalni vikar te pozvao svećenike da budu uvijek i stalno "novost za svijet. Jer mi smo svećenici jedino mjesto na kojemu svijet može iskusiti svećeničku snagu Kristovu i njezino značenje za slobodu svijeta". ■

Redoviti susret kapelana Vojnog ordinarijata u RH

Predvođeni svojim ordinarijem mons. Jurjem Jezerincem, kler Vojnog ordinarijata u RH okupio se od 26. do 28. travnja u "Karmelu sv. Ilije" u Zidinama na redovitom godišnjem susretu. Tema okupljanja „Duhovnost pretočena u pastoralnu praksu“ odredila je sadržaj i program susreta. Prvoga je dana dr. Jakov Mamić, generalni vikar u Vojnom ordinarijatu, proveo okupljene kapelane Vojnog ordinarijata kroz razmatranje o temi „Elementi svećeničke duhovnosti“.

Istoga dana popodne, okupljena se zajednica uputila u posjet franjevačkom samostanu na Šćitu – Rami, koji nije samo duhovni centar, nego je i čuvar kulturne i nacionalne baštine Hrvata katolika podneblja što kroz vjekove opstaje unatoč mnogim nedaćama kojima se moralo, a i

danas treba othrvati.

Drugog dana skupu se pridružio i novoimenovani vojni ordinarij u BiH-u mons. Tomo Vukšić. Aktualnosti iz života Vojnog ordinarijata u RH s naglascima na godišnjem planu Vojnog ordinarijata, godišnjim planovima vojnih i policijskih kapelanija, Pastoralnom vijeću, duhovnim vježbama, mirovnim misijama, hodočašćima, a posebno onom međunarodnom u Lourdes, o kojem su detaljnije govorili bojnik Petar Klarić i natporučnik Vlado Krpan obilježili su rad tog dopodneva.

Zajedništvo i molitveno ozračje, trenutci za druženje i mogućnost izmjene iskustava i promišljanja ciljali su obogaćenju i boljoj strukturalnoj uređenosti nekih područja djelovanja u ordinarijatu i kapelanijama. ■

Završni sastanak Koordinacijskog tijela

Hrvatska vojska i policija sudjelovat će po 19. put na hodočašću vojsci svijeta Gospi u Lourdesu od 17. do 24. svibnja 2011. godine u organizaciji Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj koje se održava već 53. godinu za redom. Tim je povodom u sjedištu Vojnog ordinarijata u Zagrebu u četvrtak 5. svibnja održan završni sastanak visokog Koordinacijskog odbora za pripremu i provedbu hodočašća. Navedeni odbor uz Vojni ordinarijat čine Ministarstvo obrane, Ministarstvo unutarnjih poslova, Ministarstvo obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti, Ministarstvo pravosuđa - Pravosudna policija, Državna uprava za zaštitu i spašavanje te Hrvatska vatrogasna zajednica.

Vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac u uvodnoj riječi istaknuo je da dobro odrađena priprema znači uspjeh u provedbi svake zadatke. „Svojim djelovanjem želimo pridonositi rastu ugleda Republike Hrvatske u svijetu. Stoga sve zadatke koje se pred nas stavljaju trebamo izvršiti u cilju služenja onima kojima smo povjereni, a to su hrvatski vojnici i policajci“, kazao je. Okupljene je pozdravio i generalni vikar o. Jakov Mamić naglasivši duhovni karakter hodočašća. Članove koordinacije pozvao je na suradnju u provedbi hodočašća.

Sastankom je koordinirao bojn timer Klarić. Okupljene je izvjestio o sastanku djelatnika Vojnog ordinarijata i pomoćnika vojnih i policijskih kapelana koji su kao nositelji provedbe hodočašća do detalja razradili svaki pojedini dan hodočašća. Hodočašće započinje okupljanjem na istočnom parkiralištu Zagrebačkog velesajma u utorak 17. svibnja te svetom misom koju će predvoditi vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac. Svi hodočasnici dužni su se pridržavati Plana putovanja i boravka koje će pronaći u hodočasničkim vodičima te uputa organizatora. Članove Koordinacijskog odbora bojn timer Klarić u nastavku je upoznao sa svim bitnim pitanjima u provedbi hodočašća.

Brigadni general Tomo Medved kao zapovjednik 19. vojno-redarstvenog hodočašća izrazio je zadovoljstvo što će ponovno sudjelovati na hodočašću

i predvoditi ga. Zamjenikom zapovjednika na hodočašću imenovan je zamjenik zapovjednika HRM komodor Tihomir Erceg koji je također pozdravio okupljene sudionike koordinacije.

Ispred MUP-a okupljene je pozdravio savjetnik ministra unutarnjih poslova za policiju Ivica Franić. Izrazio je zadovoljstvo što pripreme teku prema planu te apostrofirao neka pitanja bitna za uspješniju provedbu hodočašća. Također su i predstavnici svih ostalih tijela koji sudjeluju u koordinaciji izvjestili o završnim radnjama u pripravi hodočašća. Sve radnje su privedene kraju te se s nestrpljenjem očekuje polazak na hodočašće.

Sastanku su, uz vojn timer ordinarija mons. Jurja Jezerinca, generalnog vikara o. Jakova Mamića te biskupskog vikara za pastoral don Josipa Stanića nazočili zapovjednik 19. vojno-redarstvenog hodočašća u Lourdes brigadni general Tomo Medved, zamjenik zapovjednika komodor Tihomir Erceg, savjetnik ministra unutarnjih poslova za policiju Ivica Franić, načelnik Odjela za potporu Vojnom ordinarijatu bojn timer Petar Klarić, načelnik Službe za prijem i potporu MORH-a brigadir Joso Lacić, časnik za vezu pukovnik Ivan Anton Žlimen, kancelar Vojnog ordinarijata Robert Stipetić, načelnik Odjela MUP-a za suradnju s Vojnim ordinarijatom Josip Zagorščak, osobni tajnik generalnog vikara natporučnik Vladimir Krpan, ispred Ministarstva branitelja gđa Gorana Marić i bojn timer Andrija Kolobarić, predstavnik Pravosudne policije Ivan Vukojević te ispred Hrvatske vatrogasne zajednice gđa Katarina Vukelić i gđa Katica Valečić. ■

Predsjednik Josipović dodijelio odlikovanje mons. Šantiću

Hrvatski predsjednik dr. Ivo Josipović za kratkoga posjeta Postirama na Braču u petak 20. svibnja uručio je visoko državno odličje Red kneza Branimira s ogrlicom mons. Josipu Šantiću, umirovljenom generalnom vikaru Vojnoga ordinarijata u Republici Hrvatskoj. Državno priznanje predao je mons. Šantiću zbog njegovih osobitih zasluga stečenih promicanjem međunarodnog položaja i ugleda Republike Hrvatske za vrijeme obnašanja službe generalnoga vikara Vojne biskupije sve do početka 2011. g. kada je zbog zdravstvenih razloga umirovljen.

“Bili ste, jeste i ostajete uzoriti primjer kako se voli i promiče sloboda, pravednost, jednakost, kako se živi i radi za svoj narod i građane, državu i društvo, za dobro prosperitetne, demokratske i europske Hrvatske”, poručio je dr. Josipović na dodjeli priznanja, istaknuvši kako će mons. Šan-

tić, svećenik i humanist, ostati upamćen kao čovjek koji je cijeloga sebe utkao za dobrobit hrvatskoga društva i države. Zahvaljujući na uručenu odličju, mons. Šantić istaknuo je kako mu je dodjela priznanja s imenom kneza Branimira, koji je smjestio Hrvatsku u krug zapadne europske uljudbe, poticaj da i u umirovljeničkim danima učini nešto lijepo za Crkvu i domovinu. Dodao je da je sve vrijedno učinio iz odgovornoga prihvaćanja onoga što mu je povjerila Katolička crkva i odgovorni ljudi domovine.

Kroz gotovo 14 godina nesebičnog i predanog rada u biskupiji zaduženoj za dušobrižništvo pripadnika oružanih snaga i redarstvenih službi Republike Hrvatske pridonio je značenju i položaju hrvatskoga Vojnoga ordinarijata na međunarodnoj razini kroz različite oblike međunarodnih aktivnosti. Posebno se ističu međunarodna vojna hodočašća u Lourdes pod njegovim vodstvom te primanje u Međunarodnu udrugu za organizaciju međunarodnih vojnih hodočašća. Od umirovljenja mons. Šantić živi u rodnoj župi gdje svoje dane provodi u čitanju i pisanju, dok nedjeljom i blagdanima redovito sudjeluje u župnim liturgijskim slavljinama.

Svečanosti dodjele državnoga odličja nazočili su hvarsko-bračko-viški biskup Slobodan Štambuk, načelnik Glavnoga stožera Oružanih snaga general pukovnik Drago Lovrić, general bojnik Mirko Šundov, zapovjednik Hrvatske ratne mornarice kontraadmiral Ante Urlić, splitsko-dalmatinski župan Ante Sanader, predsjednik županijske skupštine Petroslav Sapunar, načelnik tamošnje općine Ivica Mihačić te uža rodbina i prijatelji. ■

Lourdes: zajedništvo vojski i naroda u jednom Bogu

U nedjelju 22. svibnja u Lourdesu završilo je 19. hrvatsko i 53. međunarodno vojno hodočašće (P.M.I. - Pelerinage militaire international) koje je održano pod geslom "Sjedinjeni u jednom Ocu i jednoj molitvi". Na hodočašću je sudjelovalo oko 11 600 vojnika iz tridesetak zemalja te veliki broj civila. Hrvatske hodočasnike, kojih je bilo 770, predvodili su vojni biskup mons. Juraj Jezerinac, generalni vikar Vojnog ordinarijata dr. Jakov Mamić, OCD, biskupski vikar don Josip Stanić i vojni i policijski kapelani. Hodočašće je organizirao Vojni ordinarijat uz potporu ministarstava obrane i unutarnjih poslova. Zapovjednik hodočašća bio je brigadni general Tomo Medved, a njegov zamjenik komodor Tihomir Erceg. Hodočasnicima su se pridružili ministar obrane Davor Božinović i drugi visoki predstavnici MORH-a i GS OS-a, ministar obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti Tomislav Ivić, savjetnik ministra unutarnjih poslova Ivica Franić te vojni izaslanik RH u Parizu pukovnik Andrija Šakić.

Među sudionicima hodočašća iz Hrvatske bili su i Orkestar Hrvatske vojske i klapa HRM-a "Sv. Juraj", koji su svojim nastupima uveličali lourdske ceremonije.

Papina poruka sudionicima 53. PMI-a

Sudionicima Međunarodnog vojnog hodočašća poruku i blagoslov uputio je papa Benedikt XVI. U poruci papa podsjeća vojnike na Mariju,

veliku učiteljicu molitve. "Dragi sudionici vojnog hodočašća, tema 'Sjedinjeni u jednom Ocu i jednoj molitvi' okuplja vas, i ove godine, kod spilje Massabielle, u Lourdesu. Na tome mjestu Marija, Bezgrešna Djevica, poziva vas moliti. Vaš je život ispunjen radošću i dobrotom, ali i sumnjama, trpljenjima i bolima, kao što je to bilo i u obitelji Bernardice Soubirous gdje je molitva imala bitno mjesto u svakodnevnom životu. U trenucima bdijenja, samoće i kušnji, a navlastito u teškim danima koje ponekad sa sobom nosi rad i boravak u drugoj zemlji, pozivam vas da uspravite svoj pogled k Mariji našoj Majci. Bernardica, u susretu s blistavim licem Djevice Marije, punom miline i nježnosti, potpuno se predala Božjoj volji. Kao i ona, vi također, puni pouzdanja, molite Mariju da vas, po svome Sinu Isusu, vodi k Ocu. Svaki od vas ima povlašteno mjesto u Očevu srcu i budite uvjereni da on nikada neće napustiti nikoga od svoje djece. Živeći kao djeca svjetla, svjedočite svakoga dana svoju vjeru u Boga koji je otac, Sin i Duh Sveti. On, koji je vaš put i vaša snaga, pobijedio je zlo, trpljenje i smrt.

Uzdajući se u zaštitu Naše Gospe Lourdske i zagovor svete Bernardice, na sve sudionike hodočašća i njihove obitelji, osobito bolesnike i zdravstveno osoblje bolnice Notre-Dame des Armées, na obitelji uciviljene zbog sukoba, kao i na sve one koji su ovih dana primili sakramente krštenja i potvrde, Sveti Otac od sveg srca udjeljuje apostolski blagoslov", kaže se u poruci koju

je potpisao državni tajnik Svete Stolice kardinal Tarcisio Bertone.

Molitva "Oče naš" je poziv na zajedništvo

Tradicionalno 19. hodočašće Hrvatske vojske i policije u Lourdes započelo je misnim slavljem koje je na Zagrebačkom velesajmu u utorak 17. svibnja predvodio biskup Juraj Jezerinac. Biskup je na početku pozdravio zapovjednika hodočašća brigadnog generala Tomu Medveda, zamjenika zapovjednika komodora Tihomira Ercega, savjetnika ministra unutarnjih poslova Ivicu Franića, predstavnike Ministarstva obitelji, branitelja i međugeneracijske suradnje, predstavnike braniteljskih udruga iz Domovinskog rata, pravosudne policije, predstavnike Državne uprave za zaštitu i spašavanje, vatrogasce, vojnike i policajce.

U osvrtu na geslo ovogodišnjeg hodočašća "Sjedinjeni u jednom Ocu i jednoj molitvi", istaknuo je kako je ono "došlo u pravi trenutak tim više što se ljudi u svijetu sve više udaljuju, kako od Boga tako i međusobno. Stoga je potrebno posvijestiti da smo svi međusobno povezani. Iako smo iz različitih naroda, jezika i kultura, svi činimo jednu veliku obitelj koja se zove Crkva, sastavljenu od različitih udova. Svi smo mi braća i sestre, djeca Oca nebeskoga, kako nas je naučio Isus Krist.

Isus nam je objavio svoga Oca, njegovu želju i njegov plan s nama. Odgovorio je na teška ljudska pitanja: odakle smo i zašto smo na svijetu. Donio je novi zakon ljubavi. Naučio nas je i moliti i to samo jednu molitvu, koja iako je kratka, veoma je sažeta, posebno kad je riječ o našoj međusobnoj povezanosti i povezanosti s nebeskim Ocem. Molitva započinje riječima 'Oče naš'. Koliko god je važna riječ 'Oče', ne manje važna je i riječ 'naš'. Isusov Otac je Otac nebeski, ali i naš. A to znači da smo svi mi njegova djeca, međusobno povezana Kristovom ljubavlju. Svi smo mi snagom krštenja dio velike obitelji koja se zove Crkva.

Ovogodišnje hodočašće vojske i policije, zajedno s vatrogascima, kao i svih vojski svijeta održava se pod geslom: 'Sjedinjeni s Ocem u jednoj molitvi'. Ono ima za cilj povezati svijet i svijet, posebno vojno-redarstvene snage da budu što više sjedinjeni s Bogom, a time i međusobno, gradeći zajedno mir. Želio bih da se ovo hodočašće odvija u duhu međusobne povezanosti, ujedinjeno u ljubavi i molitvi; da pomažete tijekom puta jedni drugima, kako bi vam putovanje bilo što ugodnije. Dok smo 'sjedinjeni u jednom Ocu i u jednoj molitvi', budite sigurni da smo tada najjači", potaknuo je biskup.

Po završetku mise, hodočasnicima se kratko obratio i zapovjednik hodočašća naglasivši kako je uvjeren da će "ovogodišnje hodočašće biti susret prijatelja i nacija povezanih istim vrijednostima".

Nakon mise hodočasnici su krenuli u Lourdes, a u poslijepodnevним satima na putu kroz Sloveniju pridružila su im se i dva autobusa vojnika Hrvata iz Oružanih snaga Bosne i Hercegovine, koja je predvodio novoimenovani vojni ordinarij za BiH mons. Tomo Vukšić.

Blagdan prvaka Crkve

Hodočasnici su na putu do Lourdesa, u srijedu 18. svibnja, posjetili Avignon i Carcassonne. U katedrali u Avignonu slavljena je sveta misa koju je predvodio vojni ordinarij mons. Vukšić, a propovijedao je vojni kapelan iz BiH don Josip Grubišić.

U svojoj propovijedi osvrnuo se na život i poruku sv. Petra i Pavla, čiji je spomen bio taj dan. Obojicu je pozvao Isus, Petra još za života, a Pavla nakon uskrsnuća. "Uzajamno se upotpunjuju, pridonose sjaju i duhovnom bogaćenju Crkve. Petar je prvi u ispovijedanju vjere, a Pavao u tumačenju njenih dubina. Petar voli Isusa i postaje glava Crkve, a Pavao je glasnik Evanđelja među svim narodima", kazao je. "Krist po svome Duhu pruža čovjeku svjetlo i snagu kako bi mogao od-

govoriti svom vrhovnom pozivu svjedočenja. To su svjedočili apostoli sv. Petar i Pavao svojim životom i za to svjedočanstvo su na kraju žrtvovali svoj život. Njihov primjer je poziv i nama da se ugledamo na njih“, pozvao je don Grubišić.

Misa kod Spilje ukazanja

Drugoga dana vojno-redarstvenog hodočašća u Lourdesu kod Spilje ukazanja misu je predvodio vojni ordinarij Juraj Jezerinac u zajedništvu s vojnim biskupom iz BiH mons. Vukšićem, generalnim vikarom Vojnog ordinarijata o. Jakovom Mamićem, vojnim i policijskim kapelanima i drugim svećenicima koji su vodili hodočasnike. Na početku mise, biskup je pozdravio vojnike, policajce i vatrogasce iz Hrvatske i Bosne i Hercegovine.

U prigodnoj homiliji je istaknuo duhovno majčinstvo i bratstvo svih koji vrše volju Oca koji je na nebesima te istaknuo kako je u tome Marija prednjačila. “Marijina spremnost posebno se očitovala u trenutku kad je rekla anđelu, koji joj je objavio radosnu vijest da će postati majkom Božjom: ‘Evo službenice Gospodnje neka mi bude po tvojoj riječi’. Ona je svojim ‘da’ izišla samom nebu ususret, koje je s nestrpljenjem očekivalo njezin odgovor, da se među nama utjelovi i nastani sam Bog. Svojim pristankom Marija je izišla ususret i cijelom ljudskom rodu koji je bio pod zakonom grijeha, kojega je trebalo i treba otkupiti i spasiti“.

Biskup je naglasio i to da Isus svoju majku nije zadržao samo za sebe, nego ju je u oporuci s križa predao nama. “Riječju: ‘Evo ti majke’ Isus preko Ivana predaje svoju majku svima nama, da nam bude duhovna majka. I na kraju slijedi Ivanov komentar: ‘I uze je učenik k sebi’. Veličanstvene li poruke! Isusova majka, postaje majkom Crkve, majkom sviju nas“.

“Danas smo zajedno s kršćanskim vojskama i policajcima svijeta okupljeni oko Marije, kao braća i sestre sjedinjeni u jednom Ocu i jednoj mo-

litvi. Svojom prisutnošću, nadasve svojom molitvom, želimo dati svoju poruku svim ljudima da želimo biti i izrastati na korijenima biblijskog čovjeka, graditi veliku ljudsku obitelj, da smo djeca Oca nebeskoga i međusobno braća i sestre; da želimo graditi istinsko bratstvo i mir zasnovano na istini, pravdi, slobodi, prije svega na Isusu Kristu i njegovom Evanđelju, koji je za sebe rekao da je Put, Istina i Život“, kazao je biskup.

Na misi je pjevala klapa HRM-a “Sveti Juraj“, a nakon nje snimljena je zajednička fotografija hrvatskih hodočasnika na Trgu Esplanade ispred bazilike Sv. Krunice. Nakon fotografiranja imali su pobožnost križnoga puta na kojem su hodočasnici naizmjenice nosili zavjetnu svijeću, a na kraju koje je mons. Jezerinac održao propovijed. Svijeću je na kraju pobožnosti zapalio zapovjednik hodočašća brigadni general Tomo Medved, a isto su učinili i predstavnici Ministarstva obrane Bosne i Hercegovine.

U popodnevnim satima hodočasnici su imali pokorničko bogoslužje koje je predvodio generalni vikar dr. Jakov Mamić u crkvi svete Bernardice. Nakon uvoda i kratkog poticajnog izlaganja vojnici, policajci i ostali hodočasnici pristupili su pojedinačnoj ispovijedi za koju su im bili na raspolaganju vojni i policijski kapelani. Hodočasnički duh i Gospa Lourdska potaknuli su mnoge da se pomire s Bogom. Nerijetko i one koji godinama nisu pristupili ovome sakramentu.

Svečanost otvorenja 53. PMI-a

Slijedećeg dana u petak 20. svibnja, u jutarnjim satima u bazilici Sv. Pija X. slavljena je koncelebrirana misa koju je predvodio policijski kapelan p. Željko Rakošec, a u večernjim satima otvoreno je 53. međunarodno vojno hodočašće. Započelo je mimohodom vojski svijeta i paljenjem svijeće sa zastavama zemalja sudionica hodočašća na uskrсноj svijeći koju je upalio francuski vojni biskup Luc Ravel.

Misa svih Slavena

Slijedećeg dana u bazilici Sv. Pija X. slavljena je misa za pripadnike slavenskih naroda. Hodočasnicima iz Hrvatske pridružili su se i hodočasnici iz Bosne i Hercegovine, Poljske, Slovačke, Slovenije, Ukrajine i Litve. Misno slavlje predvodio je vojni ordinarij u BiH mons. Tomo Vukšić u koncelebraciji s hrvatskim vojnim biskupom, slovačkim vojnim biskupom Františekom Rabekom, generalnim i biskupskim vikarom te vojnim i policijskim kapelanima iz slavenskih zemalja. Propovijedao je vojni ordinarij u BiH mons. Tomo Vukšić.

Temeljna misao njegove propovijedi bio je govor o novom nebu i novoj zemlji iz Ivanova viđenja, opisanim u knjizi Otkrivenja, što je konačni Božji plan s ljudima, koji će se ostvariti nakon što uminu ova zemlja i ovo nebo. Smrti više neće biti, ni tuge, ni jauka ni boli. Bit će to Božji grad proslavljenih u kojemu će oni "biti narod njegov, a on će biti Bog s njima". Svi ljudi pozvani su da, po vlastitom obraćenju, postanu miljenici Božji.

Na misnom slavlju pjevala je klapa HRM "Sveti Juraj" uz orguljsku pratnju Dražena Cara.

Međunarodna misa 53. PMI

Središnje misno slavlje za sudionike 53. međunarodnog vojnog hodočašća održano je u nedjelju 22. svibnja u bazilici Sv. Pija X. Međunarodnu misu predvodio je francuski vojni biskup Luc Ravel u koncelebraciji s vojnim biskupima, među kojima su bili i vojni biskupi iz Hrvatske mons. Juraj Jezerinac i iz BiH mons. Tomo Vukšić te vojnim i policijskim kapelanima iz cijeloga svijeta. Kao prinosne darove, krizmanici i krštenici – sudionici vojnog hodočašća koji su u subotu 21. svibnja primili sakramente kršćanske inicijacije prinijeli su kruh i vino. Psalam je na hrvatskom pročitao natporučnik Vladimir Krpan. U propovijedi biskup Ravel je pred sudionike 53. PMI stavio tri poticaja: naučiti čitati lice drugoga, pri-

mjenjivati riječi Evanđelja u životu te se hraniti Tijelom Isusovim na nedjeljnoj misi.

Na primanju koje je priredila hrvatska delegacija istoga dana okupili su se, uz predstavnike Vojne biskupije, predstavnike MORH-a i MUP-a, predstavnici grada Lourdesa, predstavnici vojnih biskupija i vojski nazočnih u Lourdesu, predstavnici Svetišta i svih sektora francuske vojske i policije koji su nacionalnim delegacijama pružali nesebičnu organizacijsku pomoć.

Pronositi svjedočanstvo Lourdesa

Svečanost zatvaranja 53. PMI na kojem je sudjelovalo 11 616 sudionika iz cijeloga svijeta održala se u istoj bazilici u poslijepodnevnom satima.

Hodočasnici iz Hrvatske i Bosne i Hercegovine su se u ponedjeljak 23. svibnja u jutarnjim satima oprostili od lourdeskog svetišta. Istoga dana u večernjim satima okupili su se na misnom slavlju u Nici u crkvi sv. Ivana Don Bosca na kojoj je propovijedao dominikanac fr. Jozo Mravak, OP, a potom su u utorak 24. svibnja posjetili svetište sv. Leopolda Bogdana Mandića u Padovi u kojem je slavljena sveta misa na kojoj je propovijedao o. Vladislav Mandura, te su pohodili grob sv. Leopolda Bogdana Mandića i sv. Antuna Padovanskoga u Padovi.

Po povratku u Zagreb na Zagrebačkom velsajmu hodočasnicima su se obratili vojni biskup mons. Juraj Jezerinac i zapovjednik hodočašća brigadni general Tomo Medved. Mons. Jezerinac zahvalio je zapovjedniku i njegovom zamjeniku, koji će iduće godine predvoditi hrvatske hodočasnike, vojnim i policijskim kapelanima i drugim suradnicima na organizaciji. Blagoslovio je hodočasnike poručivši im da ustraju u svojim prošnjama. Zaželjevši hodočasnicima radostan povratak domovima pozvao ih je da dođu na nacionalno vojno-redarstveno hodočašće u Mariju Bisticu.

Zapovjednik hodočašća zahvalio je vojsci na korektnom i odgovornom ponašanju u međusobnim odnosima na hodočašću te pozvao da iz-

građeno zajedništvo pronose dalje u svoje obitelji i na suradnike.

Nakon biskupovih zahvala hodočasnici su zajedno s "Tebe Boga hvalimo" zahvalili Bogu na izvanrednoj milosti hodočašćenja u Lourdes.

Ministri Božinović i Ivić u Lourdesu

"Vojno hodočašće je poseban vid služenja miru. Ovdje hrvatski vojnici, policajci, branitelji, ratni vojni invalidi s prijateljima iz drugih zemalja svijeta šalju poruku da mir nije nešto što je samo po sebi zadano već se na njemu treba neprekidno raditi. Ovdje se stvaraju temelji suradnje kojoj je Hrvatska okrenuta. Vojnici i policajci služe miru i sigurnosti, a Lourdes ih samo može inspirirati u tome", kazao je ministar obrane Božinović koji je s ministrom obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti Ivićem posjetio sudionike vojno-redarstvenog hodočašća u Lourdesu. Naglasio je i kako su hrvatski vojnici "donijeli mir Hrvatskoj, a danas služe miru diljem svijeta i s punim pravom pripadaju obitelji mirotvoraca".

Ministar Ivić istaknuo je da je ponosan što je dio hrvatskog izaslanstva zajedno s najtežim invalidima Domovinskog rata, hrvatskim braniteljima, vojskom i policijom. "Ovdje se na mjestu ukazanja Gospe Lourdeske možemo pomoliti za sve poginule hrvatske branitelje i njihove obitelji, za našu domovinu te pronaći snagu za izazove koji su pred nama", pozvao je.

Tijekom boravka u Lourdesu ministri Božinović i Ivić susreli su se s invalidima Domovinskog rata, posjetili su pripadnike OS RH smještene u međunarodnom vojnom kampu te su sudjelovali na programu hodočašća.

Lourdes u brojkama

Na ovogodišnjem hodočašću vojski Europe i svijeta koji se u lourdskom svetištu održao od 20. - 22. svibnja pod geslom "Sjedinjeni u jednom Ocu i jednoj molitvi" prema službenim

podacima okupilo se 11 616 sudionika. Najviše sudionika, njih 3420 došlo je Francuske, potom 3300 iz Italije, 861 iz Njemačke, te iz Hrvatske 770. Slijede Austrija (360), Irska (350), Španjolska (335), SAD (310), Velika Britanija (280), Portugal (233), Slovačka (180), Poljska (172), Nizozemska (170), Belgija (119), Češka (108), Švicarska (93), Mađarska (90), Luksemburg (71), Ukrajina (70), Kongo-Brazzaville (65), Bosna i Hercegovina (58), Slovenija (42), Sveta Stolica (40), Litva (39), Madagaskar (28), Kanada (22), Senegal (12), Monako (7), Kamerun (6), Benin (2), Nigerija (2) i Peru (1).

Pripadnici OS BiH na 53. međunarodnom vojnom hodočašću

Vjernici katolici, pripadnici Oružanih snaga BiH i djelatnici Ministarstva obrane BiH već 13. put, a prvi put pod okriljem novo uspostavljenog Vojnog ordinarijata u BiH, sudjelovali su na 53. međunarodnom vojnom hodočašću u francuskom marijanskom svetištu Lourdes. Sedmodnevno putovanje započeli su, zajedno s vojnim biskupom mons. Tomom Vukšićem 17. svibnja okupljanjem u ranim jutarnjim satima ispred zgrade MO BiH, kako bi stigli u župu Koraće u Bosanskoj Posavini te s tamošnjim svećenicima i malobrojnim povratnicima slavili misu. Sljedeća postaja njihova puta bilo je nekadašnje papinsko sjedište Avignon u čijoj je katedrali u srijedu 18. svibnja ujutro biskup Vukšić predvodio misno slavlje za sve hodočasnike iz BiH i Republike Hrvatske, a propovijedao je vojni kapelan don Josip Grubišić. Istog dana u kasnim poslijepodnevним satima stigli su u Lourdes.

U subotu 21. svibnja u bazilici Sv. Pija X. vojni ordinarij Bosne i Hercegovine predvodio je misno slavlje za sve slavenske narode, na kojem je i propovijedao.

Hodočasnici se u Lourdesu pridružila i zamjenica ministra obrane BiH Marina Pendeš i brigadni general Marko Stojčić, zamjenik zapovjednika za operacije Zapovjedništva za potporu OS BiH. ■

Zahvala "Gromova"

U četvrtak 2. lipnja vojni biskup mons. Juraj Jezerinac primio je predstavnike Udruge ratnih veterana 2. gardijske brigade "Gromovi". Predsjednik Udruge "Gromova", umirovljeni brigadir Mile Krišto, i nekadašnji ratni načelnik stožera 2. gbr zahvalili su se biskupu što je uvijek, još od Domovinskog rata na Banovinskoj bojišnici pa sve do današnjih dana odvajao svoje vrijeme za "Gromove". Posebno su mu se zahvalili na uvodnoj riječi i na potpori u izdavanju "Knjige sjećanja na poginule i nestale Gromove" koju su veterani "Gromova" pripremali zadnje dvije godine.

"Knjiga sjećanja na poginule i nestale Gromove" ugledala je svjetlo dana 15. svibnja 2011. godine, kada je na 20. obljetnicu ustrojavanja 2. gardijske brigade uručena obiteljima poginulih i nestalih branitelja "Gromova".

Brigadir Krišto je zahvalio biskupu i na sudjelovanju u obilježavanju 20. obljetnice ustrojavanja "Gromova". Također, zahvalio je biskupu što je u osobi don Milenka Majića, vojnog kapelana, omogućio nazočnost svećenika u svim aktivnostima, komemoracijama, i misnim slavljinama koje organizira i provodi ova Udruga branitelja i ratnika. Brigadir je zatim predstavio i tek tiskanu knjigu, ratnu monografiju 2. gardijske brigade "Gromovi" koja je 26. svibnja bila uz ostale knjige gardijskih brigada svečano predstavljena u Nacionalnoj i sveučilišnoj knjižnici u Zagrebu. U knjizi je u posebnom poglavlju istaknuta Vojna kapelanija „Sv. Ilija Prorok“ iz Petrinje, kapelanija nekadašnje 2. gardijske brigade, a danas uz

ostale postrojbe petrinjskih vojarni i kapelanija 2. mehanizirane bojne "Gromova" gmtbr. Vojna kapelanija je istaknuta kao "čuvar" tradicije i vrijednosti ove postrojbe i njenih pripadnika u Domovinskom ratu.

Uz posvetu na knjigama, brigadir Krišto darovao je biskupu u ime veterana "Gromova" obje knjige. Mons. Jezerinac zahvalio se na uručenim knjigama, naglasivši vrijednost pisanja ovakvoga štiva o Domovinskom ratu, jer kako će prolaziti vrijeme ovi podatci i spoznaje živih svjedoka, očevidaca i sudionika ratnih zbivanja, vremenom će sve više dobivati na vrijednosti, jer govore o neiskrivljenoj istini o Domovinskom ratu. Na tome tragu i isticanju važnosti stvaranja ovakvih djela "Gromovima" se zahvalio i generalni vikar dr. Jakov Mamić. ■

Susret djelatnika Vojnog ordinarijata u Požegi

Susret pomoćnika kapelana i djelatnika Odjela za potporu Vojnom ordinarijatu i za suradnju s Vojnim ordinarijatom u RH održao se

od 7. do 10. lipnja u Požegi o temi: „Duhovnost pretočena u pastoralnu praksu“, a voditelj susreta bio je don Josip Stanić, biskupski vikar za pastoral. Susretu se, drugog dana, pridružilo Koordinacijsko tijelo za provedbu hodočašća u Lourdes, koje je imalo raščlambu zadnjeg hodočašća u Lourdes. Na raščlambi je sudjelovao vojni biskup mons. Juraj Jezerinac, zapovjednik hodočašća brigadni general Tomo Medved, zamjenik zapovjednika komodor Tihomir Erceg, savjetnik ministra unutarnjih poslova Ivica Franić, generalni vikar dr. Jakov Mamić, biskupski vikar za pastoral don Josip Stanić, vojni i policijski kapelani, načelnik Odjela za potporu Vojnom ordinarijatu bojnik Petar Klarić, te drugi časnici i osobe koji su izravno sudjelovali u organizaciji hodočašća.

Nakon raščlambe, svi sudionici su u crkvi sv. Lovre slavili svetu misu koju je predvodio požeški biskup mons. Antun Škvorčević. U svojoj propovijedi, nakon pozdrava, tumačeći biblijska čitanja, biskup je istaknuo kako je Isus u svojoj riječi „idite po svem svijetu i učinite mojim učenicima sve narode“ vidio sve nas. Istaknuo je da je taj „idite“ ukorijenjen u Isusovoj ljubavi na križu i uskrsnoj pobjedi, da naše poslanje ima snagu tek onoliko koliko je utemeljeno u tom Isusovu djelu te je poželio djelatnicima Vojnog ordinarijata da se u njemu trajno obnavljaju. „U današnjem evanđelju Isus moli za svoje učenike da budu jedno kao što su on i Otac jedno“. Istaknuo je da Isus moli za duhovno zajedništvo koje se ostvaruje u snazi njegova Duha te poželio da osobito oni koji su dionici Isusova poslanja u Crkvi, usred brojnih negativnosti koje rastaču hrvatsko društvo, pronađu u Riječi Božjoj snagu, jaču od onoga što ljude dijeli i sukobljava. Istaknuo je kako služenje Crkve u Hrvatskoj vojsci i policiji ide za tim da njezini pripadnici budu duhovno jaki, jedni za druge i za sigurnost svih građana i same Hrvatske, po uzoru na Isusa koji je bio jak u svojoj ljubavi za čovjeka.

Pri svršetku slavlja biskup Jezerinac je zahvalio biskupu Škvorčeviću na pažnji koju je iskazao, a nakon slavlja biskup domaćin je noćne proveo kroz povijest požeškoga kraja i predstavio im vrijednosti crkve sv. Lovre.

U popodnevним satima predavanje o temi: „Elementi duhovnosti pastoralnih suradnika-laika“, održao je generalni vikar p. Mamić. Glavna nit njegova izlaganja bila je „mjesto posvećenja“ u Crkvi – Božjem narodu. Nakon što je raščlanio staleže u Crkvi na kler, redovnike i laike, te govorio o njihovim specifičnostima, naglasio je koje je mjesto laika-civila unutar Božjeg naroda. Sam izraz laici, potječe od grčke riječi „laos“, što znači narod. Sav Izabrani narod, tada Izrael, a sada Crkva, jest Božji narod laos, nasuprot po-

ganskim narodima koji su „ethne“. Pod povijesnim vidom Sv. pismo sve bez razlike shvaća kao Božji narod. Klerik ili neklerik, odnosno laik, pripadnik je onom mnoštvu kojega je Bog izabrao za svoj narod. Kasnije je Crkva, na temelju profane upotrebe riječi laos, izvela riječ laik, to jest vjernik kojega vodi klerik. Drugi vatikanski sabor se vraća na korijene i tumači tu stvarnost kakva ona u svojoj biti jest. Laik je vjernik koji je krštenjem uzglobljen s Kristom u jedno tijelo, uveden u Božji narod i na svoj način postao sudionikom Kristove svećeničke, proročke i kraljevske službe. Laik je dio Otajstvenog tijela i Božjeg naroda. Laik je ta cjelina, otajstvo, otajstvo milosti, otajstvo Božje ljubavi na zemlji. Laik je dakle čovjek koji je, po nauci sv. Pavla, novo stvorenje u Kristu, obnovljen čovjek, slobodan građanin svijeta.

Nakon tumačenja pojma, generalni vikar je više puta naglasio da je mjesto posvećenja laika svijet, odnosno obitelj, radno mjesto, politička djelatnost, ekonomska, odnosno za svakog pojedinačno mjesto u kojem obitava, živi, radi i ostvaruje se. Unositi Krista i njegov nauk u svoju svakodnevnicu zadaća je, dar i obveza, svakog pojedinog vjernika-laika.

Sljedećeg dana sudionici susreta imali su predavanje o najnovijim izmjenama i prijedlozima zakona u MORH-u, o statusima i mogućnostima za napredovanje, koje im je održao general Medved. Zatim su imali predavanje i uvod za rad u grupama koje je vodio don Stanić. Zadaća im je bila osmisliti programe za duhovne vježbe, hodočašća i mirovne misije. Poslijepodne su išli u posjet izletištu Jankovac i slavili svetu misu u Velikoj.

Zadnji dan obilježen je radom te prezentacijom radnih zaključaka, posjetom memorijalnom muzeju iz Domovinskog rata u požeškoj vojarni, svetom misom u kapeli vojarnje, povratkom i usputnim posjetom Biblijskom muzeju u franjevačkom samostanu u Cerniku. ■

Hodočašće Policijske akademije u Padovu i posjet Veneciji

Policijska kapelanija "Sv. Mihovil Arkanđeo" organizirala je 11. lipnja hodočašće u Padovu i Veneciju za djelatnike i polaznike Policijske akademije. Polazak je bio u sitnim jutarnjim satima ispred kapelice u Policijskoj akademiji. U autobusu je bilo 76 hodočasnika kojima je to uglavnom bilo prvo hodočašće u Padovu.

Padova je u svijetu poznata prije svega po Antunu Padovanskom. Ona je važan gospodarski, financijski i prometni centar Veneta, najprostranije i najnapučenije regije sjeveroistočne Italije, grad studenata, grad znanosti, umjetnosti i kulture, grad tisućljetne bogate i burne povijesti. Padova ima oko 213 tisuća stanovnika, od čega čak 70 tisuća studenata.

Oko osam sati ujutro iskricali su se iz autobusa u dvorištu vojarnje talijanske vojske u neposrednoj blizini crkve sv. Justine te su krenuli prema bazilici sv. Antuna Padovanskog gdje je svečev grob. Dodirnuli su ga, kleknuli pred njega, molili i ostavili nakane. Potom su obišli sve kapelice u njoj, kao i najznačajniju kapelicu relikvija gdje su njegove relikvije čuvane stoljećima. I misu su slavili u Bazilici. Duhovni vođa na hodočašću don Josip Stanić koncelebrirao je na talijanskoj sv. misi. Poslije nje družili su se s vojnim kapelanima iz Padove te s par časnika i voj-

nika talijanske vojske u njihovoj vojarni, koja je glavno vojno zapovjedništvo za sjevernu Italiju. Bilo je to ujedno i mjesto za razmjenu darova.

Obilazeći Padovu posjetili su i baziliku sv. Justine. To je deveta bazilika po veličini u svijetu, a poznata je jer se u njoj nalazi grobovi sv. Luke evanđeliste i sv. Justine, zaštitnice grada Padove.

Nakon Padove pošli su u Veneciju. Razgledavanje bazilike sv. Marka završilo je predavanjem arhiđakona te venecijanske katedrale. Preostalo vrijeme do polaska brodićem prema autobusu iskoristili su za razgledavanje Venecije. Doprinos ljepoti hodočašća dao je i ove godine Talijan Antonio, vodič Padovom i Venecijom. ■

Uspostavljena Policijska kapelanija "Sv. Vid" u Rijeci

Potaknut pastoralnim razlozima vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac uspostavio je Policijsku kapelaniju „Sv. Vid“ u Policijskoj upravi primorsko-goranskoj sa sjedištem u Rijeci. Dekretom od 7. ožujka 2011. dosadašnje dušobriž-

ništvo za djelatnike MUP-a na području PU primorsko-goranske uzdignuto je na dostojanstvo policijske kapelanije i kao takva počela je djelovati od 1. travnja 2011.

Čin uspostave policijske kapelanije, kako

i dolikuje, započet je biskupovom molitvom za sve poginule redarstvenike pred kipom sv. Mihaela ispred Policijske uprave. U proslavi su uz biskupa sudjelovali vikar za pastoral don Josip Stanić, policijski i vojni kapelani sa svojim pomoćnicima, djelatnici Odjela za suradnju s Vojnim ordinarijatom u RH, načelnik PU primorsko-goranske Tomislav Dizdar sa ostalim načelnicima odjela i policijskih postaja, izaslanstvo BSD-a, djelatnici PU primorsko-goranske, članovi udruga proizašlih iz Domovinskog rata.

Pater Mirko Vukoja, vojni kapelan BSD-a i

dušobrižnik Policijske kapelanije "sv. Vid", u pozdravu na početku misnog slavlja u katedrali sv. Vida je naglasio: "Dobro je što ste i za ovu policijsku kapelaniju prepoznali duhovnu potrebu naših redarstvenika. U vremenu i prostoru u kojem živimo, od velikog je značenja da djelatnike trajno potičemo, ne samo riječima već i konkretnim primjerom životnog stila, na temeljne vrijednosti za koje živimo, život dostojan čovjeka, sloboda, odgovornost, osobno ali i opće dobro, ljubav, sloga, praštanje, milosrđe, pravednost, domoljublje, zajedništvo". ■

Vojni biskup pohodio Vojno predstavništvo RH u Belgiji

Vojni biskup je u subotu u kapeli Vrhovno savezničko zapovjedništvo snaga za Europu (SHAPE) u Monsu predvodio misu za hrvatske časnike, dočasnike i članove njihovih obitelji. Ovaj dvodnevni posjet je prvi posjet biskupa Jezerinca Vojnom predstavništvu RH pri NATO i EU. Vojnog ordinarija dočekali su svi djelatnici i obitelji djelatnika OS RH koji su raspoređeni u Nacionalno vojno predstavništvo RH pri Savezničkom zapovjedništvu za operacije kao i djelatnici OS RH raspoređeni na pozicije u NATO zapovjednoj strukturi u Supreme Headquarters Allied Power Europe (SHAPE).

Temeljem misnih čitanja, pojasnio je kako ima trenutaka u našem ljudskom i kršćanskom životu kada moramo odlučiti kojem od dva suprotstavljena "gospodara" (Bog i bogatstvo) pokloniti svoju ljubav i predanje. Isus, poznavajući našu sklonost nepomirljivim kompromisima, ipak ponavlja: "Ne možete služiti Bogu i bogatstvu". Ustvari: to je govor o promišljanju dostojanstva našega ljudskog bića i "bogova" kojima žrtvujemo to svoje dostojanstvo. Opasno je "neboga" proglasiti Bogom, a k tome još mu i služiti, rekao je biskup, te podsjetio kako je muka današnjeg vremena nemir i nervoza koja se očituje osobito u međuljudskim odnosima. Mnogi vide uzrok ovome u užurbanom načinu života. Nije li, ipak, naš bolesno užurbani način života posljedica pomanjkanja odnosa prema sebi i svojem smislu. Tako da, nerazumno žureći, ustvari od sebe bježimo. Možda nam je nutrina doista takva da nas je i strah otvoriti njezina vrata. Ipak, ne dajte se ustrašiti, jer Bog je u vama. Ali onaj pravi Bog. Treba ga prepoznati i prihvatiti, rekao je biskup, te svima poželio da i dalje rade predano, s voljom i ljubavlju, na opće dobro i dobro drage nam domovine Hrvatske. To ćemo moći najbolje izvršiti ukoliko se budemo oslanjali ne samo na svoje vlastite snage nego i na Božju pomoć, tražeći

najprije Kraljevstvo Božje i njegovu pravednost, uvjereni da će nam se sve ostalo nadodati, kako je to obećao sam Krist Gospodin. Vodite računa da će ostati samo ono što je stvorila nesebična ljubav, rekao je na kraju biskup Jezerinac.

Nakon misnog slavlja druženje cjelokupne hrvatske zajednice u Monsu s mons. Jezerincem nastavljeno je uz ručak koji su organizirali i pripremili djelatnici OS RH u Monsu s obiteljima.

Na kraju je Nacionalni vojni predstavnik RH pri Savezničkom zapovjedništvu za operacije brigadir Mijo Haršanji u ime svih pripadnika OS RH u Monsu i njihovih obitelji zahvalio vojnom ordinariju na posjeti riječima kako ona pridonosi hrvatskoj zajednici u Monsu u očuvanju vjere u Boga i očuvanju odnosa prema obitelji i domovini.

Dan kasnije, na svetkovinu Presvetog Trojstva u nedjelju 19. lipnja biskup Jezerinac pohodio je Hrvatsku katoličku misiju u Brusselu. U tog prigodi osmero mladih, djece hrvatskih diplomatskih i vojnih predstavnika u Brusselu primilo je sakrament svete potvrde. Na misi je sudjelovao i načelnik glavnog stožera OS RH general pukovnik Drago Lovrić. ■

Promocija polaznika vojnih škola OS RH

Vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac nazočio je na promociji polaznika svih razina vojnih škola OS RH na Hrvatskom vojnom učilištu „Petar Zrinski“ u Zagrebu, a koja je održana povodom Dana državnosti RH u petak 24. lipnja. Školovanje je završilo 379 polaznika među kojima je i 15 polaznika iz stranih oružanih snaga, odnosno Bosne i Hercegovine, Slovenije, Makedonije i Crne Gore. Među polaznicima 10. naraštaja Temeljne časničke izobrazbe su i po prvi puta bili djelatnici Vojnog ordinarijata poručnik Darko Boban, pomoćnik vojnog kapelana u Osijeku, u Zapovjedništvu za obuku i doktrinu i poručnik Mario Barišić, pomoćnik vojnog kapelana u Petrinji, u postrojbama Logističkoj pukovnici, bojnama „Tigrovi“ i „Gromovi“ gmtbr.

Nakon uspješno završenog školovanja zajedno s ostalim polaznicima pomoćnici vojnih kapelana svečano su promovirani u časnički čin poručnika Oružanih snaga RH.

Promociji su nazočili: predsjednik RH i vrhovni zapovjednik Ivo Josipović, ministar obrane Davor Božinović, načelnik Glavnog stožera OS RH general pukovnik Drago Lovrić i mnogi visoki civilni i vojni dužnosnici te obitelji i prijatelji polaznika.

Predsjednik RH i Vrhovni zapovjednik OS

RH Ivo Josipović čestitao je polaznicima na uspješno završenoj izobrazbi. „Od vas očekujemo maksimalnu odgovornost i profesionalizam u obavljanju vaših zadaća u zemlji i inozemstvu, naglasio je te dodao kako je Hrvatska danas uvažena članica međunarodne zajednice, odnedavno članica NATO-a, a od ranije Vijeća Europe i UN-a, a uskoro i Europske unije. „Posebno ističem naše članstvo u Europskoj uniji. Praktički sutra, uskoro, vi ćete biti članica europskih vojski. Budite ponos našim građanima, državi i društvu, ponos svojim obiteljima i prijateljima“.

Ministar obrane Davor Božinović naglasio je kako vojno učilište navršava 20 godina svojega uspješnoga rada u kojima je prošlo 28000 polaznika i 140 pripadnika stranih država. Dalje je rekao da polaznici vojnih škola završavaju školovanje u trenutku kada Oružane snage i cjelokupni obrambeni sustav ulazi u novu fazu razvoja. Članstvo u NATO-u i angažiranje u obrambenoj politici Europske unije pokrenule su proces preispitivanja dosadašnjih planova i načina djelovanja obrambenog sustava. „Rezultat ovih aktivnosti bit će i novi strateški pregled obrane koji će dati smjernice za razvoj OS do 2020 godine. (...) u tome na prvom mjestu treba biti čovjek, a ne tehnologija“. Na kraju se ministar obratio obiteljima polaznika naglasivši kako je velika čast imati vojnika, dočasnika ili časnika u obitelji, te se u ime Vlade RH zahvalio na trudu i odricanju tijekom godina koje su ulagali da bismo svi skupa došli do današnjeg dana.

„Svoja znanja, iskustva i vještine ugradite u daljnji razvoj Oružanih snaga koje trebaju biti na ponos svim građanima RH“, rekao je načelnik stožera OS RH obraćajući se nazočnima. Također naglasivši i daljnje težišno permanentno obrazovanje u Oružanim snagama. Na kraju se načelnik stožera zahvalio svima onima koji su omogućili kvalitetnu izobrazbu. ■

LJETOPIS VOJNOG ORDINARIJATA

04. 04. 2011.

Na inicijativu Vojne kapelanije sv. Nikole Tavelića i Središnjice za elektroničko izviđanje u vojno administrativnom sjedištu MORH-a i OS RH provedena je humanitarna korizmena akcija u svrhu prikupljanja potrebnih sredstava za potrebe Specijalne bolnice za kronične dječje bolesti u Gornjoj Bistri.

05. 04. 2011.

Na četvrti u nizu 13 utoraka pred blagdan sv. Antuna Padovanskoga misno slavlje u svetištu na Svetom Duhu u Zagrebu predvodio je vojni biskup Juraj Jezerinac. U koncelebraciji su bili članovi uprave Hrvatske provincije sv. Jeronima franjevaca konventualaca predvođeni provincijalnim ministrom o. Ljudevitom Maračićem te župnikom o. Martinom Jakovićem koji je biskupu izrekao dobrodošlicu.

Propovijedanje riječi Božje i liječenje snagom te iste riječi danas su dvije veoma važne službe u Crkvi. Isus nije htio da svijet ostane bez te dvostruke službe nakon njegova uzašašća. On to povjerava svojoj zajednici – Crkvi da snagom njegove riječi i vjerom u tu riječ Crkva uprisutnjuje povijesnog Isusa: naviješta i liječi. Naviješta Isusa kao Božju novost u svijetu i liječi ljudsku dušu kako bi tijelo po njoj zadobilo plod zdravlja, rekao je biskup u svojoj propovijedi.

Vjernike je potaknuo da iskoriste korizmeno vrijeme za reviziju svoje nutrine, za higijenu duše, za iscjeljenje i zalječenje rana koje je grijeh u njima načinio.

06. 04. 2011.

U vojarni "Dračice" u Đakovu, u kapelaniji sv. Sebastijana kod domaćina p. Drage Majića, povodom četvrte obljetnice Pješačke pukovnije sv. misu je predvodio je vlč. Alojz Kovaček, vojni kapelan iz Vinkovaca, a propovijedao je vlč. Ante Mihaljević, vojni kapelan iz Osijeka. Na početku sv. mise p. Majić pozdravio je izaslanika zapovjednika Zapovjedništva za obuku i doktrinu "Fran Krasto Frankopan" brigadira Željka Žeželja, zapovjednika Pješačke pukovnije brigadira Filipa Aračića, načelnika stožera Pješačke pukovnije Stjepana Krešića i ostale zapovjednike postrojbi smještenih u vojarni "Dračice", kao i ostale sudionike misnog slavlja.

08. 04. 2011.

Od 5. do 8. travnja pripadnici 2. mehanizirane bojne "Gromovi" Gardijske motorizirane brigade, vjernici Vojne kapelanije "Sv. Ilije Proroka" iz Petrinje sudjelovali su sa svojim vojnim kapela-

nom don Milenkom Majićem na duhovnim vježbama u vojnom hotelu "Zagreb" u Splitu. Voditelj duhovnih vježbi bio je vojni kapelan Bojne za specijalna djelovanja iz Delnica pater Mirko Vukoja. Tema razmatranja i meditacija bila je priča o Jobu. Sudionici duhovnih vježbi hodočastili su i u svetištu Majke Božje Lurdske u Vepric pokraj Markarske. U svetištu su imali pobožnost križnoga puta te su slavili sakrament pomirenja, a hodočašće je završeno misnim slavljem. Zadnjega dana duhovnih vježbi pri povratku svojim domovima i obiteljima sudionici su posjetili crkvu Hrvatskih mučenika u Udbini gdje je nakon razgledavanja svetišta slavljena sveta misa.

09. 04. 2011.

Od 4. do 9. travnja Policijska kapelanija sv. Mihovila Arkandjela u Policijskoj akademiji organizirala je za djelatnike Ministarstva unutarnjih poslova hodočašće u Rim – "U susret apostolskim prvacima".

Istoga dana: Vojni biskup Juraj Jezerinac predvodio je svečano euharistijsko slavlje u bjelovarskoj katedrali sv. Terezije Avilske u povodu proslave 20. obljetnice Specijalne jedinice policije PU Bjelovar. Suslavili su dr. Željko Tanjić s Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Zagrebu i policijski kapelani Damir Vrabec i Ozren Bizek, đurđevački župnik.

11. 04. 2011.

U župnoj crkvi sv. Nikole u Jastrebarskom održana je duhovna obnova za djelatnike PP Jastrebarsko, koju je predvodio kapelan u policijskoj upravi zagrebačkoj vlč. David Klarić. Duhovna obnova započela je svetom ispovijedi za koju su na raspolaganju bili i vlč. Stjepan Rožanković, župnik u Jastrebarskom i kapelan PU zagrebačke. Uslijedila je sveta misa koju je predvodio vlč. David Klarić.

12. 04. 2011.

U župnoj crkvi sv. Anastazije u Samoboru održana je duhovna obnova za djelatnike PU zagrebačke koji rade u Samoboru i Bregani. To su: Sektor za granicu, PP Samobor i postaja granične policije Bregana. Duhovnu obnovu predvodio je kapelan u policijskoj upravi zagrebačkoj vlč. David Klarić, a započela je svetom ispovijedi za koju je na raspolaganju bio i vlč. Vlado Bogdan, župnik u Samoboru. Uslijedila je sveta misa koju je predvodio kapelan PU zagrebačke.

13. 04. 2011.

Nakon ispovijedi, kojoj su pristupili gotovo svi

prisutni, slavljena je sveta misa koju je predvodio kapelan PU zagrebačke vlč. David Klarić. U propovijedi je bilo riječi o smislu patnje i trpljenja. "Doseći velike ideale može se samo ako je čovjek spreman na trnovit put. Jedino se tako može postići nešto veliko, a da je i pošteno", rekao je vlč. David u propovijedi.

S duhovnim pripravama za blagdan Božića i Uskrsa, za ove dvije susjedne policijske postaje u Policijskoj upravi zagrebačkoj, započeo je pokojni mons. Matija Stepinac, nekadašnji župnik župe sv. Petra u Vlaškoj ulici u Zagrebu, za kojeg je bila i prikazana sveta misa.

14. 04. 2011.

U četvrtak 14. travnja u zgradi Vojnog ordinarijata u Zagrebu održan je treći sastanak Koordinacijskog odbora za pripremu i provedbu 19. hodočašća hrvatske vojske i policije u Lourdes.

Istoga dana: Od 11. do 14. travnja vojni kapelan VK „Sv. Nikole Tavelića“ iz Zagreba vlč. Željko Savić i pomoćnik kapelana natporučnik Ranko Vrban obišli su pripadnike postrojbe smještene u zračnom letjelištu u Puli i vojarni "Divulje" u Splitu. U susretu kroz svetu misu kapelan je izrazio čestitku svim djelatnicima i njihovim obiteljima uoči blagdana Uskrsa.

15. 04. 2011.

Duhovne vježbe za vjernike VK "Sv. Nikola biskup" ZHRM održane su od 12. do 15. travnja u Puli. Sudjelovalo je 26 djelatnika. Voditelj duhovnih vježbi bio je pater Mirko Vukoja. Pater Mirko je naglasio da je zapravo sam Duh Sveti voditelj, a on samo njegov instrument. Tema duhovnih vježbi bila je razmatranje i meditacija o Jobu. Moto su bile Isusove riječi: "Ustrajali ste sa mnom u mojim kušnjama".

13. travnja u sklopu duhovnih vježbi svi sudionici su pristupili sakramentu pomirenja u crkvi Majke milosrđa gdje je služena i sveta misa uz prikladne pjesme. A sutradan poslije jutarnjeg predavanja svi sudionici su krenuli u Poreč, gdje su obišli Eufrazijevu baziliku.

Zadnji dan na povratku s duhovnih vježbi obišli su svetište Gospe Trsatske na Trsatu gdje su održali pobožnost križnog puta i slavili svetu misu.

16. 04. 2011.

U svetištu Sveta Mati Slobode u Zagrebu vojni biskup Juraj Jezerinac predvodio je misu za poginule hrvatske branitelje. U koncelebraciji su bili župnik don Ante Vasilj, vikar za pastoral u Vojnom ordinarijatu don Josip Stanić, te vojni kapelani o. Ante Vukoja i don Milenko Majić.

Misi su nazočili i državni tajnik Ministarstva obrane Mato Raboteg, Miljenko Filipović, rat-

ni zapovjednik 1. hrvatskog gardijskog zdruga čija Udruga je i organizator euharistijskog slavlja, kao i izaslanici ministara branitelja i ministra unutarnjih poslova, te zagrebački gradonačelnik.

Istoga dana: Već tradicionalno Policijska kapelacija sv. Mihovila u Policijskoj akademiji vodi polaznike novog naraštaja na njihovo prvo hodočašće u nacionalno marijansko svetište u Mariju Bistricu. Svojim, ponajprije duhovnim sadržajem, a onda i svime onim što ga okružuje, to svetište nudi mogućnost duhovnog rasta i unutarnje preobrazbe svakome tko u nj dođe otvorena i iskrena srca. Došavši u svetište polaznici su se uputili prema kalvariji moleći pobožnost križnog puta i razmatrajući otajstvo Kristove muke i uskrsnuća. Potom su u svetištu pred likom Majke Božje slavili sv. misu. Na povratku su posjetili Varaždin i vidjeli njegove znamenitosti.

17. 04. 2011.

Procesijom predvođenom vojnim biskupom mons. Jurjem Jezerincem uz vojnog kapelana Davida Klarića i bogoslove Vojne biskupije te zborom sestara, započelo je svečano euharistijsko slavlje na Cvjetnicu u Vojnom ordinarijatu.

Istoga dana: U Policijskoj akademiji svečano je proslavljena svetkovina Cvjetnice, spomen-čin Kristovog ulaska u Jeruzalem. Svečano bogoslužje, koje je započelo blagoslovom maslinovih grančica na platou ispred crkve sv. Mihovila, predvodio je policijski kapelan don Josip Stanić. Vjernici, polaznici Policijske akademije i susjedi iz kvarta, pjevanjem su ušli u kapelu koja je bila ispunjena do posljednjeg mjesta. Ove godine čitala se Muka po Mateju.

U kratkoj propovijedi svećenik je vjernike podsjetio na slavni Isusov ulazak u Jeruzalem, pod maslinovim i palminim granama, a koji je završio osudom i patnjom na križu a sve zbog iskupljenja čovjeka.

18. 04. 2011.

Za vojnike vjernike Vojne kapelarije "Sveti Ilija Prorok" upriličena je uskrsna ispovijed u petrinjskim vojarnama "Zrin" i "Pukovnik Predraga Matanović". Uz vojnog kapelana don Milenka Majića vojnicima su za ispovijed bili na raspolaganju župnici iz susjednih župa.

Veliki broj djelatnika pristupio je sakramentu svete ispovijedi, a nakon ispovijedi služene su svete mise u obje vojarnе. U vojarni "Zrin" svetu misu predvodio je vlč. Mario Migles, petrinjski župnik i dekan petrinjsko-glinski, a u vojarni "Pk. Predrag Matanović" u kapeli sv. Ilije Proroka misu je predvodio vojni kapelan.

Istoga dana: U kapeli Vojnog ordinarijata slavljena je sveta misa uz proslavu Dana australskih

veterana - ANZAC dana, na spomen palim australskim i novozelandskim vojnicima. Misno slavlje predvodio je vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac.

Istoga dana: U katedrali sv. Vida u Rijeci dušobrižnik Policijske kapelanije „Sv. Vid“ p. Mirko Vukoja prije sv. mise imao je preduskrсну sv. ispovijed nakon čega je predvodio sv. misu za poginule branitelje u Domovinskom ratu, poginule djelatnike Policijske uprave primorsko-goranske te članove njihovih obitelji.

19. 04. 2011.

Vojni ordinarijat je dao Izjavu o prvostupanjskoj haškoj presudi hrvatskim generalima.

Istoga dana: U Policijskoj akademiji održana je duhovna priprava povodom najvećeg kršćanskog blagdana Uskrsa. Na veliki utorak bila je prigoda za svetu ispovijed kojoj je pristupio veliki broj polaznika i djelatnika Policijske akademije. Uz policijskog kapelana don Josipa Stanića u ispovijedanju vjernika pomagalo je pet svećenika. Nakon ispovijedi uslijedila je sv. misa koju je predvodio generalni vikar Vojnog ordinarijata o. Jakov Mamić uz koncelebraciju don Josipa i vlč. Željka Savića, vojnog kapelana u Središnjici za elektroničko izviđanje.

Na sv. misi, uz veliki broj mladića i djevojaka, polaznika Policijske akademije, sudjelovao je i Marijan Žuljević, načelnik Odjela za policijsku obuku, kao i njegovi suradnici.

Misno slavlje pjesmom je uvećao zbora polaznika Policijske akademije pod ravnanjem gospođe Nevenke Pavleković .

20. 04. 2011.

U prostorijama KPD Lepoglava održan je redoviti uskrsnji susret vojnog biskupa s braniteljima koji su na odsluženju kazne u tom zatvoru. Uz biskupa Jezerinca i pastoralnog vikara don Josipa Stanića, susretu je nazočio i Tom Kačinari, predsjednik Zajednice udruga hrvatskih dragovoljaca Domovinskog rata. Na misi su sudjelovali branitelji i druge osobe lišene slobode koje su u ovoj kaznionici na odsluženju kazne. Pjevanjem i čitanjima misu su animirali sami zatvorenici.

Istoga dana: Tijekom korizme u kapelaniji Majke Božje Kamenitih vrata u PU zagrebačkoj pokrenuta je akcija prikupljanja hrane i higijenskih potreština, kao i novčanih sredstava namijenjenih Specijalnoj bolnici za kronične bolesti dječje dobi Gornja Bistra.

Istoga dana: Za najveći kršćanski blagdan Uskrs duhovno su se pripravili vjernici Policijske uprave zagrebačke u Policijskoj kapelaniji "Majka Božja Kamenitih vrata". Pripravi je uz načelnika PU zagrebačke Tomislava Buterina, zamjenika

načelnika PU zagrebačke Mihaela Varge, načelnike Sektora i Odjela, nazočio i veći broj vjernika, djelatnika Policijske uprave. Uz njih na misi su sudjelovali predstavnici braniteljskih udruga, Udruga obitelji zatočenih i nestalih hrvatskih branitelja "Hrvatski Feniks", Udruga roditelja poginulih branitelja Domovinskog rata grada Zagreba i Udruga udovica poginulih branitelja Domovinskog rata Grada Zagreba.

Prije mise bila je mogućnost za ispovijed, a ispovijedao je policijski kapelan vlč. David Klarić. Na taj način je započela uskrsna duhovna priprava. Nakon toga slijedila je misa koju je služio vlč. Klarić.

Nakon mise svi su se uputili u centralnu zgradu Policijske uprave zagrebačke gdje je upriličena komemoracija za poginule i nestale branitelje ove Policijske uprave. Ispred spomen-ploče poginulih i nestalih branitelja zapaljene su svijeće, a vijenac za pokojne policajce položio je načelnik Buterin zajedno sa svojim suradnicima. Nakon polaganja vijenca počast su odale obitelji i rodbina poginulih i nestalih branitelja. Završnu molitvu upravljenu Gospodinu za poginule i nestale policajce izmolio je vlč. Klarić.

Istoga dana: Djelatnicima Bojne za specijalna djelovanja pružena je prilika za sakrament pomirenja cijeli utorak i srijedu prije svete mise. Misu je služio vojni kapelan p. Mirko Vukoja.

21. 04. 2011.

Misa večere Gospodnje u Vojnoj kapelaniji "Sv. Petar i Pavao" proslavljena je na Veliki četvrtak za sve pripadnike HV, službenike i državne namještenike koji rade u 91. zrakoplovnoj bazi na Plesu. Tijekom euharistije, vojni kapelan o. Viktor Grbeša je oprao noge predstavnicima postrojbi, kao što je Krist to učinio svojim učenicima uoči muke i križa, napomenuvši da smo svi pozvani jedni drugima služiti u ljubavi i poniznosti. Misno slavlje je svojom pjesmom uvećao zbor "Sv. Petar i Pavao."

Istoga dana: Na Veliki četvrtak više od 30 vojnih i policijskih kapelana i njihovih pomoćnika te bogoslova Vojne biskupije s vojnim biskupom Jurjem Jezerincem, generalnim vikarom o. Jakovom Mamićem, OCD, predstavnicima Hrvatske vojske i policije okupili su se na prijepodnevnju misi posvete ulja u kapeli Vojnog ordinarijata na zagrebačkom Ksaveru. Misu je predvodio biskup Jezerinac, a propovijedao je generalni vikar o. Mamić.

Istoga dana: Misa večere Gospodnje, spomen muke i smrti Isusove koja nas uvodi u otajstvo Svetog trodnevlja, svečano je proslavljena na Veliki četvrtak u prepunoj kapeli Vojnog ordinarijata na zagrebačkom Ksaveru. Misu je predvodio

vojni ordinarij Juraj Jezerinac u zajedništvu s više svećenika i uz pratnju zbora sestara Služavki Maloga Isusa iz samostana na Naumovcu.

22. 04. 2011.

Uz brojne vjernike koji su ispunili kapelu Vojnog ordinarijata večernje obrede Muke Gospodnje na Veliki petak predvodio je vojni biskup Juraj Jezerinac, uz sudjelovanje vojnog kapelana Željka Savića i dvojice bogoslova Vojne biskupije.

23. 04. 2011.

Na misi Vazmenog bdijenja, vojni ordinarij mons Juraj Jezerinac podijelio je sakramente kršćanske inicijacije Vladi Kovalčiku. Vlado Kovalčik djelatnik je Ravnateljstva policije, vjernik Policijske kapelanije „Sv. Mihael Arkandeo“, MUP Sjedište i Ravnateljstvo policije. Za svete sakramente, po dopuštenju mons. Jurja Jezerinca, vojnog ordinarija, pripravlja se u navedenoj kapelaniji.

24. 04. 2011.

Vojni biskup Juraj Jezerinac predvodio je svečano euharistijsko slavlje uskrсне nedjelje u kapeli Vojnog ordinarijata na zagrebačkom Ksaveru.

25. 04. 2011.

U Dobranju slavljena je sv. misa zadušnica za 136 nevinih hrvatskih žrtava, koje su pobili partizani krajem svibnja 1944., te bacili u jamu Podi pokraj Graba u Cetinskoj krajini.

U nazočnosti nekoliko tisuća vjernika, rodbine, prijatelja i poštovatelja ovih 136 hrvatskih mučenika sv. misu zadušnicu je u crkvi sv. Ivana Krstitelja predvodio mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij u RH, u zajedništvu mnogobrojnih svećenika iz imotske i cetinske krajine.

Poslije sv. mise zadušnice biskup Jezerinac je na obližnjem groblju, pokraj spomen-obilježja, podignutog uz samu skupnu grobnicu, izmolio molitvu odrješenja za ove nevine hrvatske žrtve, ali i za sve naše vjerne mrtve.

28. 04. 2011.

Predvođeni svojim ordinarijem mons. Jurjem Jezerincem, kler Vojnog ordinarijata u RH okupio se od 26. do 28. travnja u karmelu „Sv. Ilije“ u Zidinama na redovitom godišnjem susretu. Tema okupljanja „Duhovnost pretočena u pastoralnu praksu“ odredila je sadržaj i program susreta.

Istoga dana: „Na ovom mjestu časnih uspomena, pred kapelom Svetog križa, prinosimo Bogu svoje molitve sjećajući se pokojnih članova 4. gardijske brigade koji su svoju mladost ugradili u temelje samostalnosti i demokratskog razvitka domovine Hrvatske. Svoje su živote darovali za miran i dostojanstven život svih građana koji su

bili ugroženi od neprijateljske agresije, kao i za radost života nadolazećih naraštaja. Uvijek ćemo ih se sjećati s iskrenom zahvalnošću“, kazao je na početku mise ratni kapelan u IV. brigadi mons. Ivan Ćubelić, u prigodi proslave 20. obljetnice postojanja 4. gardijske brigade u spomen-kapeli „Sv. Križ“ u bivšoj vojarni na Dračevcu u Splitu. Ove godine proslava rođendana postrojbe trajala je tri dana. Počela je u utorak 26. travnja otvaranjem izložbe ratnih fotografija u Galeriji fotokluba Split. U srijedu 27. travnja ispred Vile Dalmacija na Mejama otkrivena je spomen-ploča u sjećanje na 28. travnja 1991. kad je utemeljena IV. brigada ZNG poslije preimenovana u 4. gardijsku brigadu. Na samu obljetnicu brigade izašla je kratka Monografija 4. gardijske brigade čiji je autor uredništvo Slobodne Dalmacije, a 29. travnja prikazan je dokumentarni film o 4. gardijskoj brigadi autora Darka Dovranića.

29. 04. 2011.

U UJ Valbandonu održane su duhovne vježbe za PU međimursku, PU bjelovarsko-bilogorsku i PU požeško-slavonsku od 26 do 29. travnja. Sudjelovalo je sedamnaest djelatnika. Voditelj je bio kapelan BSD-a i dušobrižnik Policijske kapelanije „Sv. Vid“ za PU primorsko-goransku p. Mirko Vukoja.

Istoga dana: Bogat program obilježavanja dvadesete obljetnice slavne 3. gardijske brigade Hrvatske vojske okončan je misnim slavljem u osječkoj konkatedrali Sv. Petra i Pavla, apostola, koju je 29. travnja predvodio župnik mons. Adam Bernatović uz vojnog kapelana Antu Mihaljevića i župnog vikara Josipa Semialjca u nazočnosti pripadnika te brigade i nekoliko visokih časnika HV-a.

Na misi su pjevali i članovi Hrvatskog obrtničkog pjevačkog i glazbenog društva „Zrinski“ koje obilježava 115. obljetnicu postojanja. Nakon mise, HOPGD održao je kratak koncert na kojem je zbor, pod ravnanjem dirigenta prof. Dragutina Stivaničevića, otpjevao nekoliko poznatih domoljubnih pjesma.

30. 04. 2011.

Proslava 340. obljetnice mučeničke smrti Petra Zrinskog i Frana Krste Frankopana, Zrinsko-Frankopanskog dana i Dana Međimurske županije održana je u Čakovcu u organizaciji udruge građana Zrinska garda koja je tom prigodom proslavila i 10. obljetnicu osnutka i djelovanja na njegovanju i promicanju baštine Zrinskih. Pripadnici 16 povijesnih postrojbi iz Hrvatske i inozemstva, koje su sudjelovale na tradicionalnoj smotri toga dana u Čakovcu, najprije su se okupili na misnom slavlju koje je u župnoj crkvi Sv.

Nikole biskupa predvodio vojni biskup mons. Juraj Jezerinac.

U pozdravu okupljenima, među kojima su uz gostujuće povijesne postrojbe, bili i predstavnici Međimurske županije sa županom Ivanom Perhočem, Matice hrvatske, Družbe Braća hrvatskog zmaja i Zrinske garde, gvardijan i župnik fra Stanko Belobrajdić svima je zaželio dobrodošlicu u crkvi koju franjevci smatraju zadužbinom obitelji Zrinski jer su na poziv hrvatskog bana Nikole Zrinskog došli u Čakovec 1659. godine.

Nakon mise svi sudionici svečanosti na čelu s biskupom Jezerincem okupili su se na Franjevačkom trgu ispred crkve odakle su u svečanom mimohodu prošli središtem Čakovca do Trga Republike gdje su sve povijesne postrojbe imale smotru i prijavak predsjedniku Zrinske garde Alojziju Sobočancu. Uz postrojbu Zrinske garde Čakovec, sudjelovale su i povijesne postrojbe Frankopanska garda iz Ogulina, Dubrovački trombunjeri, Kliški uskoci iz Klisa, Požeška građanska straža, Varaždinski husari, Gradska straža Bakar, Keglevićeva straža Kostel, Karlovačka građanska garda, Križevačka djevojačka straža, Koprivnički mušketeri, Trenkovi panduri iz Požege, Ivanečka rudarska četa, Rudarska četa Grada Mursko Središće, Zrinski kadeti iz Murakerestura i Zrinyi vitezi iz Sigeta, kao i kadeti Hrvatskog vojnog učilišta "Petar Zrinski" iz Zagreba, te danski pukovnik Soeren Knudsen u ime Kluba vojnih izaslanika u Republici Hrvatskoj. Zatim su položeni vijenci i upaljene svijeće kod spomen-obilježja poginulim hrvatskim braniteljima iz Međimurja, spomen-ploče na ulaznoj Zrinskoga grada koju je 1971. g. uz 300. obljetnicu podigla Matica hrvatska Čakovec, te kod spomenika "Oproštaj" s likovima Petra i Katarine Zrinski i Frana Krste Frankopana koji je u dvorištu Zrinskoga grada podigla Zrinska garda Čakovec. Prigodne riječi uputili su predsjednik čakovečke Matice hrvatske prof. dr. Stjepan Hranjec i međimurski župan Ivan Perhoč, a izveden je i kraći kulturni program. Zrinska garda zatim je okupila sve povijesne postrojbe na prigodnom slavljeničkom druženju gdje su uručene zahvalnice u prigodi 10. obljetnice njezina rada, među kojima i Vojnoj biskupiji te biskupu Jurju Jezerincu na suradnji koja se osobito ističe u sudjelovanju na Vojnom hodočašću u Lurd gdje Zrinska garda ima čast biti nositeljem niza protokolarnih obaveza.

02. 05. 2011.

Budnicama u izvedbi Orkestra OS RH ulicama Okučana, polaganjem vijenaca kod Središnjeg križa u Spomen-parku hrvatskim vitezovima te svetom misom za sve poginule hrvatske brani-

telje i civilne žrtve Domovinskog rata u crkvi Sv. Vida u Okučanima obilježena je 16. obljetnica vojno-redarstvene operacije "Bljesak", kojom je u samo tridesetak sati oslobođeno dotad okupirano područje zapadne Slavonije.

Uz postroj ratnih zastava vijence su za poginule pripadnike Oružanih snaga Republike Hrvatske i Ministarstva unutarnjih poslova kod Središnjeg križa položili i zapalili svijeće obitelji poginulih pripadnika, izaslanik Predsjednika RH i vrhovnog zapovjednika OS RH, načelnik GS OS RH general pukovnik Drago Lovrić s izaslanstvom, predsjednik Hrvatskog sabora Luka Bebić s izaslanstvom, ispred Vlade RH ministar obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti Tomislav Ivić sa izaslanstvom u kojem su bili i ministar obrane Davor Božinović i ministar unutarnjih poslova Tomislav Karamarko, zajedno sa Udruagama proizašlim iz Domovinskog rata, izaslanstvo Oružanih snaga RH predvođeno zamjenikom načelnika GS OS RH general pukovnikom Slavkom Barićem, izaslanstvo Ravnateljstva policije predvođeno glavnim ravnateljem policije Oliverom Grbićem i izaslanstvo Brodsko-posavske županije i općine Okučani, predvođeno brodsko-posavskim županom Danijelom Marušićem. Potom je za sve poginule hrvatske branitelje i civilne žrtve u Domovinskom ratu održana sveta misa zadušnica u crkvi sv. Vida koju je predvodio vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac. Posebnu zahvalnost na nesebičnom doprinosu u vojno-redarstvenoj operaciji „Bljesak“ 42-ojici poginulih branitelja i 162-ojici ranjenih branitelja iskazao je generalni vikar Jakov Mamić.

Istoga dana: U povodu dvadesete obljetnice mučki ubijenih, a potom masakriranih dvanaest hrvatskih redarstvenika misu zadušnicu u središnjoj vinkovačkoj crkvi Svetih Euzebija i Poliona predvodio je vojni biskup Juraj Jezerinac. Koncelebrirala su petorica svećenika među kojima i generalni vikar Vojnog ordinarijata o. Jakov Mamić koji je i propovijedao. Na misi su sudjelovali, među ostalima, predsjednik i potpredsjednik Hrvatskoga sabora Luka Bebić i Vladimir Šeks, saborski zastupnici, ravnatelj policije Oliver Grbić s tajnicima, župan Vukovarsko-srijemske županije Božo Galić, načelnik Policijske uprave vukovarsko-srijemske Ivan Matić, načelnici i tajnici Ministarstva unutarnjih poslova, gradonačelnik Vinkovaca dr. Mladen Karlić, predstavnici Hrvatske vojske, braniteljske udruge proistekle iz Domovinskoga rata, predstavnici sudske, izvršne vlasti u Vukovarsko-srijemskoj županiji i gradu Vinkovcima.

Stipan Bošnjak iz Nuštra (r. 1956.), Antun Grbac iz Nijemaca (r. 1961.), Josip Culej iz Jarmine (r. 1966.), Mladen Šarić iz Novih Jankovaca (r. 1965.), Zdenko Perica iz Nuštra (r. 1965.), Zoran

Grašić iz Otoka (r. 1969.), Ivica Vučić iz Vinkovaca (r. 1961.), Luka Crnković iz Otoka (r. 1970.), Marinko Petrušić iz Tovarnika (r. 1966.), Jan-ko Čović iz Ivankova (r. 1965.), Željko Hrala iz Ivankova (r. 1968.) i Mladen Čatić iz Županje (r. 1971.), dvanaestorica su iz zasjede ubijenih hrvatskih redarstvenika koji su 2. svibnja 1991. godine krenuli u Borovo Selo kako bi oslobodili dvojicu svojih kolega – hrvatskih policajaca, koji su nakon redovite ophodnje zarobljeni u Borovu Selu od pripadnika srpskih paravojnih postrojbi. Ubijene su redarstvenike srpski teroristi masakrirali.

03. 05. 2011.

U Vojnoj kapelaniji „Bl. Ivan Merz“ održan je sastanak oko pripreme ljetovanja djece hrvatskih vojnika, dočasnika i časnika, koje ima biti i ove godine u srpnju mjesecu u vojarni Kovčanje na Malom Lošinj.

Sastanak je vodio vlč. David Klarić a prisustvovali su pomoćnici vojnih kapelana koji će biti uključeni u ovaj projekt.

04. 05. 2011.

U Presečnom, u župi Oštrice kraj Novog Marofa, svečano je obilježen dan sv. Florijana, zaštitnika vatrogasaca. Svetu misu zahvalnicu predvodio je prečasni Ivan Koščak, svećenik u miru iz župe Oštrice i domaći župnik vlč. Ivica Horvat, ujedno i policijski kapelan u Varaždinu. Misi su se odazvali svi vatrogasci iz Novoga Marofa i svih okolnih Dobrovoljnih vatrogasnih društava.

05. 05. 2011.

U zgradi Vojnog ordinarijata u Zagrebu održan je završni sastanak visokog Koordinacijskog odbora za pripremu i provedbu hodočašća.

06. 05. 2011.

U vojarni „Požega“ vojni kapelan vlč. Slavko Rajič pripadnike sastavnice ZzP-a za MVO (garnizonski OMLT, ANA - škola logistike i NEP) upoznao je s poviješću Afganistana, islamom i dosadašnjim iskustvima međureligijskog dijaloga. Susret je završio euharistijskim slavljem koje je predvodio vlč. Slavko.

Istoga dana: U prostorima bivše vojarne „I. V. Drašković“ u Optujskoj ulici u spomen-kape- li svečano je obilježen dan Policijske kapelanije „Sv. Juraj mučenik“ koji je zaštitnik PU Varaždinske. Glavna svečanost održana je na spomen žrtava svih poginulih pripadnika 7. gbr „Puma“ u Domovinskom ratu. Nazočio je veliki broj pripadnika policije, vojske i obitelji poginulih. U kapeli je slavljena sveta misa koju je predvodio mons. Juraj Jezerinac uz koncelebraciju vlč. Damira Vrabeca, policijskog kapelana u Bjelovaru,

don Milenka Majića, vojnog kapelana u Petrinji, preč. Ivana Koščaka, svećenika u miru, preč. Miju Horvata, župnika sv. Fabijana i Sebastijana u Varaždinu i njegovog kapelana vlč. Ivica Horvata, policijskog kapelana u Varaždinu.

07. 05. 2011.

Djelatnici PU zagrebačke i vjernici kapelanije Majke Božje Kamenitih vrata, predvođeni svojim kapelanom vlč. Davidom Klarićem, hodočastili su u svetište Majke Božje na Trsat. Prije mise koju je služio vlč. Klarić hodočasnike je pozdravio gvardijan svetišta fra Lucije Jagec.

09. 05. 2011.

Don Milenko Majić, vojni kapelan sv. Ilije Proroka u Petrinji, održao je drugo u nizu predavanje pripadnicima 2. mehanizirane bojne „Gromovi“ Gardijske motorizirane brigade koji se pripremaju za sudjelovanje u mirovnoj vojnoj operaciji u sastavu ISAF-a u Afganistanu.

10. 05. 2011.

U Slunju je proslavljen blagdan bl. Ivana Merza, zaštitnika vojne kapelanije. Misno slavlje u crkvi „Presvetog Trojstva“ predvodio je vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac uz koncelebraciju: preč. Andrije Markača, dekana Karlovačkog dekanata Vojnog ordinarijata, don Milenka Majića, vojnog kapelana iz Petrinje, vlč. Vladislava Mandure, vojnog kapelana iz Kamenskog, o. Ive Topalovića, vojnog kapelana iz Zemunika, p. Mirka Vukoje, vojnog kapelana iz Delnica, p. Marijana Jelušića, vojnog kapelana iz Ogulina, p. Ante Vukoje, vojnog kapelana iz Zagreba, vlč. Davida Klarića, policijskog kapelana iz Zagreba, vlč. Nikole Sanjkovića, župnika iz Mahična, te domaćeg župnika mons. Mile Pecića.

Misno slavlje svojim pjevanjem uveličao je pjevački zbor osnovne škole u Slunju na čelu sa časnom sestrom Ljubomirom, svojim sudjelovanjem djelatnici hrvatske vojske s Vojnog poligona „Eugen Kvaternik“ na čelu sa zapovjednikom pukovnikom Ivanom Juriljem i njegovim zamjenikom, pukovnikom Draženom Sebastijanom, gostima iz struktura grada Slunja, te ministrantima i župljanima slunjske župe.

11. 05. 2011.

Euharistijskim slavljem proslavljen je sv. Leopold Bogdan Mandić, koji je i zaštitnik kapelice na radarskoj postaji Papuk. Svečano misno slavlje predvodio je vojni kapelan vlč. Željko Volarić iz Vojne kapelanije „Sv. Ivan Krstitelj“ iz Požege. Riječi zahvale i čestitke za blagdan uputio je zapovjednik radarske postaje Papuk satnik Pero Rahman.

12. 05. 2011.

Svečanim euharistijskim slavljem obilježen je Dan Vojne kapelanije "Sveti Leopold Bogdan Mandić", te Dan zaštitnika Zapovjedništva za obuku i doktrinu "Fran Krsto Frankopan" u Osijeku. Slavljem je predsjedao vojni ordinarij Juraj Jezerinac uz koncelebraciju biskupskog vikara za pastoral don Josipa Stanića, vojnih kapelana vlč. Ante Mihaljevića, vlč. Alojza Kovačeka, vlč. Željka Volarića, p. Drage Majića, a nazočili su zapovjednik ZZOD-a brigadni general Ivan Jurić, zamjenik zapovjednika brigadir Željko Šikić, načelnik područnog odjela za poslove obrane Zvonko Bušić, načelnik područnog odjela za financije Krešimir Schonberger, te djelatnici zapovjedništva i uprava koje djeluju na području grada Osijeka.

13. 05. 2011.

U petrinjskoj vojarni »Pukovnik Predrag Matanović«, započelo je trodnevno svečano obilježavanje 20. godišnjice ustrojavanja 2. gardijske brigade „Gromovi“. Obilježavanje je počelo svečanim postrojavanjem 2. mehanizirane bojne „Gromovi“ Gardijske motorizirane brigade. Nakon svečanog postrojavanja u spomen-kapeli Svetoga Ilije Proroka zapovjednik gmtbr brigadni general Mladen Fuzul i predsjednik Udruge ratnih veterana 2. gbr „Gromovi“, umirovljeni brigadir i ratni načelnik stožera brigade Mile Krišto položili su vijence i zapalili svijeće u spomen na poginule i nestale pripadnike 2. gbr u Domovinskom ratu. Potom je ispred kapelice služena sveta misa za sve poginule, nestale i umrle pripadnike ove brigade. Svečanu svetu misu predvodio je mons. Juraj Jezerinac, u koncelebraciji s dekanom Karlovačkog dekanata Vojnog ordinarijata preč. Andrijom Markačem, petrinjskim župnikom i glinsko-petrinjskim dekanom preč. Marijom Miglesom, vojnim kapelanom Inženjerijske pukovnije vlč. Vladislavom Mandurom i domaćinom, vojnim kapelanom don Milenkom Majićem. Na misnom slavlju su uz veliki broj časnika, dočasnika i vojnika sudjelovali brigadni general Mladen Fuzul, ratni zapovjednik 2. gardijske brigade brigadni general Drago Matanović, zapovjednik 1. mehanizirane bojne »Tigrovi« i zapovjednik vojarne bojnika Romeo Horvat, zapovjednik 2. mehanizirane bojne „Gromovi“ pukovnik Dražen Ressler, predstavnici Udruga ratnih veterana 2. gbr „Gromovi“ i „Crne mambe“, te obitelji poginulih pripadnika brigade. Na kraju misnog slavlja don Milenko Majić pročitao je čestitku mons. Josipa Šantića, umirovljenog generalnog vikara Vojnog ordinarijata koji je na poseban način bio vezan za ovu postrojbu. Također, kapelan Majić se svima zahvalio što su svojom nazočno-

šću uzveličali ovu značajnu obljetnicu Domovinskog rata. Nakon svete mise obitelji poginulih pripadnika brigade zajedno s ratnim veteranima i ratnim zapovjednikom „Gromova“ generalom Dragom Matanovićem posjetili su spomen-sobu „Gromova“ u vojarni i izložbu ratnih fotografija 2. gbr u petrinjskoj galeriji.

20. 05. 2011.

Hrvatski predsjednik dr. Ivo Josipović uručio je visoko državno odličje Red kneza Branimira s ogrlicom mons. Josipu Šantiću, umirovljenom generalnom vikaru Vojnoga ordinarijata u Republici Hrvatskoj.

24. 05. 2011.

Završilo je 19. hrvatsko i 53. međunarodno vojno hodočašće u Lourdesu (P.M.I. - Pelerinage militaire international) koje je održano pod geslom "Sjedinjeni u jednom Ocu i jednoj molitvi". Na hodočašću je sudjelovalo oko 11 600 vojnika iz tridesetak zemalja te veliki broj civila. Hrvatske hodočasnike, kojih je bilo 770, predvodili su vojni biskup mons. Juraj Jezerinac, generalni vikar Vojnog ordinarijata dr. Jakov Mamić, OCD, biskupski vikar don Josip Stanić i vojni i policijski kapelani. Hodočašće je organizirao Vojni ordinarijat uz potporu ministarstava obrane i unutarnjih poslova. Zapovjednik hodočašća bio je brigadni general Tomo Medved, a njegov zamjenik komodor Tihomir Erceg.

26. 05. 2011.

U Požegi je obilježen Dan OS RH, Dan HKoV-a i 20. obljetnica OS RH. Obilježena je polaganjem vijenaca i paljenjem svijeća uz spomen-obilježje poginulim hrvatskim braniteljima iz Domovinskoga rata, svetom misom u vojarni gdje je održano postrojavanje vojnika te Dan otvorenih vrata. Nakon polaganja vijenaca na Trgu 123. brigade, uzvanici priredbe obilježavanje dvadesete obljetnice osnutka OS RH zaputili su se u požešku vojarnu. U vojnoj kapeli svetog Ivana Krstitelja kapelan vlč. Željko Volarić služio je svetu misu za sve poginule hrvatske branitelje.

Istoga dana: Povodom Dana OS RH i Dana HKoV-a, u svečanom postroju, djelatnici Vojno-obavještajne bojne HKoV-a na čelu sa svojim zapovjednikom pukovnikom Pericom Turalijom odali su počast svim poginulim i ranjenim braniteljima kao i svima koji su svojom nesebičnom žrtvom stvarali Republiku Hrvatsku. Pred postrojem pročitane su čestitke vrhovnog zapovjednika OS RH i predsjednika RH, načelnika GS OS RH kao i zapovjednika HKoV-a, nakon čega su djelatnicima VOB-a podijeljena unaprjeđenja, nagrade i pohvale.

Poslije dodjela održano je misno slavlje, koje je predvodio vojni kapelan fra Marijan Jelušić. Prije svega fra Marijan je u ime vojnog ordinarija u RH mons. Jurja Jezerinca, svih djelatnika Vojnog ordinarijata kao i u svoje ime čestitao Dan OS RH i Dan HKoV-a, te im prenio poruku sa međunarodnog vojno-redarstvenog hodočašća iz Lurd.

Istoga dana: Pripadnici postrojbi smještenih u petrinjskim vojarnama obilježili su Dan Oružanih snaga RH i Dan Hrvatske kopnene vojske. Obilježavanje je počelo svetom misom za sve poginule, nestale i umrle hrvatske branitelje u Domovinskom ratu. Svetu misu u vojnoj kapeli "Sveti Ilija Prorok", u vojarni "Pk. Predrag Matanović" služio je vojni kapelan don Milenko Majić. Nakon misnog slavlja Logistička pukovnija je u vojarni "Zrin" upriličila je prigodno postrojavanje svojih pripadnika. U svom obraćanju postrojenima, zapovjednik brigadir Stjepan Šarčević osvrnuo se na razvoj Oružanih snaga kroz proteklih dvadeset godina, a posebno je istaknuo značaj Oružanih snaga u stvaranju hrvatske države. Zapovjednik Šarčević je nakon obraćanja istaknutim pripadnicima Logističke pukovnije podijelio pohvale i nagrade.

28. 05. 2011.

U okviru proslave 20 godina Oružanih snaga Republike Hrvatske i Dana hrvatske kopnene vojske u zagrebačkoj katedrali misu zadušnicu za stradale u Domovinskom ratu predvodio je generalni vikar Vojnog ordinarijata o. Jakov Mamić, OCD. Misi su, uz državne dužnosnike i djelatnike Oružanih snaga RH i Ministarstva unutarnjih poslova, nazočili pripadnici braniteljskih udruga, te članovi obitelji poginulih u Domovinskom ratu.

Središnja svečanost obilježavanja 20 godina osnivanja OS RH-a, Dana OS RH-a i Dana HKoV-a održana je na stadionu nogometnog kluba Zagreb u Kranjčevićevoj ulici u Zagrebu, na istom mjestu na kojem su se postrojile prve postrojbe Zbora narodne garde i krenule u obranu Domovine.

Na svečanosti se okupio cijeli državni i vojni vrh, predsjednik i vrhovni zapovjednik OS RH-a Ivo Josipović, predsjednik Hrvatskog sabora Luka Bebić, predsjednica Vlade Jadranka Kosor, potpredsjednici Vlade i Hrvatskog sabora, ministar obrane Davor Božinović, ministar obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti Tomislav Ivić, načelnik GS OS RH-a general pukovnik Drago Lovrić, bivši ministri obrane i načelnici GS-a, prvi zapovjednik ZNG-a stožerni general Martin Špegelj, predstavnici Udruga proizišlih iz Domovinskog rata i stopostotni ratni vojni invalidi, predstavnici Vojno diplomatskog zbora, predstavnici gradske i lokalne vlasti te brojni zagrepčani.

Svečani postroj pregledao je predsjednik Ivo Josipović a prijavak mu je podnio general pukovnik Slavko Barić, zamjenik načelnika GS OS RH. Nakon intoniranja državne himne minutom šutnje odana je počast hrvatskim braniteljima koji su svoje živote utkali u slobodnu, samostalnu, neovisnu i demokratsku Hrvatsku.

Istoga dana: I ove godine na dan OS RH dragovoljci i veterani Domovinskog rata Primorsko-goranske županije organizirali su u Novom Vinodolskom cjelodnevno druženje s bogatim sadržajem na sportskom i kulturnom planu.

Istoga dana: Vojni ordinarij u RH Juraj Jezerinac pohodio je hrvatsku župu sv. Pavla u Clevelandu i podijelio sakrament potvrde 45 krizmanika. U propovijedi ih je ohrabrio da slušaju poticaje Duha Svetoga, a osobito da žive po Duhu, da se ne boje, jer nikada nisu sami, premda su daleko od Domovine.

Biskup Jezerinac zatim je sa župnikom Mirkom Hladnim i kapelanom Zvonkom Blaškom posjetio najveći Hrvatski dom u Americi, Dom kardinala A. Stepinca u Eastlakeu, koji je protekle godine slavio 25 godina postojanja.

U nedjelju je biskup Jezerinac predvodio dvije hrvatske mise i ohrabrio vjernike te istaknuo važnost zajedništva s Bogom, bez kojeg nema ni obiteljskog ni župnog niti nacionalnog zajedništva. Bog mora biti na prvom mjestu. Zatim je posjetio radio Zvuci Hrvatske i dao intervju. Govorio je o važnosti i razlozima Papina dolaska u Hrvatsku. Vojni biskup govorio je i o važnosti hodočašća naših vojnika i policajaca u Lurd, koji se pred Majkom Marijom i zajedničkim Ocem susreću s drugim predstavnicima naroda i time svjedoče nastojanje oko jedinstva u svijetu.

29. 05. 2011.

U sjedištu Vojnog ordinarijata RH na zagrebačkom Ksaveru nakon misnoga slavlja izložbu slika slikarice Jasne Dapas "Portreti blaženog Ivana Pavla II." otvorio je don Josip Stanić.

O izložbi i autorici govorila je profesorica Matija Maša Vekić, kazavši da ona rado slika portrete sebi najmilijih osoba: roditelja djece, profesora, ali i onih obdarenih posebnom karizmom. U svoje slike, osobito portrete, ona uspijeva uhvatiti ono duhovno, neuhvatljivo: ljudsku toplinu, blagost i razumijevanje, što zrači iz pojedinih osoba. Jasna Dapas jednako se dobro izražava u slici, pjesmi i glazbi.

Jasna Dapas rođena je 6. lipnja 1950. godine u Zagrebu, gdje je završila osnovnu i srednju školu: XII. društveno-jezičnu gimnaziju te muzičku školu "Blagoje Bersa", smjer glasovir. Završila je studij slikarstva u Trstu na privatnoj akademiji kod profesora Giuseppea Durena, đaka Oskara

Kokoške. Izlagala je na više od 50 skupnih i 27 samostalnih izložbi u domovini i inozemstvu. Članica je "AGMEN-a", udruženja za pomoć djeci sa malignim oboljenjima u Trstu, i Kulturno umjetničkog društva INA u Zagrebu. Donator je "Zbirke Bauer" i Zagorske lige borbe protiv raka.

Istoga dana: Vojni kapelan Vojne kapelanije „Sv. Ilija Prorok“ iz Petrinje don Milenko Majić sudjelovao je na svečanom obilježavanju 20. godišnjice osnivanja 2. pješачke bojne "Banijska oluja" 2. gardijske brigade "Gromovi". Udruga ratnih veterana 2. gardijske brigade "Gromovi", podružnica Sisačko-moslavačke županije upriličila je u Sisku dostojanstvenu svečanost kakva i doliči prvoj profesionalnoj gardijskoj postrojbi ustrojenoj na području Sisačko-moslavačke županije 3. lipnja 1991. godine.

Uz obitelji poginulih pripadnika i veliki broj veterana "Gromova" svečanosti su nazočili prvi ratni zapovjednik 2. pb "Banijska oluja" i ratni zapovjednik 2. gbr, brigadni general Drago Matanović, predsjednik URV 2. gbr "Gromovi", um. brigadir Mile Krišto, sisački gradonačelnik Darko Pintarić, petrinjski gradonačelnik Željko Nadić, predsjednik županijske skupštine Željko Kardaš, ratni zapovjednik 57. brigade HV bojnik Joso Marković, zapovjednik 2. mb "Gromovi" gmtbr, pukovnik Dražen Ressler, predstavnici 1. mb "Tigrovi" gmtbr, predstavnici braniteljskih udruga i građani. Pod motom "20 godina ponosa i slave" program obilježavanja je započeo polaganjem vijenaca i paljenjem svijeća kod središnjeg križa na sisačkom gradskom groblju "Viktorovac". Prigodnu molitvu i blagoslov kod središnjeg križa, te svetu misu za poginule i umrle branitelje u župnoj crkvi svete Marije predvodio je vojni kapelan Milenko Majić.

30. 05. 2011.

U sklopu obilježavanja Dana OS RH, za pripadnike HRVCON-a u međunarodnoj operaciji ISAF u Afganistanu slavljena je sveta misa za poginule, umrle i nestale hrvatske branitelje u Domovinskom ratu. Misu je predvodio vojni kapelan don Branimir Projić.

Pripadnici 17. HRVCON-a u međunarodnoj operaciji ISAF u Afganistanu, 6. HRVCON-a u mirovnoj misiji UNDOF na Golanskoj visoravni i 7. HRVCON-a u mirovnoj operaciji KFOR na Kosovu prigodno su obilježili 20. obljetnicu formiranja Oružanih snaga RH, Dan OS RH i Dan HKoV-a. Tom prigodom, održano je postrojavanje pripadnika HRVCON-a u misijama ISAF, UNDOF i KFOR, svim pripadnicima pročitane su prigodne čestitke, te su uručeni izvodi promaknutim i pohvaljenim pripadnicima HRVCON-a.

31. 05. 2011.

Prigodom proslave blagdana "Majke Božje Kame-nitih vrata" zaštitnice Policijske kapelanije u PU zagrebačkoj, upriličeno je svečano euharistijsko slavlje u bazilici Srca Isusova u Palmotićevoj ulici. Misu je predvodio generalni vikar Vojnog ordinarijata u RH dr. Jakov Mamić, OCD, uz koncelebraciju domaćina – policijskog kapelana vlč. Davida Klarića, dekana Policijskog dekanata o. Stjepana Harjača, mons. Zvonimira Sekelja, župnika župe Sv. Blaža u Zagrebu, vlč. Josipa Ružmana, župnika Župe Bl. Alojzija Stepinaca u Velikoj Gorici, te ostalih policijskih i vojnih kapelana.

Euharistijskom slavlju nazočili su zamjenik načelnika PU zagrebačke Mihael Varga, načelnici Sektora i Odjela, te ostali načelnici ustrojstvenih jedinica PU, a okupio se i veći broj vjernika, djelatnika Policijske uprave. Uz njih na misi su sudjelovali predstavnici braniteljskih udruga, Udruga obitelji zatočenih i nestalih hrvatskih branitelja "Hrvatski Feniks", Udruga roditelja poginulih branitelja Domovinskog rata grada Zagreba i Udruga udovica poginulih branitelja Domovinskog rata grada Zagreba.

Misno slavlje su sviranjem i pjevanjem uveličale časne sestre Danica Grgić i Aleksija Filipović iz reda Marijini sestara te Milivoj Magerl iz župe Presvetog Srca Isusova.

Nakon mise svi su se uputili u centralnu zgradu Policijske uprave zagrebačke gdje je upriličena komemoracija za poginule i nestale branitelje ove Policijske uprave.

02. 06. 2011.

Povodom svetkovine Kristova uzašašća, u Vojnoj kapelaniji „Sv. Gabrijel Arkandeo“ u vojarni "Zemunik", slavljena je sveta misa koju je predvodio vojni kapelan o. Ivo Topalović.

Istoga dana: Vojni biskup mons. Juraj Jezerinac primio je predstavnike Udruge ratnih veterana 2. gardijske brigade "Gromovi".

Istoga dana: U sjedištu Vojnog ordinarijata u RH održan je sastanak oko pripreme ljetovanja djece hrvatskih vojnika, dočasnika i časnika, koje će biti i ove godine u srpnju u vojarni Kovčanje na Malom Lošinju. Sastanak je vodio vlč. David Klarić a prisustvovali su pomoćnici vojnih kapelana koji su uključeni u ovaj projekt.

Na sastanku je izrađen detaljan programa ljetovanja, te su raspravljena tekuća pitanja. Sačinjeni su popisi djece koja će sudjelovati na ljetovanju. Zbog jako velikog interesa i broja prijava koje nadmašuju kapacitete nije moguće prihvatiti sve prijavljene. Biti će prihvaćeni najstariji, ali se ipak vodilo računa i o tome da svaka kapelanija dobije broj mjesta sukladno njenoj veličini. Kapelanije će obavijestiti sve prijavljene.

03. 06. 2011.

Pored nezamjenjivog sudjelovanja policije i Hrvatske vojske u organizacijskom dijelu papina posjeta Hrvatskoj Vojna biskupija će na zagrebačkom hipodromu na misi u povodu Nacionalnog dana hrvatskih katoličkih obitelji sudjelovati s oko 1200 vjernika. Bdijenju s mladima na zagrebačkom Trgu bana Josipa Jelačića pridružiti će se i kadeti Hrvatske vojske s Hrvatskog vojnog učilišta "Petar Zrinski", odnosno Vojne kapelanije „Sv. Mihovil arkandeo“. Stotinjak kadeta predvodit će vojni kapelan p. Zoran Vujičić sa suradnicima. Susretu će se pridružiti jednako toliko pitomaca Policijske akademije u Zagrebu, odnosno vjernika Policijske kapelanije „Sv. Michael arkandeo“. Pitomce će predvoditi kapelan Policijske akademije i vikar za pastoral Vojne biskupije don Josip Stanić sa suradnicima.

Ove posebne skupine mladih ljudi, koji se spremaju služiti svome narodu kroz vojsku i policiju, raduju se susretu nadajući se pozitivnim poticajima papinog posjeta - pozitivnim poticajima u životu pojedinca i cijelog društva.

Vojna biskupija dobiva pozdrave od časnika i vojnih kapelana susjednih zemalja u kojima naglašavaju da se mole za uspjeh posjete Svetog Oca, za što se nadaju na će donijeti duhovne plodove.

05. 06. 2011.

Prema običaju da Sveti Otac na pohodima blagoslovi kamene temeljce za crkve koje će se u do gledno vrijeme graditi, tako je Benedikt XVI. na kraju euharistijskog slavlja Prvoga nacionalnoga susreta hrvatskih katoličkih obitelji u nedjelju 5. lipnja na zagrebačkom hipodromu blagoslovio pedesetak kamena temeljaca koji su se nalazili ispred oltara. Među kamenima koje je blagoslovio nalazio se i temeljac za katedralu Vojnog ordinarijata u RH "Bl. Ivana Pavla II. pape".

Istoga dana: Sveti Otac je na misi Prvoga nacionalnoga susreta hrvatskih katoličkih obitelji u nedjelju 5. lipnja na zagrebačkom hipodromu pričestio obitelj satnika Damira Sedlara, pomoćnika vojnog kapelana u VK "Sv. Antun Padovanski", Dom Glavnog stožera OS, Zagreb. Natporučnik Sedlar je sudionik Domovinskog rata. Već 20 godina radi u Hrvatskoj vojsci. Uz njega Sveti Otac je pričestio i njegovu suprugu Gordanu te sina Matiju.

09. 06. 2011.

Pripadnici HRZ i PZO-a i ostalih postrojbi s područja Vojne kapelanije "Sv. Petar i Pavao", hodočastili su u svetište Majke Božje Remetske. Hodočasnici su prešli put od zagrebačke katedrale do Remeta, tragom zagrebačkih kardinala bl.

Alojzija Stepinca i Franje Kuharića. Misno slavlje u Remetama predvodio je vojni kapelan HRZ i PZO-a o. Viktor Grbeša, OCD, u koncelebraciji s vojnim kapelanima o. Ivanom Magdićem i vlč. Željkom Volarićem. Prigodnu homiliju hodočasnici uputio je vojni kapelan Počasno-zaštitne bojne i dekan Zagrebačkog dekanata o. Zdravko Barić. Hodočasnici su nakon sv. mise poblize upoznali povijest svetišta.

10. 06. 2011.

Susret pomoćnika kapelana i djelatnika Odjela za potporu Vojnom ordinarijatu i za suradnju s Vojnim ordinarijatom u RH održao se od 7. do 10. lipnja u Požegi o temi: „Duhovnost pretočena u pastoralnu praksu“, a voditelj susreta bio je don Josip Stanić, biskupski vikar za pastoral.

11. 06. 2011.

Dvadeseta obljetnica osnutka i formiranja 63. samostalnoga bataljuna Zbora narodne garde (ZNG) svečano je obilježena na igralištu u požeškom prigradskom naselju Vidovcima - na istom mjestu na kojem su se u ljeto 1991. godine postrojili prvi dragovoljci iz Požeštine, sa željom da brane svoj kraj i domovinu.

Svečanost u Vidovcima svojim su dolaskom uveličali mnogi uzvanici, među njima i ministar branitelja Tomislav Ivić, kao izaslanik predsjednice Vlade RH, zatim izaslanik predsjednika države brigadni general Ivan Jurić, čelnici Požeško-slavonske županije predvođeni županom Marijanom Aladrovićem, predstavnici braniteljskih udruga, vojske, policije, gradova i općina te kulturnoga i javnoga života Požeštine.

Nakon polaganja vijenaca uza tamošnji spomenik, dvadeseta obljetnica osnutka ZNG-a iskorištena je i kao odlična prigoda za otkrivanje spomen-ploče svim poginulim, umrlim, nestalim i živim hrvatskim braniteljima s područja Vidovaca i susjedne Dervišage. Ploču su otkrili dvojica očeva poginulih hrvatskih branitelja iz Domovinskoga rata.

Tom je prigodom požeški vojni kapelan Željko Volarić iz VK "Sveti Ivan Krstitelj" predvodio zajedničku molitvu te blagoslovio spomen-kamen 63. bataljuna ZNG-a koji će se odnijeti u crkvu Hrvatskih mučenika u Udbinu gdje će biti ugrađen u zid sjećanja svih postrojbi Hrvatske vojske.

Istoga dana: Policijska kapelanija "Sv. Mihovil Arkandeo" organizirala je hodočašće u Padovu i Veneciju za djelatnike i polaznike Policijske akademije.

13. 06. 2011.

Jubilarno, 40. po redu, hodočašće Hrvata iz hrvatskih katoličkih misija (HKM) iz regije Sjever-

na Rajna i Vestfalija u marijansko svetište Krajljice Mira u Nevigesu priređeno je na blagdan Marije Majke Crkve, na Duhovski ponedjeljak kada se ujedno slavio i blagdan sv. Antuna Padovanskog. Na hodočašću su se okupili Hrvati i iz ostalih krajeva iz Njemačke i susjednih zemalja. Misno slavlje u Gospinoj katedrali u tom gradu predvodio je vojni ordinarij u Republici Hrvatskoj mons. Juraj Jezerinac u zajedništvu s organizatorom voditeljem Hrvatske katoličke misije Wuppertal fra Željkom Ćurkovićem, predstavnikom regije voditeljem HKM Moers-Repeln fra Lukom Šarčevićem, dekanom Katoličkoga bogoslovnog fakulteta u Sarajevu dr. Pavom Jurišićem te s još dvanaest biskupijskih i redovničkih svećenika koji uglavnom djeluju u hrvatskim misijama u toj regiji.

Sve je na početku pozdravio gvardijan franjevačkog samostana u Nevigesu fra Othmar Brüggemann. Podsjetio na prvo hodočašće Hrvata katolika u to svetište na Duhovski ponedjeljak 1971. kada su hodočastili vjernici iz hrvatskih misija Duisburg, Leverkusen i Lüdenscheid. Ćurković je istaknuo kako se hrvatska vjerna duša utječe Mariji. "Ovdje, daleko od domovine i u novoj domovini štiti nas kao i kroz burnu i tešku povijest da ostanemo vjerni njoj i njezinu sinu. Daje nam biti uvijek svojima da obogaćujući ovo društvo unosimo u njega odanost i vjernost Bogu i svome narodu." Misnom slavlju pribivao je i generalni konzul Generalnog konzulata RH iz Düsseldorfa Vjerslav Križanec i konzul Kristijan Tušek.

Na kraju mise voditelj HKM Mülheim a.d. Ruhr i Duisburg o. Vidan Mišković predmolio je posvetnu molitvu hrvatskog naroda Majci Božjoj, a biskup Jezerinac blagoslovio je djecu i cvijeće. Mons. Jezerinac podijelio je 11. lipnja sakrament potvrde u Gelsenkirchenu, a na svetkovinu Duhova 12. lipnja u Duisburgu i Mülheimu a.d. Ruhr.

Istoga dana: U administrativnom središtu MORH-a i GS OS RH u vojarni "Croatia" u Zagrebu, Domu Glavnog Stožera OS, proslavljen je Dan Vojne kapelanije "Sv. Antun Padovanski". Misno slavlje predvodio je vojni kapelan o. Ivan Magdić. Riječi ohrabrenja u homiliji uputio je vojni kapelan Središnjice EI-a vlč. Željko Savić. U koncelebraciji uz dekana Zagrebačkog vojnog dekanata o. Zdravka Barića sudjelovali su o. Viktor Grbeša i vlč. Slavko Rajić. Na misnom slavlju uz pomoćnike vojnih kapelana sudjelovali su i vjernici spomenute vojne kapelanije, MORH-a i GS OS RH.

15. 06. 2011.

U povodu blagdana sv. Vida predstavnici Grada Rijeke, Lučke kapetanije i Riječke nadbiskupije u

akvatoriju riječke luke bacili su vijenac u more kao spomen na sve Riječane stradale na moru.

Vijenac u more su bacili predsjednica Gradskoga vijeća Dorotea Pešić-Bukovac i pročelnik Odjela za gradsku samoupravu i upravu Mladen Vukelić te ravnatelj Lučke kapetanije Rijeka Darko Glažar.

Molitvu za pokojne Riječane stradale na moru i blagoslov mora izrekao je vojni kapelan pater Mirko Vukoja.

16. 06. 2011.

Potaknut pastoralnim razlozima vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac uspostavio je Policijsku kapelaniju „Sv. Vid“ u Policijskoj upravi primorsko-goranskoj sa sjedištem u Rijeci. Dekretom od 7. ožujka 2011. dosadašnje dušobrižništvo za djelatnike MUP-a na području PU primorsko-goranske uzdignuto je na dostojanstvo policijske kapelanije i počela je kao takva djelovati od 1. travnja 2011.

18. 06. 2011.

Vojni kapelan Vojne kapelanije "Sveti Ilija Prorok" iz Petrinje don Milenko Majić služio je svetu misu za poginule, nestale i umrle pripadnike 2. gardijske brigade "Gromovi" u povodu 20. obljetnice ustrojstva 3. pješačke bojne "Banske legije" 2. gardijske brigade "Gromovi". Sveta misa slavljena je u župnoj crkvi sv. Antuna Padovanskog u Dugoj Resi, u gradu gdje je 21. lipnja 1991. godine i osnovana ova postrojba "Gromova". Na misi i cijeloj svečanosti nazočili su ratni veterani "Gromova", obitelji poginulih branitelja, ratni zapovjednici i predstavnici braniteljskih udruga Karlovca i Duge Rese.

Svečanost koju je organizirala Udruga ratnih veterana 2. gbr "Gromovi" podružnica Karlovačke županije nastavljena je prigodnim postrojavanjem ratnih veterana 3. bojne 2. gbr ispred Učeničkog doma u Dugoj Resi, nekadašnje vojarne ove postrojbe, mjestu gdje je bojna bila ustrojena i smještena 1991. godine. Pregled postroja veterana izvršili su ratni zapovjednici, pukovnici Slavko Franc i Ivan Mandić. Potom je nastavljen prigodan program i druženje u Učeničkom domu. U jutarnjim satima održan je i malonogometni turnir veteranskih udruga.

19. 06. 2011.

Vojni biskup je u subotu u kapeli Vrhovno savezničko zapovjedništvo snaga za Europu (SHAPE) u Monsu predvodio misu za hrvatske časnike, dočasnike i članove njihovih obitelji. Ovaj dvodnevni posjet je prvi posjet biskupa Jezerinca Vojnom predstavništvu RH pri NATO i EU. Vojnog ordinarija dočekali su svi djelatnici i obitelji dje-

latnika OS RH koji su raspoređeni u Nacionalno vojno predstavništvo RH pri Savezničkom zapovjedništvu za operacije kao i djelatnici OS RH raspoređeni na pozicije u NATO zapovjednoj strukturi u Supreme Headquarters Allied Power Europe (SHAPE).

20. 06. 2011.

Svečanim euharistijskim slavljem obilježen je Dan Vojne kapelanije "Sv. Ivan Krstitelj", te Dan zaštitnika Središta za obuku i doktrinu logistike u vojarni Požega. Slavljem je predsjedao vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac uz koncelebraciju biskupskog vikara za pastoral don Josipa Stanića, vojnih kapelana: vlč. Ante Mihaljevića, vlč. Alojza Kovačeka, vlč. Slavka Rajića i vlč. Željka Volarića. Ma misi su nazočili i zamjenik zapovjednika SzOiDL-a i vojarne Požega pukovnik Zdenko Kosina, zapovjednik Središta za temeljnu obuku pukovnik Robert Krnčević, načelnik PU požeško-slavonske Nikola Janković, zapovjednik interventne policije u Kutjevu Ante Bajić, voditelj Odsjeka za poslove obrane u Požegu Slavko Matijević, zapovjednik RP Papuk satnik Petar Rahman.

Vojni kapelan u Požegi vlč. Željko Volarić je pozdravio sve nazočne i zaželio im dobrodošlicu povodom svetkovine svetog Ivana Krstitelja.

24. 06. 2011.

Vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac nazočio je na promociji polaznika svih razina vojnih škola OS RH na Hrvatskom vojnom učilištu „Petar Zrinski“ u Zagrebu, a koja je održana povodom Dana državnosti RH. Školovanje je završilo 379 polaznika među kojima je i 15 polaznika iz stranih oružanih snaga, odnosno Bosne i Hercegovine, Slovenije, Makedonije i Crne Gore. Među polaznicima 10. naraštaja Temeljne časničke izobrazbe su i po prvi puta bili djelatnici Vojnog ordinarijata poručnik Darko Boban, pomoćnik vojnog kapelana u Osijeku, u Zapovjedništvu za obuku i doktrinu i poručnik Mario Barišić, pomoćnik vojnog kapelana u Petrinji, u postrojbama Logističkoj pukovniji, bojnama "Tigrovi" i "Gromovi" gmtbr.

25. 06. 2011.

Generalni vikar Vojnog ordinarijata dr. Jakov Mamić predvodio je misu na Dan hrvatske državnosti u prepunoj vukovarskoj župnoj crkvi svetih apostola Filipa i Jakova. Suslavilo je 12 svećenika. Već osmi put za redom toga je dana obilježen završetak izobrazbe polaznika vojnih škola. U misi zahvalnici sudjelovali su i predstavnici županije i grada te udruge proizašle iz Domovinskog rata.

Istoga dana: Na Dan hrvatske državnosti vojni biskup Juraj Jezerinac u župnoj crkvi Presvetog Trojstva u Ždali predvodio je svečanu misu zahvalnicu za hrvatsku domovinu i hrvatski narod. Pred više stotina vjernika koji su se okupili na misi zahvalnici, župnik Mario Rukelj pozdravio je biskupa u ime župljana. U misnom slavlju koncelebrirali su župnik Rukelj i više svećenika Virovskog dekanata, a pjesmom je misu uzveličao župni mješoviti zbor.

26. 06. 2011.

Vojni kapelan o. Zdravko Barić podijelio je sakrament potvrde naredniku Damiru Palfiju u kapeli Vojnog ordinarijata. Narednik Palfi pripadnik je Počasno-zaštitne bojne, a za sakrament potvrde pripremao se u Vojnoj kapelaniji „Sv. Bartolomej apostol i sv. Petar apostol“ u Zagrebu.

28. 06. 2011.

Vojni biskup mons. Juraj Jezerinac predvodio je misu u crkvi Presvetog Trojstva u Karlovcu u prigodi 20. obljetnice osnutka 110. brigade Zbora narodne garde.

Uz članove Udruge koja njeguje tradiciju brigade, misnom slavlju nazočili su i nekadašnji ratni zapovjednici brigadni general Izidor Češnjaj te brigadiri Ivan Matoković i Josip Tomačić, gradonačelnik Karlovca Damir Jelić sa suradnicima, pripadnici brojnih udruga proisteklih iz Domovinskog rata i drugi.

Istoga dana: Načelnici i rukovoditelji ustrojstvenih jedinica Policijske uprave zagrebačke i ove su godine u organizaciji Policijske kapelanije "Majka Božja Kamenitih vrata" hodočastili u Krašić. Pod vodstvom zamjenika načelnika PU gospodina Mihaela Varge svi rukovoditelji ustrojstvenih jedinica PU zagrebačke okupili su se u župnoj crkvi Presvetoga Trojstva u Krašiću. Policijski kapelan vlč. David Klarić služio je misu, a u koncelebraciji je bio vlč. Josip Blažotić. Sveta misa je slavljena za pokojnog Matiju Stepinca, dugogodišnjeg domaćina ovih susreta i ujedno svećenika koji je osmislio i učvrstio međusobno zajedništvo u Krašiću.

29. 06. 2011.

Svečanim euharistijskim slavljem obilježen je Dan vojne kapelanije "Sveti Petar i Pavao" u Zapovjedništvu HRZ i PZO u Velikoj Gorici. Slavlje je predvodio vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac u zajedništvu s vojnim kapelanima: o. Viktorom Grbešom, vlč. Slavkom Rajićem, o. Ivanom Magdićem i o. Zdravkom Barićem i Josipom Rožmanom, župnikom iz Velike Gorice. Na misi su nazočili: načelnik stožera zrakoplovstva brigadni general Ivan Konc, zapovjednik baze brigadir

Darko Brajković, generali: Josip Čuletić, Viktor Koprivnjak i Vlado Bagarić, pripadnici MUP-ovog Odjela za suradnju s Vojnim ordinarijatom zajedno s načelnikom PP Pleso Gordanom Vlahovićem i brojni časnici, vojnici i osoblje baze.

Misu su glazbeno animirali zbor „Sv. Petar i Pavao“ uz solo pjevanje Roka Juričkog pod ravnanjem s. Blaženke Divić.

Istoga dana: Na svetkovinu svetih Petra i Pavla apostola u ogulinskom naselju Sveti Petar svečanim misnim slavljem obilježen je Dan Vojne kapelanije „Sv. Petar i Pavao apostol“ u Vojno obavještajnoj bojnoj HKoV-a. Svetu misu predvodio je biskupski vikar za pastoral Vojnog ordinarijata u RH don Josip Stanić, uz koncelebraciju župnika i ogulinskog dekana mons. Tomislava Rogića, vojnih kapelana don Milenka Majića i o. Mirka Vukoje, vlč. Antu Luketića, ogulinskog župnog vikara vlč. Stanka Smiljanića, đakona Šime Božića te vojnog kapelana fra Marijana Jelušića.

Iz Grada Ogulina misnom slavlju nazočio je dogradonačelnik Tone Radočaj, zajedno sa priličnim brojem vjernika grada Ogulina. Iz Vojnog ordinarijata misi su nazočili kancelar Robert Stipetić te pomoćnici vojnih kapelana Karlovačkog dekanata.

01. 07. 2011.

U Administrativnom sjedištu MORH-a i GS OS RH, u organizaciji Doma Glavnog stožera OS, organiziran je memorijalni malonogometni turnir, povodom prve obljetnice smrti desetnika Marije Čmareca. Turnir je bio i humanitarnog karaktera, prikupljena sredstva prosljeđena su obitelji preminulog. Na samom početku turnira uvodnu riječ i blagoslov uputio je vojni kapelan Doma Glavnog stožera OS o. Ivan Magdić.

02. 07. 2011.

Na blagdan Bezgrešnog Srca Marijinog u žu-

pnoj crkvi u Garešnici svetom misom obilježena je dvadeseta godišnjica osnutka prvih postrojbi Hrvatske vojske i policije s područja grada Garešnice i okolnih općina te Dan branitelja grada Garešnice i općina Berek, Hercegovac i Velika Trnovitica. Svetu misu, na koju su se okupili župljani župe Garešnica, hrvatski branitelji - vojnici i policajci sa svojim ratnim zapovjednicima, predstavnici društvenih i političkih vlasti grada Garešnice i okolnih općina, djelatnici Ministarstva unutarnjih poslova RH i ostalih Ministarstava, roditelji, supruge i djeca poginulih i nestalih branitelja, predvodio je, uz nazočnost garešničkog župnika i dekana Srećka Marića te ostalih susjednih svećenika, vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac.

Istoga dana: U župi Bezgrešnog Srca Marijina na Jordanovcu svečano misno slavlje predvodio je vojni ordinarij Juraj Jezerinac.

Istoga dana: Kamp za mlade u vojarni „Kovčanje“ na Malom Lošinj u organizaciji Vojnog ordinarijata u RH započeo je u subotu. Riječi dobrodošlice u vojarni sudionicima prvog turnusa ljetnog kampa uputio je zapovjednik vojarne bojnika Željko Miletić.

Istoga dana: Pripadnici osmog naraštaja polaznika Policijske akademije, u pratnji nekolicine svojih voditelja na čelu s kapelanom u Policijskoj akademiji don Josipom Stanićem, Lukom Norcem, Željkom Renićem, Jozom Krstanovićem i Jurom Tadićem hodočastili su Eufrazijani u Poreču i svetoj Eufemiji u Rovinju.

03. 07. 2011.

Vojni biskup Juraj Jezerinac predvodio je svečano euharistijsko slavlje u župi Mahično, o blagdanu nebeske zaštitnice. U svečanoj misi uz župnika Nikolu Sanjkovića slavilo je više svećenika, a nakon procesije biskup je blagoslovio početak radova na obnovi crkvenog zvonika te na unutrašnjoj i vanjskoj sanaciji crkve od vlage.

“Čovjek je uvijek u središtu naše pozornosti”

Razgovor s mons. Jurjem Jezerincem objavljen u Hrvatskom vojniku, br. 344, 13. svibnja 2011., razgovarala Leida Parlov

Mons. Juraj Jezerinac ove godine obilježava dvije važne obljetnice. Prije 20 godina imenovan je ravnateljem dušobrižništva vojnika u Republici Hrvatskoj, a ovo je i godina u kojoj obilježava i 20 godina biskupskog posvećenja. Što to za njega znači, kako se tijekom proteklog razdoblja razvijala dušobrižnička skrb za pripadnike OS-a i policije, uloga Vojnog ordinarijata u priprema vojnika za međunarodne misije te suradnja s drugim vjerskim zajednicama samo su neke teme o kojima smo uoči 19. vojno-redarstvenog hodočašća razgovarali s mons. Jurajem Jezerincem.

• **Iako je Vojni ordinarijat službeno osnovan u travnju 1997., duhovna skrb za branitelje započela je još 1991. Upravo ste Vi prije 20 godina imenovani ravnateljem dušobrižništva vojnika u Republici Hrvatskoj. Uz to ove godine obilježavate i 20 godina Vašeg biskupskog posvećenja. Što to za Vas osobno znači i kako biste prokomentirali to razdoblje?**

Kad je 1991. godine počela agresija na našu domovinu, Hrvatska se našla u veoma teškoj situaciji. Bili su to zapravo prvi počeci njezina stvaranja. Nakon svih pokušaja da ne dođe do rata, pozivajući se na pravo svakog čovjeka i naroda da ima svoju slobodu - tako i hrvatski narod, koji je izborio svoje pravo na demokratskim izborima - to se njezino pravo nije poštivalo. Hrvatskom narodu nije ništa drugo preostalo nego obraniti slobodu i suverenitet jer mu je nametnut pravi osvajački rat kojemu je bio cilj ne samo osvajanje Hrvatske nego i uništenje hrvatskoga naroda.

Taj je rat bio nadahnut nacionalnom ideološkom mržnjom od agresora. Zato je agresor nemilosrdno razarao hrvatske gradove i sela, a tisuće ljudi bilo je protjerano sa svojih ognjišta. U tim veoma teškim vremenima bio sam imenovan ravnateljem dušobrižništva među katolicima vojno-redarstvenih snaga u Republici Hrvatskoj. Svećenike za pastoralnu skrb u vojsci dobivao sam od nadbiskupa i biskupa kao i redovničkih poglavara, koji su bili na duhovnoj usluzi našim braniteljima.

Inicijativa za prisutnost svećenika među vojno-redarstvenim snagama došla je od tadašnjeg predsjednika države i vrhovnog zapovjednika dr. Franje Tuđmana. Kad sam ga posjetio prije njegove smrti, on mi je tom prigodom rekao: “Niste ni svjesni kako veliku ulogu imaju Vaši svećenici u vojsci, posebno na ratištu”.

Veliku pomoć u prvim danima, posebno između 1991. i 1997. pružao mi je Petar Klarić, koga mi je dao za pomoćnika tadašnji ministar obrane Gojko Šušak. On je sad načelnik MORH-ova Odjela za potporu u Vojnom ordinarijatu. Petar Klarić i ja obilazili smo cijelo vrijeme rata naše ranjenike po cijeloj Hrvatskoj.

Svakako moram spomenuti i Martina Pastuovića kao i Antu Petrica, koji su bili djelatnici Plive. Oni su svake godine, a posebno za Božić i Uskrs, pripremili više od 200 poklon-paketa koje smo dijelili našim ranjenicima koji su bili na oporavku u našim bolnicama i lječilištima.

- **Kad biste trebali birati, što biste izdvojili kao najvažnije, što je Vama bilo najupečatljivije i što je obilježilo proteklih 20 godina dušobrižništva u OS RH?**

Već sam spomenuo prve godine moje prisutnosti među vojno-redarstvenim snagama. Zahvaljujući neumornom bojniku Petru Klariću obilazili smo bolnice i posjećivali ranjenike, postrojbe na terenu i animirali smo svećenike da im budu na duhovnoj pomoći. Među njima treba svakako spomenuti monsinjora Josipa Šantića, koji je u prvim danima rata osjetio poziv, tako da je on veliki dio svoga vremena proveo s postrojbama, često izlažući opasnostima svoj život. Bio je svjedokom stradanja nekih branitelja.

Često su mi u sjećanju prva hodočašća vojno-redarstvenih snaga, posebno na Mariju Bistricu i Lurd. Bilo je u isto vrijeme potresno i nadahnjujuće slušati njihove molitve, kojima su izražavali svoju vjeru i istinsku težnju za mirom, posebno pjesmom: "Dom nam čuvaj Božja Mati i sinova naših cvijet. Tvojom molbom neka se vrati Božji mir na cijeli svijet".

Bez sumnje, najviše me se dojmilo hrabro držanje teško ranjenih branitelja. Sjećam se jednog ranjenika koji je ostao bez očiju, ruku i nogu kad je rekao: "Nije važno što nemam ruku, očiju i nogu. Važno je da imamo slobodnu Hrvatsku".

Sloboda domovine i naroda bili su ideali za koje su branitelji živjeli. I sada su veoma osjetljivi kada se pokušava omalovažiti njihovu obranu. Veoma ih boli kada se krivnja svaljuje na njih jer su se usudili obraniti od agresora. Umjesto da se traži i kazni pravoga krivca, njih se okrivljuje. Smeta im što se u ovoj zemlji, za koju su se borili, pre malo čuje njihov glas, dok se prostora daje onima koji možda nisu ni željeli samostalnu Hrvatsku. Već je vrijeme da se jasno progovori o žrtvi i agresoru, da se najprije počne s ispitivanjem i traženjem pravih uzroka zločina, te da se bitno razlikuje zločin koji je unaprijed smišljen i izvršen od nedjela koji su se pojavili kao posljedica. Sve dok se to ne bude učinilo, ne može se graditi istinski mir.

Već je vrijeme, očekujemo zajedno s braniteljima, da se sustavno obradi Domovinski rat, posebno u školskim priručnicima. Vrlo je važno da se istinito i korektno govori o Domovinskom ratu u medijima. Jedino će tako postati trajno nadahnuće za buduće naraštaje.

- **Pred nama je 19. vojno-redarstveno hodočašće u Lurd. Kako teku pripreme?**

Pripreme teku jako dobro i u završnoj su fazi. Ove godine ide više od 800 hrvatskih hodočasnika u Lurd. Onima koji su jednom išli u

Lurd na hodočašće, ostaje trajna želja ponovno se vratiti, ako prilike to dopuste. Napor i žrtva nisu posebne teškoće budući da ih mnogi znaju prikazati Bogu za uspjeh u osobnom, obiteljskom i narodnom životu. To je najveće obogaćenje.

- **Moto ovogodišnjeg hodočašća je Sjedinjeni u jednom ocu i jednoj molitvi. Što iz toga možemo iščitati?**

Čini mi se da je ovaj moto došao u pravo vrijeme. Naime, postoji u novije vrijeme sve veće udaljavanje od Boga pa prema tome i čovjeka. Uvijek je bilo pokušaja, pa tako i danas, da se čovjek poput nestašnog djeteta otrgne iz Božje ruke. Stoga nas ovaj moto poziva na razmišljanje i ponovno posvješćivanje tko smo i što smo? Koja je naša uloga na svijetu? Moto prije svega poziva na naše zajedništvo, posebno kršćane koji su međusobno povezani snagom krštenja. Iako smo mnogi iz različitih naroda i jezika, mi činimo jednu veliku obitelj Crkvu, sastavljenu, rekao bi apostol Pavao, od različitih udova čija je glava Isus Krist. Ne radi se o bilo kakvoj povezanosti. To je veliko otajstvo. Sv. Luka će to zajedništvo opisati riječima: "U mnoštvu onih što prigriše vjeru bijaše jedno srce i jedna duša" (Dj 4, 32).

- **Kakva će uloga Vojnog ordinarijata biti u Lurdu? Jeste li nositelj neke aktivnosti u sklopu hodočašća?**

Kada smo dolazili u Lurd u prvim godinama hodočašća, mnogi nisu znali gdje je Hrvatska. Naime, tih se dana okuplja vojska sa svih strana svijeta i kontinenata. Danas, Bogu hvala, malo je onih, pa i u Lurdu, koji nisu čuli za Hrvatsku.

Prije dvije godine bili smo glavni organizatori međunarodnog vojnog hodočašća i postigli smo tako visok standard da će ga, kako reče direktor hodočašća, teško moći nadvisiti drugi organizatori.

Ove smo godine u međunarodno hodočašće uključeni s manje hodočasnika pa će nam i manji broj organizacijskih obveza dobro doći za mali predah. Svakako smo i ove godine prisutni u nekim dijelovima međunarodnog hodočašća, posebno Klapa HRM-a "Sv. Juraj" i Puhački orkestar Hrvatske vojske na međunarodnoj misi.

- **Kako biste ocijenili ulogu koju Vojni ordinarijat ima u hrvatskoj vojsci i policiji?**

Mi smo živjeli sve do devedesetih godina u komunističkom sustavu kada je svaka pomisao

na obavljanje vjerskih dužnosti, posebno u vojci i policiji, bila isključena. Stoga su naši vojnici i policajci, sa slobodom, odnosno demokratskim izborima, doživjeli pravo da mogu živjeti i izraziti svoje vjersko uvjerenje. Stoga su i svećenici dobro primljeni kao dragi prijatelji koji su im na duhovnoj usluzi. Zapravo, bez obzira gdje čovjek radi, bilo u vojsci, odnosno policiji, ili na nekom drugom mjestu, uvijek ostaje čovjek sa svojim duhovnim potrebama. Posebno vojnici i policajci u "specifičnim uvjetima života", kako to navodi II. vatikanski sabor, pa im dobro dolazi posebna duhovna skrb.

- **Osim dušobrižništva koje još aktivnosti provodite?**

Temeljna je zadaća Crkve dušobrižništvo. No sve što se pojavi kao potreba i izazov, prihvaćamo da bismo pridonijeli cjelovitoj izgradnji osobnosti povjerenih nam ljudi, kao na primjer, aktivnosti iz kulturnog, karitativnog, društvenog i drugih područja života.

- **Aktivni ste i u pripremama naših vojnika koji odlaze u međunarodne misije. Koliko i zašto je to važno?**

Da bi se održao mir u svijetu, potrebno je uključiti sve pozitivne snage. Tako se uključila i Hrvatska sa željom da svojim udjelom prema svojim mogućnostima da svoj doprinos miru zemlji u kojoj je ugrožen mir. Dovoljno je spomenuti ulogu međunarodnih snaga kod nas. Njihova se uloga ne može osporiti.

- **U sklopu kolegija Vojna etika na HVU predavanja drža i predstavnici drugih vjerskih zajednica u RH (islamske vjerske zajednice, židovske vjerske zajednice). Kako biste ocijenili suradnju s njima?**

Naša je suradnja s njima veoma pozitivna. Drago mi je da su i oni uključeni sa svojim predavanjima, posebno za ljude koji odlaze u druge zemlje, kao što je na primjer Afganistan. Tako vojnici mogu bolje upoznati kulturu naroda s kojim se susreću. To je veoma važno, to više što je svijet u novije vrijeme postao jedno veliko globalno selo, s različitim kulturama, vjerama, koje valja poštovati i cijiniti. Ja bih to usporedio s buketom cvijeća. Svaki cvijet ima svoju ljepotu i bogatstvo i to treba otkriti i cijiniti. Ne nametati silom svoju kulturu i uvjerenja, nego ih, ako će pomoći međusobnom zblizavanju, ugrađivati s jedne i druge strane, da bi čovjek mogao biti u središtu naše pozornosti. To nam je posebno pokazao blaženi papa Ivan Pavao II.

- **Uskoro će se obilježiti 20 godina osnivanja OS RH. Što biste tim povodom poručili pripadnicima Oružanih snaga?**

Neka budu ponosni što su naraštaj koji je bio ne samo svjedok nego i aktivni stvaratelj slobodne države. Krasi ih istinska ljubav prema domovini i svom narodu. Neka ih nikakvi pokušaji omalovažavanja ne slome. Stoga im želim da budu ponosni, onakvi kakve smo ih upoznali 1991. godine. I da žive radosni u svojoj i našoj samostalnoj Hrvatskoj. ■

Pozdravna riječ mons. Jurja Jezerinca kleru i djelatnicima Vojne biskupije Zagreb, Vojni ordinarijat, Veliki četvrtak 2011.

Dragi oče Jakove, generalni vikaru, don Josipe, vikaru za pastoral, dragi dekani, dragi moji svećenici, poštovani suradnici Vojne biskupije!

Zahvaljujem prije svega vama, oče Jakove, na današnjoj propovijedi kojom ste nas uveli u misterij Velikog četvrtka, koji je veoma značajan ne samo što je Isus toga dana ustanovio Presveti oltarski sakrament, dao novu Zapovijed ljubavi, nego je ustanovio i svećenički red. Stoga je današnji dan posebno posvećen svećenicima, nazvan „svećenički dan“ pa se iz tog razloga i vjernici potiču da mole za svoje svećenike. Izričem iskrene čestitke svima vama, moleći se dobrom Bogu, Isusu Kristu, našem vrhovnom svećeniku, da u vama i dalje raste ljubav prema njemu, da sačuvate snagom Duha radost, zanos i polet prema njemu i dušama koje su vam kao svećenicima povjerene, a to su katolici vojno-redarstvenih snaga RH.

Spomenuli ste, oče Jakove, i moju 20. obljetnicu biskupskog ređenja. Iako sam spomenuo u božićnom susretu da ne želim slaviti obljetnice mojeg biskupskog posvećenja, ipak mi se čini da je upravo ovaj dan najprikladniji da se taj spomen učini. Moja velika zahvalnost neka ide dragom Bogu i vama mojim dragim suradnicima.

Draga braćo svećenici! Vi ste zapravo glavni nositelji i izvršitelji poslanja što ga ima Vojni ordinarijat u hrvatskoj vojsci i policiji. Bez vas bilo bi nemoguće u smislu cjelovitog pastoralala bilo što učiniti. Ovdje bih mogao citirati riječi kardinala Stepinca koji je rekao za svoje svećenike, a to mogu i ja za vas reći: „Vi ste zjenica oka mojega“. Ja sam, eto, Božjom providnošću postao pomoćnim zagrebačkim biskupom godine 1991. a kasnije prvim vojnim ordinarijem u RH. 1998. godine.

Doista su čudni Božji putovi. Kada sam odlazio u inozemnu pastvu u Kanadu (bilo je to 1980. godine), nisam ni u snu mogao pomisliti da će pasti kocka na mene da budem pomoćnim zagrebačkim biskupom. U razgovoru s tadašnjim nuncijem u Ottawi, u jednom me je trenutku pitao, kad sam se nećkao da ne bih mogao odgovoriti izazovima kao pomoćni biskup: Hoćete li Sv. Ocu reći „neću“? Rekao sam mu da mu neću reći „neću“, ali imam ozbiljnih razloga da mogu reći „ne mogu“, rekavši mu da to mora biti osoba koja je prije svega sveta, dobar organizator i poznavalac prilika u domovini i šire, da treba biti dobar teolog i tako dalje. Da bih se nekako izvu-

kao, postavio sam mu pitanje: „Tko će biti kriv ako budem imenovan pomoćnim zagrebačkim biskupom, a neću moći odgovoriti na izazove? Odgovorio mi je da će u tom slučaju biti direktni krivac Sv. Otac. Na to se nasmijao. Otišao sam u uvjerenju da će me mimoići imenovanje za biskupa.

Po povratku u Toronto nuncij mi iz Ottawe poručuje da će me Sv. Otac imenovati pomoćnim zagrebačkim biskupom. Bili su to ujedno i počeci agresije na Hrvatsku. Za moje geslo uzeo sam riječi „Bog je mir i radost naša“.

Nakon glasovitog pisma dr. Franje Tuđmana, u kojem moli kardinala Kuharića da imenuje nekoga tko bi bio ravnateljem dušobrižništva za branitelje, kocka je pala na mene. Kad sam bio imenovan ravnateljem dušobrižništva, ministar obrane Gojko Šušak imenuje gospodina Petra Klarića kao odgovornu osobu sa strane Ministarstva. Naš se rad tih teških ratnih godina sastojao prije svega u pružanju pomoći našim ranjenicima i u obilaženju branitelja na ratištima širom Domovine.

Ali smo i u vrijeme Domovinskog rata organizirali hodočašće na Mariju Bistricu i u Lurd. Dok se održavalo hodočašće na Mariji Bistrici sve je bilo pod nadzorom Hrvatske vojske za slučaj mogućih napada od strane JNA i srpskih pobunjenika u Hrvatskoj. Petrinja je tada bila okupirana, a s okolnih pozicija moglo se nesmetano tući.

Braćo svećenici, moji suradnici! Htio bih podijeliti s vama nekoliko misli, slaveći dan svećenika. Obuzima me pitanje: što znači biti svećenik danas? Moram odmah reći da se svećenik ne

treba bojati da je „izvan vremena“. Isus Krist je jučer i danas i isti je - i uvijek“ (Heb 13, 8). Ako smo uronjeni u Isusa Krista, nema opasnosti da nas nazivaju zaostalima. Mogu i smijem to reći, ali samo pod uvjetom da je svećenik u dubokoj povezanosti s Kristom. Tada je suvremen i potreban svijetu.

Kad sam svojevremeno kao ravnatelj dušobrižništva pitao zapovjednike: kakav profil svećenika traže? - dobio sam najbolji odgovor od jednog generala koji reče: „Neka budu duhovno jaki i neka se kao takvi nametnu“. Ljudi, dakle, traže od svećenika da im ponudi Isusa Krista. Oni imaju pravo to očekivati, jer je svećenik prije svega navjestitelj evanđelja. II. vat sabor ističe da svećenik ima kao prvu obvezu navijestiti svima Božju riječ spasenja. Stoga mi je drago čuti kako su neki svećenici odmah uveli redovito svetu misu u vojarne odnosno policijske postaje. Ovo ga puta, kao vaš biskup, tražim od vas i molim vas, da se uvedu svete mise, posebno tamo gdje se one nisu održavale a moguće je da se održe.

Prošlih dana smo razgovarali o Jakov, naš generalni vikar, i ja s ministrima, posebno ministrom obrane i ministrom MUP-a o tim pitanjima pa se nadamo određenim pomacima u tom smjeru. Svakako, svećenik je nezaobilazan, posebno kad je riječ o pastoralnom djelovanju. Promatrajući nas svećeniku u onome što smo i zašto smo poslani, uočio sam slijedećih nekoliko vrijednosti na koje bih htio skrenuti i vašu pozornost:

1) Svećenik je slavitelj euharistije i djelitelj Riječi Božje. Navještaj evanđelja ide za tim da se obistini čovjekov susret s Isusom Kristom. Taj susret se događa kroz Riječ Božju. Riječ Božja je snaga i tvoriteljica Euharistije. Stoga: Riječ i Euharistija idu zajedno. Jedna drugu osmišljava. Svećenik u Riječi i u Euharistiji daruje ljudima samoga Isusa Krista. Stoga slaviti Riječ i Euharistiju najsvetija je i najvažnija dužnost svećenika. To je i potreba duše, kako kaže papa Ivan Pavao II.

2) Svećenik je službenik milosrđa. On ispunjava poslanje koje je Isus prenio na svoje apostole nakon uskrsnuća, kad je rekao: „Primiti Duha Svetoga; kojima otpustite grijeh, otpuštaju im se, a kojima zadržite, zadržani su im“ (Iv 20, 22-23). Stoga je veoma važno da svećenik cijeni sakrament svete ispovijedi, da nađe vremena za svoje vjernike i da im bude na raspolaganju za svetu ispovijed. Bilo da je riječ o posebnim pokorničkim slavljenjima, bilo o raspoloživosti za ispovijed prije svete mise.

3) Svećenik je otac župne zajednice – svoje kapelarije. Ono što je otac u jednoj obitelji to je svećenik na duhovan način svojoj župi, kapelariji. Njegovo se očinstvo posebno očituje u pripremi prikladne hrane za duhovni uzrast svojih

vjernika. Stoga on ih mora poznavati i nuditi im hranu od koje će živjeti. Bilo da je riječ o pomirenju, bilo o euharistiji, molitvi i raznim oblicima djelovanja. „Otac“ kao naziv pripada ranom kršćansko vremenu, a svoje mjesto je našao osobito u duhovnim vodstvima ranih monaha i redovnika. Zato se i danas mnogi od njih nazivaju „ocima“.

4) Svećenik je u dodiru s Božjom svetošću. Dobar svećenik težiti će uvijek za svetošću. Sveti Ciprijan je rekao da je kršćanin: „drugi Krist - Christianus alter Christus“, za svećenika se može reći s još većim pravom da je „svećenik drugi Krist“. To vama posebno želim. Ostanite na visini svog dostojanstva i poslanja. Takve vas trebaju naši vjernici.

Najveći uspjesi pastoralnog rada proizlaze iz svetosti svećenika. Naravno, uz to je nužna i izobrazba. Mislim da vam bolje i ljepše ne mogu poželjeti za vaš i naš svećenički dan nego ponoviti riječi postola Petra: „Zato, braćo, to revnije uz nastojte učvrstiti svoj poziv i izabranje: to čineći – ne, nećete posrnuti nikada“ (2 Pt 1, 10) Stoga ljubite svoje svećeništvo.

Da bismo u tome uspjeli molitva nam je nezaobilazna pomoćnica. Papa Ivan Pavao II. reče da molitva stvara svećenike, a svećenik se stvara molitvom. Vrijeme potrošeno u molitvi najkorisnije je iskorišteno vrijeme: ono koristi ne samo vama kao osobama, nego i vašem radu.

Znam da svatko od vas ima svoje poglede, želje i primjedbe s obzirom na najodgovornije u Vojnom ordinarijatu. Budite uvjereni da činimo sve što je u našoj mogućnosti, da se naš pastoralni rad odvija bez većih teškoća, na dobro naše Vojne biskupije.

I na kraju jedna moja molba vama, mojim suradnicima: budimo složni i njegujemo zajedništvo i mir. Budimo solidarni međusobno i nastupajmo zajedno, posebno kad je riječ o proslava Vojnih kapelarija. Dobro je da pozovete i susjedne svećenike na te proslave, ne samo vojne kapelane. Slično vrijedi i za naša nacionalna i međunarodna hodočašća, pa i lokalna. Molio bih još na kraju: ako netko nije u mogućnosti, zbog opravdanih razloga, sudjelovati na nekim od tih hodočašća i inicijativa, kao i vaši pomoćnici, svakako nas obavijestite o svojoj odsutnosti na vrijeme. Dajmo dobar primjer!

Prenosim vam pozdrave našeg Branimira iz Afganistana i preporučam ga u molitve.

Još jednom iskrene čestitke vama prigodom „svećeničkog dana“ i hvala vam svima na suradnji: Vama oče Jakove, Vama don Josipe, vama draga braćo svećenici. Neka vas Marija, Majka svećenika i Gospa Velikog Hrvatskog Krasnog Zavjeta podrži očuva! ■

20. obljetnica 1. gardijskog zdruga Zagreb, 16. travnja 2011.

Spominjući se 1. hrvatskog gardijskog zdruga, koji je bio najelitnija jedinica Hrvatske vojske sastavljena od Specijalne postrojbe Ministarstva obrane RH, bojne Zrinski, dijela Specijalnih postrojbi Glavnog Stožera Hrvatske vojske, te bojni: Frankopan, Ban Jelačić, Matija Vlačić, Ferdo Sučić i dijelova Lakojurišne brigade Hrvatske vojske, spominjemo se dana zanosa, jedinstva, sloge hrvatskoga naroda zajedno s vodstvom države predvođene predsjednikom dr. Franjom Tuđmanom u želji da se održi i sačuva Hrvatska.

Danas, kao vjernici želimo se zahvaliti Bogu, ali i našim braniteljima, posebno onim pokojnima, moleći se u ovoj žrtvi svete mise za vječni mir njihovih duša. U ovom našem misnom razmišljanju vodit će nas Božja riječ i nastojat ćemo njezinu poruku zamijetiti i usvojiti.

U Knjizi proroka Ezekijela, čiji smo odlomak upravo slušali, susrećemo se sa sudbinom izraelskoga naroda. On je zajedno s judejskim narodom bio odveden u ropstvo. Prognanička sudbina nije prošla bez posljedica. Mnogi su izgubili vrijednosti od kojih su živjeli, a jedan je dio prihvatio novu pogansku sredinu. Nastale su velike i kobne podjele u narodu. Trebalo je izgubljene vrijednosti povratiti, duh obnoviti i povjerenje uliti te tako pripremiti narod na povratak u domovinu.

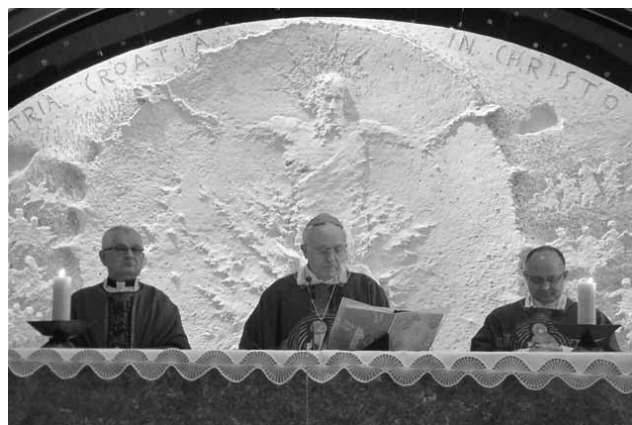
Kad je došlo vrijeme povratka Izraelaca u domovinu, narod se počeo okupljati i međusobno povezivati. Prorok naviješta da više neće biti dva naroda nego jedan narod i jedno kraljevstvo kojim će vladati jedan kralj. Bit će to narod očišćen od svega što ga je ponižavalo u ljudskom i nacionalnom dostojanstvu. Sam Bog će sklopiti s

njima vječan savez. Izrael će tako biti svjedokom prisutnosti samoga Boga.

Braćo i sestre! Novi Zavjet u ovim proročkim navještajima i slikama prepoznaje Mesiju, Isusa Krista, Sina Davidova koji će okupiti novi narod - Crkvu i biti mu vjerni pastir. A kad se Isus Krist pojavio, on se svojim naviještanjem obratio najprije svome narodu kako bi ga privedo pravoj spoznaji Boga i kako bi povjerovali u njega kao Sina Božjega.

Braćo i sestre! Ovaj naviještaj Radosne vijesti preuzimaju apostoli na čelu s Petrom-stijenom, na kojoj je Isus osnovao Crkvu, a apostol Pavao posebno se istakao kao navjestitelj evanđelja poganskom svijetu. U tom narodu bilo je onih koji nisu prihvatili Isusa kao svojeg Spasitelja i Spasitelja svijeta. Riječ je uglavnom o židovskim vjerskim predstavnicima kao i predstavnicima vlasti. Evanđelist Ivan svjedoči njihovom odbijanju, a u današnjem Evanđelju o tome nam govori. Glavari svećenički i farizeji bili su svjedocima mnogih Isusovih čudesa i unatoč tome nisu mu povjerovali. Štoviše, pokušali su ga na silu izbaciti iz svoje sredine i ubiti ga. Stoga je veliki svećenik one godine rekao: "za vas je bolje da jedan čovjek umre za narod, nego da sav narod propadne". I tako ovo proroštvo postade Isusova sudbina: umrije za grijeha svijeta.

Braćo i sestre! Primjer ovog naroda nije jedini gdje su pojedinci, ili narod, bili spremni odreći se ideala, moralnih vrijednosti od kojih čovjek živi. A kada se to dogodi, tada zavlada ljudskom nutrinom kaos, a ruke mu posežu za sredstvima smrti.

U vrijeme obrambenog rata u Hrvatskoj susreli su se u Švicarskoj kardinal Kuharić i patrijarh Srpske pravoslavne crkve Pavle. Kardinal Kuharić upitao je patrijarha: zašto njegov narod, odnosno vojnici, uništavaju zajedničke nam svetine, kao što su na primjer crkve? Patrijarh je odgovorio: „To moji vjernici ne rade“. Odgovor je bio točan jer čestit vjernik doista neće ni pomisliti da bi tako nešto činio. Naravno da je sustavna ateizacija u Jugoslaviji nakon II. svjetskog rata, kao i prenaplaštena povlaštena uloga i moć srpskog naroda i njezine ondašnje političko-vojne svite nad drugim narodom velikim dijelom prouzročilo poremećaj i u konačnici dovelo do agresije i eskalacije rata u Hrvatskoj u želji da se stvori Velika Srbija.

Dragi pripadnici Prvog gardijskog zdruga, dragi prijatelji! Dok se spominjemo poginulih i nestalih branitelja, poručujemo vama, preživjelim hrvatskim braniteljima, da ostanete stameni u ljubavi i odlučnosti, upravo onakvi kakvi ste bili jučer, onakvi kakve vas je hrvatski narod doživio i prepoznao u zajedničkom zlu koje smo prolazili.

Svima nam treba još puno snage i povjerenja, jer postoje ljudi kojima nije draga naša državnost samostalnost i građanska sloboda. Postoje i ljudi i sustavi koje svojim postupcima to i pokazuju. Oспорavanje legitimnosti Domovinskog rata govori nam i više od toga. Proglašavati legitimnu obranu Domovine „zločinačkim pothvatom“ jasno pokazuje volju dijela svijeta da našu povijest interpretira kao zločinačku povijest. Reći da je zakonita obrana jednog naroda organizirani zločinački pothvat, to nadilazi svaki razum i graniči sa umobolnošću. Osim toga, ovakvom jednom tvrdnjom nije nanosena uvreda samo Hrvatskoj, nego i cijelom pravnom sustavu pa se ne čudim što neki ljudi u novije vrijeme tvrde da se haški sud sve više pretvara u „zločinački pothvat“. Daj Bože da to ne bude! Očito je da postoji samovolja ljudi, koji odlučuju što je dobro a što nije, ne obazirući se na objektivne činjenice. Takav stav može dovesti do nesagledivih posljedica.

Ne dopustiti jednoj demokratskoj zemlji, kao što je Hrvatska, da brani svoju slobodu, to je doista „udruženi zločin“. Ima još poštenoga svijeta, državnika i političara, koji će se ograditi od takvih tvrdnji.

Braćo i sestre! Nakon što je Hrvatska sve poduzela da ne dođe do sukoba i upotrijebila sve pravne mehanizme, morala je vratiti okupirana područja u sastav Republike Hrvatske. I tko joj pametan može to pravo osporiti?

Što se tiče haškog suda bio sam prisutan razgovoru što ga je vodio dr. Tuđman s kardinalom Kuharićem. U jednom je trenutku dr. Tuđman rekao: „Pa valjda taj sud neće nas suditi.

Zna se tko je izvršio agresiju na Hrvatsku.

Braćo i sestre! Jedina krivnja Hrvatske, na čelu s dr. Franjom Tuđmanom, bila je što se usudila biti slobodnom. Čvrsto sam uvjeren da će se ta nepravda brzo ispraviti, da će prava istina izaći na vidjelo. Samo istina nas može osloboditi i nju valja odašiljati u svijet. Ne treba se bojati istine. Postoje neki principi od kojih čovjek ne smije odustati i načela za koja je spreman i umrijeti. Čvrsto sam uvjeren, kad je riječ o našim generalima, da će biti brzo pušteni na slobodu, ukoliko se istina bude branila. I tu treba glave skupa staviti.

I dok su generali dobili drastične kazne, ne čudi nas da ti ljudi i ustanove ne postavljaju pitanja o porušenim gradovima, ubijenim ljudima, prognanim obiteljima, razorenim industrijskim centrima i uništenim prometnicama. Nije im stalo ni do Vukovara i Ovčare, ni Škabrnje i drugih stratišta nevinih ljudi.

I zato, otkad je osuđen najneviniji Sin ove zemlje Isus Krist, sam Bog, koji je postao čovjekom, ne može se očekivati od ovozemaljskih sudova da budu pravedni. I kad je riječ o presudi hrvatskih generala ostatak će teška mrlja na tom sudu i teško će se moći oprati. Umjesto da je sud bio nepristran, objektivan i pravedan, očito je bio politički, što je nedopustivo u današnjem svijetu.

Naime, postoji sve veće uvjerenje kod ljudi da je svijet napredovao u razvoju demokracije, poštivanju čovjeka i naroda, da jednaka prava imaju mali i veliki narodi. Ovoga puta haški je sud dokazao obratno. Ovdje se obistinila riječ jednog visokog europskog dužnosnika, koji mi je rekao: „Vi ste ipak mali narod“. Odgovorio sam mu da nema malih i velikih naroda. Po broju da, ali ne po pravima. Stoga je presuda hrvatskim generalima izazvala opravdano reakcije kod čitavog poštenog svijeta.

Kao vjernici se ne čudimo takvoj presudi. Isus je rekao svojim učenicima ovu važnu istinu: „U svijetu imate muku, ali hrabri budite - ja sam pobijedio svijet“ (Iv 16, 33). Drugim riječima: naše uporište sigurnosti i mira jest Isus Krist. Stoga biti s njime znači biti na izvoru. Dok smo s njime, strah se ne može utaboriti u našim srcima. Kao vjernici nikada to ne smijemo zaboraviti. Dapače, u takvim situacijama valja stvarati „bedem molitve“: ona je najsnažnije oružje u borbi protiv zla i Zloga.

Dragi prijatelji, braćo i sestre! Izdržat ćemo s Božjom pomoću i ovu posljednju bitku. Ostatak ćemo mirne savjesti pred Bogom i poviješću, poput drevnih muževa Zrinskih, a to je naša najveća pobjeda.

Upravo danas slavimo i 20. obljetnicu osnutka specijalne postrojbe MORH-a „bojne Zrinski“. Odabrala je ovo značajno ime u spo-

men na hrvatske velikane vjere, kulture, državničke mudrosti i ponosa. Posebno su se istakli u hrvatskoj povijesti kao hrabri ljudi, kao ljudi vjere, spremni braniti istinu, slobodu, pravdu. Njihova smrt postala je trajno nadahnuće pokoljenjima. Naša mučna povijest, osobito za vrijeme jugoslavenske tiranije, ostala je „živom“, jer su ovakvi muževi govorili glasnije od mučitelja za kakve ideale živi čovjek vjere u Boga Isusa Krista i čovjek naroda. To se posebno vidi iz pisma Petra Zrinskog koji je uoči svoje smrti pisao pismo svojoj ženi Katarini da se ne boji smrti, da se raduje što će se uskoro naći pred licem Svemogućega Boga, moleći se Bogu da se nađe u zajedništvu s njime i njegova žena Katarina.

Dragi branitelji, prijatelji, braćo i sestre! Mi smo kao narod prolazili više puta svoju kalvariju i doživjeli Veliki petak, posebno u Domovinskom ratu, ali i uskrsnuće u nacionalnom smislu, a to je prije svega slobodna i neovisna država Hrvatska. I to nekima nije drago. Svjesni smo da ništa veliko ne nastaje bez velikog odricanja i žrtve.

Osobno sam spreman poći u Hag i zamijeniti generale u zatvoru, kako bi se mogli vratiti svojim obiteljima, u svoju Hrvatsku. Uvjeren sam da bi mnogi od vas bili spremni jednako učiti,

jer ste uvjereni da se optužbom generalima sudilo cijeloj Hrvatskoj. Bilo bi mi drago da to nije istina.

Što učiniti u ovom trenutku? Ne preostaje nam drugo nego udvostručiti molitve za Domovinu i za generale. Ne gubiti nikada nadu. Haška presuda nije propast. Treba više vjerovati u sebe nego u haški sud. Tko se nada, ne može se razočarati jer se ne oslanja na „pravednost“ protivnika, nego na vlastitu vjeru i pravednost Božju. Vjera u budućnost ne smije ovisiti od onih koji bi htjeli da nas nema. To nas još više potiče na povjerenje u Boga, jedinstvo, slogu, kao što smo je imali u danima agresije na Hrvatsku.

Još jednom iskrene čestitke svim pripadnicima 1. gardijskog zdruga. Pokojnom predsjedniku dr. Franji Tuđmanu, prvom ministru obrane Gojku Šušku, kao i svim braniteljima, poginulima i nestalima u Domovinskom ratu, želimo sretnu i blaženu vječnost.

Neka njihova smrt bude zalogom naše sretne budućnosti! Oni nas pozivaju da nastavimo graditi, uza sve sadašnje teškoće koje su nas ovih dana zadesile, u slozi i ljubavi oko zajedničkog dobra u ovoj zemlji Hrvatskoj koja je sva naša i mi njezini. Tako neka bude! Amen ■

ANZAC day - Dan australskih veterana Zagreb, Vojni ordinarijat, 18. travnja 2011.

Dragi vjernici i sudionici ovoga slavlja! Isus govori o ljubavi. Tako doista još nitko nije govorio. Evanđelje koje smo maločas slušali započinje riječima: „Ovo je moja zapovijed: ljubite jedni druge kao što sam ja vas ljubio“ (Iv 15, 12). Ono završava riječima: „Ovo vam zapovijedam: da ljubite jedni druge“ (15, 17). Isus javnost suočava sa svojim programom: ljubite jedni druge; a onda svojim učenicima zapovijeda: ljubite jedni druge. Važno je zamijetiti i način na koji Isus želi da javnost razumije njegovu zapovijed: ljubite, kao što sam ja vas ljubio.

Ljubav Isusovog stila je novost u svijetu. Nju svijet nema. Ona je snaga kojom čovjek izlaže smrti ono što je čovjek (samoga sebe!) za dobro drugih. Zato je važno razumjeti narav Isusove ljubavi i zašto on naglašava kakva ona treba biti.

Ovaj Isusov stil ljubavi zahvatio je tijekom povijesti mnoge vjernike. I oni su je svojom smrću svjedočili. Mnogi od njih su snagom te ljubavi izabrali smrt da bi spasili čovjeka, narod, državu. To su naučili u školi Isusa iz Nazareta. Na ovim našim prostorima, jako je svježja uspomena na

blaženog kardinala Alojzija Stepinca koji je položio život za slobodu nacije i istinu Evanđelja.

Dok razmišljamo o zapovijedi i Isusovom stilu ljubavi, nameće nam se pitanje: zašto mržnja među ljudima i zašto mržnja na Boga koji je svega sebe uložio da među ljudima bude ljubav te da ljudi budu braća? Očito je da postoji sijač čije sjeme nije ljubav. Postoji onaj zli koji živi od mržnje, sije mržnju i obilazi svijetom da pridobije sljedbenike mržnje. To je ubojica od početka, satan, razdornik i otac laži kako ga Isus prozva. Njegovo geslo je „non serviam“ – neću služiti!

Na taj krik „Non serviam“ Bog u Isusu Kristu odgovara: došao sam služim, a ne da budem služen. Tako ga je učila i njegova majka, presveta Bogorodica Marija koja je sebe nazvala „Serva Domini“ - „službenica Gospodnja“ (usp Iv 1, 14). U služenju je vidjela svoj ljudski i vjernički identitet, kao i poslanje majke Božje u Crkvi i u svijetu: odgajati ljude da budu ljudi ljubavi Isusovog stila.

Sveti apostol Pavao promatrajući Isusov život zaključuje: Isus Krist „... ponizi samoga sebe,

poslušan do smrti, smrti na križu“ (usp. Fil 2, 7). Time je on na sebe preuzeo grijehе svijeta i srušio pregradu razdvojnici koja je dijelila ljude međusobno i ljude od Boga. U svom tijelu sve je pomirio, jer kako kaže Izaija prorok: „Za naše grijehе probodoše njega, za opaçine naše njega satriješe. Na njega pade kazna - radi našega mira, njegove nas rane iscijeliše“ (usp. Izaija 53, 5).

Grieh se tako pokazuje kao uzrok i oslonac podjela, opasnost koja nagrizala ljudske duše do te mjere da postanu mrtve u ljubavi. Uočavajući tu strašnu moć grijehа, papa Benedikt XVI. 13. ožujka 2011. reče: „Najteže i najdublje ropstvo jest robovanje grijehu. Zato je Bog poslao Sina svoga u svijet: da oslobodi ljude od vlasti Sotone, izvora i uzroka svakoga grijehа“.

Apostol Jakov se pita: „Odakle ratovi i borbe među vama?“ Njegov odgovor je: „Zar ne odavde: od pohota što vojuju u vašim udovima. Žudite, a nemate; ubijate i hlepitate, a ne možete postići: borite se i ratujete. Nemate, jer ne ištete. Ištete a ne primate, jer hrđavo ištite: da u svojim pohotama potratite“ (Jak 4, 1-3).

Očito je, dakle, da je čovjekova nutarnja nerasređenost udaljavanje od njega samoga, ali je ona istovremeno i udaljavanje od Boga na čiju sliku sklada, mira i ljubavi stvoren je čovjek.

Pitamo se: kako se danas oduprijeti zlu i Sotoni? Sveti Pavao vidi odgovor u „bojnoj opremi Božjoj“ te poziva vjernike da se njome zaodjenu. Prije svega: opasati „bedra istinom“, a istina svih nas je da smo sve primili i da su nam drugi dragocjeni; potom savjetuje da obučemo „oklop pravednosti“, a pravednost je omogućiti drugima da u svojoj slobodi budu s nama; zatim nam sugerira da potpašemo „noge spremnošću za

evanđelje mira“, a ono je stvaranje uvjeta u kojima može nastajati i rasti život; Pavao nam dalje nudi „štit vjere“, jer je u njemu božanska snaga i novost spoznaje; savjetuje da uzmemo „kacigu spasenja“ to jest svijest da smo ljubavlju spašeni. Govori nam da posegnemo za „Riječju Božjom“ po kojoj sve postaje i opstaje. I na kraju nuka nas na „molitvu i prošnju“ odnosno na česti i vjernički susret s Bogom u kojemu će Bog čuti nas i mi njega. Odgovor je dakle: zlu se možemo oduprijeti samo božanskim sredstvima, jer jedino su ona jača od moći zla.

Braćo i sestre! Zahvaljujući tom duhovnom oružju, moguće je nadvladati zlo i Zloga. Štoviše, bit ćemo kadri ljubiti kao što je Krist ljubio. A na tu nas ljubav on i poziva i zapovijeda da ljubimo kao što je on ljubio. Mnogo je ljudi u povijesti koji su naučili ljubiti kao Krist i na čijim grobnim križevima bi trebao stajati natpis: umro je umjesto mene.

Obilježavajući danas „ANZAC DAY“ spominjemo se prije svega australskih i novozelandskih vojnika koju su pali za vrijeme I. svjetskog rata. I na njihovim križevima mogao bi se s pravom staviti natpis. On je umro za svoje prijatelje, za svoju domovinu, za slobodu i budućnost nas danas. Dobro je živjeti takvu memoriju, jer ona odgaja za nesebičnost.

Mi vjernici znamo da smrt nema zadnju riječ nego život. Zato danas ovdje molimo za vječni pokoj duša onih koje je ljubav odvela u smrt. Njihov primjer žrtve neka i nama budu poticaj i nadahnuće kako ljubiti narod i Domovinu. Dobri Bog neka im bude nagrada, a Marija, majka Isusova i naša, neka ih prepozna kao svoju djecu. Amen. ■

Uskršnji susret s braniteljima u KPD Lepoglava Lepoglava, 20. travnja 2011.

Nalazimo se u svetom vremenu Velikog tjedna. Nazvan je velikim jer su se u njemu dogodili zaista najveći događaji za spas čovjeka i svijeta: Isusova muka, smrt i uskrsnuće.

Čitanje iz knjiga proroka Izaije, koji je živio prije Isusa Krista, opisuje Slugu Gospodnjeg kako ga ljudi udaraju, kako mu čupaju bradu, što je u ono vrijeme bio najveći znak ljudskog poniženja. Svi ga optužuju, a on ostaje miran. Sam Bog je njegov sudac. On mu se povjerava i vjeruje da će jednog dana Bog sve pokazati, pa i pravednost okrivljenoga. Slušajući prorokove riječi nije teško zaključiti da se one odnose na Isusa Krista. A sam Isus više se puta u svojim govorima pozivao na riječi proroka koji su o njemu unaprijed govorili.

Današnje evanđelje govori o Isusovom „času“. To je ustvari početak njegove muke i siguran put u njegovu smrt. Zapravo Judinom izdajom započinje trenutak muke Isusove, ali i našega spasenja. Evanđelist Matej pripovijeda kako je Isus zajedno sa svojim učenicima slavio Pashu. Pasha je glavni židovski blagdan, a slavili su ga kao spomen na podnesene patnje u egipatskom ropstvu, ali i zahvalnost za dar i radost slobode. Ta Pasha podsjeća ih na ropstvo, ali i na slobodu kad su napustili Egipat i došli u obećanu zemlju.

U tom teškom zbivanju „časa“ sudjeluje i jedan od Isusovih učenika: Juda. Nudi izdaju Isusa, a cijenu postavlja u visini od 30 srebrnjaka. On će za taj novac žrtvovati i poštenje i prijateljstvo. To je doista degradacija čovjeka. Pitanje koje si možemo postaviti: kako je Juda došao na taj strašan zločin da, ružno je reći, „proda“ Isusa?

Kad se čovjek okrene sav prema materijalnom svijetu, svijetu imutka i novca, tada mu ništa i nitko nije svet. Postaje čovjek materijalne računice. Njegove nade su išle prema ostvarenju takvog ideala: mislio je da će Isus ustanoviti zemaljsko kraljevstvo, kako bi se konačno oslobodili Židovi od rimske vlasti. Juda je u toj novoj vlasti zamišljao sebe, ako ništa drugo onda barem „ministrom financija“. On je bio blagajnik. I evanđelist Ivan spominje kako je imao sklonost utaje i krađe. Uzimao je od zajedničkog novca koji im je bio potreban za svakodnevno uzdržavanje i trošio ga „na svoj način“. Evanđelist Ivan izričito kaže da je Judu napastovao đavao i da je na kraju i sam postao đavao (Iv 6, 70). Naime, kad su Isusovi učenici ispovjedili vjeru u Isusovo božanstvo, da je Sin Božji, Druga božanska osoba Presvetog Trojstva, Isus je rekao: „Nisam li vas ja dvanaesticu izabrao? A ipak, jedan je od vas

đavao“. Ivan evanđelist komentira da je to govorio Isus o Judi jer ga je Juda trebao izdati.

Ovaj svoj „čas“, svoju Pashu, Isus je slavio sa svojim učenicima. Za vrijeme slavlja Isus reče tvrdu riječ: „Zaista, kažem vam, jedan će me od vas izdati“. Svi su bili silno ožalošćeni, jer su čuli da svatko od njih može biti izdajica. Stoga su pitali: „Da nisam ja, Gospodine?“ Isus je odgovorio: „Onaj koji umoči sa mnom ruku u zdjelu, taj će me izdati“. Isus je nastavio: „Sin čovječji, istina, odlazi, kako je o njemu pisano, ali jao čovjeku onome koji predaje Sina Čovječjega. Tom bi čovjeku bilo bolje da se ni rodio nije“. I Juda je hladno pitao Isusa: „Da nisam ja, Gospodine?“ Kolika je samo zloba u tom pitanju? Znade, a ipak da ne bude prepoznat pita: da nisam ja? Isus mu jasno reče: „Ti kaza“. Sve je ostalo kao i prije. Apostoli to ne razumješe, jer su Isusov odgovor shvatili da ga Isus šalje po hranu. Isus je bio toliko pažljiv i divan da ga nije prokazao nego mu je dao posljednju šansu da se vrati s puta zla na put dobra. Što nam sve ovo govori? Prije svega: nitko nije toliko siguran da može stopostotno reći da neće izdati Boga i dijeliti sudbinu Jude. Stoga je veoma važno moliti se da ne upadnemo u napast. Istovremeno ovo nam pokazuje koliko nas Krist ljubi.

Dragi prijatelji! Bog nas voli bez obzira na naše porijeklo i na naše slabosti. To treba shvatiti doslovno. Spoznaja da nas Bog voli daje snagu našem životu. I to je najsigurniji temelj na kojem stoji moj život i s kojega se mogu dalje razvijati“, veli sadašnji papa Benedikt XVI. To treba živo vjerovati. Vjera je najveće blago čovjeka. Uvjeren sam, dragi prijatelji, da mnogi od vas imaju to iskustvo vjere: ono vas podržava i ne dopušta da duhom klonete u svojim jadima i nevoljama. Čuvajte svoju vjeru u Isusa Krista i živjet ćete, makar bili i osuđeni.

Čitao sam prošlih dana knjigu o papi Ivanu Pavlu II., koja nosi naslov „Bog je ljubav“. Tu je knjigu napisao talijanski biskup iz Loreta Angelo Comastri, koji je održao papi Ivanu Pavlu II. duhovne vježbe. Između ostalog, nadbiskup Comastri opisuje slučaj jednog zatvorenika i obraćenika Jacques Fesch-a.

U listopadu 1954. godine, nakon osam mjeseci provedenih u zatvoru, on se obratio. Između ostalog je zapisao: „Jedne sam večeri ležao budan u krevetu. Obuzela me bol zbog nekih obiteljskih događanja, koja su mi dojavljena. Tada mi se iz mojih grudi prvi puta prolomio vapaj: „Mon Dieu! Mon Dieu!“, što znači: „Moj Bože! Moj

Bože! I poput silnog vjetra koji zapuše, a da ne znaš odakle dolazi, obuzeo me Duh Gospodinov. Ja sam povjerovao. Obuzela me velika radost, a iznad svega veliki mir. U jednom trenutku sve je postalo jasno. Bijaše to najsnažnija radost koju sam ikada imao u životu“, i nastavlja: „Isus Krist je za mene trpio. On je za mene ljubav“.

Dragi prijatelji! Crkva nam želi u ovim danima približiti Isusa Krista kao ljubav. Molimo ga da nam se objavi kao ljubav, da ga doživimo kao ljubav, kako bismo mogli lakše nositi svoj križ, kako bi nam podario svoj mir i radost.

Rekao sam da smo kao narod jako iznenađeni presudom hrvatskih generala u Hagu koji je nazvao našu obranu „udruženim zločinačkim pothvatom“. Nisu rekli za Srbiju i tadašnju jugoslavensku vlast da je organizirala zločinački pothvat protiv Hrvatske u želji da stvore Veliku Srbiju na liniji Virovitica-Zagreb-Karlobag, a Hrvatsku su proglasili da je stvorila zločinački pothvat jer se usudila biti slobodnima. To je uvreda cijelom hrvatskom narodu i našim braniteljima. To je nekorektno ponašanje i prema pravnom su-

stavu. Da bi potvrdili svoju tvrdnju „udruženog zločinačkog pothvata“ navode primjer Knina da je bio previše granatiran. A činjenica je da je ostao neoštećen, samo je jedna osoba poginula u tom „granatiranju“, kako oni kažu. A ne pitaju za grad Vukovar koji je gotovo srušen sa zemljom, ljudi rastjerani, a drugi mučki ubijeni, posebno ranjenici u bolnicama. To su najveći zločini o kojima svijet šuti. Što tek reći o Škabrnji i drugim gradovima?

Eto, to je dio našeg Velikog petka kojeg Hrvatska proživljava. No, kao što je došao Uskrs nakon muke Isusove i smrti, tako će doći i Uskrs nakon naše muke, u kojem će laž biti raskrinkana, a time i hrvatski generali pušteni na slobodu. Treba samo izdržati, moleći se dobrom Bogu da usliša naše molitve i svima nama dade snage da izdržimo.

U tim mislima i željama, želim vam sretan Uskrs, vama dragi prijatelji, kao i vašim pretpostavljenima. Pomozimo nositi križ jedni drugima. Bit će nam svima lakše, a to je put prema Uskrsu. Amen ■

Uskrs Zagreb, Vojni ordinarijat, 24. travnja 2011.

U četvrtak 27. veljače 1991. godine, 12 sati nakon završetka Zaljevskog rata, jedna je majka primila vijest za koju se svaka majka boji da je nikada ne primi. Dok je radila u tvornici za vrijeme radnog vremena ušla su dvojica vojnika i rekli da je njezin sin Clayton poginuo tijekom borbe. Vijest o smrti sina toliko ju potresla da je prekinula posao i otišla uplakana kući.

Nakon nekoliko dana, dok je bila u kuhinji, zazvonilo je telefon. S druge strane slušalice čuo se glas: „Mama, to sam ja, Clayton! Živ sam!“ Ponovio je tri puta svoje riječi, dok njegova majka nije shvatila da joj je sin živ i da joj to on govori. Ona je ponovno zaplakala. Ovoga puta bile su to suze radosnice. Clayton je nastavio pričati kako je živ, kako je ranjen na rukama i na nogama i sada hoda na štakama. Unatoč toga, on se osjećao sretnim. Kad je reporter pitao njegovu majku kako će proslaviti povratak sina kući, ona je odgovorila: „Zagrlit ću ga s puno ljubavi“.

Draga braćo i sestre! Ova priča slična je onome što se dogodilo u Jeruzalemu prije 2000 godina. Čak su i neki detalji veoma slični. Današnje evanđelje donosi izvještaj o Isusovom uskrsnuću, spominjući žene koje nose vijest o praznom grobu. „One pak, polete k njemu, obujme mu noge

i ničice mu se poklone“, piše evanđelist. Isus im poručuje neka se ne boje i daje im nalog: „Idite, javite mojoj braći da pođu u Galileju! Ondje ćete me vidjeti“ (Mt 28, 8-10). Ovo je prvi put da Isus naziva svoje učenike braćom. Isus se predstavlja našim bratom, a mi smo doista međusobno braća i sestre po božanskom životu koji nam je on zaslužio na križu, a taj se Božji život u nama zove milost posvetna. A ona je najveći dar što ga čovjek može imati, rekao je blaženi kardinal Stepinac.

Stražari su svojim izvješćem uznemirili svećeničke poglavare, koji su odmah sabrali novac i skovali paklenu prijevaru. Dogovorili su se da će dati vojnicima novaca da ne šire dalje tu vijest o Isusovom uskrsnuću i da svima kažu: „Noću, dok smo mi spavali, dođoše njegovi učenici i ukradoše ga“. Evanđelist komentira da se ta laž na veliko proširila među Židovima. Zašto? Ako nisu bili kadri biti s Isusom dok je bio živ, što će im mrtav Isus i drugo, stražari nisu smjeli zaspati jer bi zbog toga mogli biti kažnjeni najtežom kaznom pa i smrću.

Djela apostolska donose odlomak iz Petrovog nastupnog govora na dan Pedesetnice. Petar svečano poziva Židove - Izraelce i sve što borave u Jeruzalemu: „Ovo znajte i riječi mi poslušajte“

(Dj 2, 14). Petar iznosi sažetak kršćanske poruke u čijem je središtu Isusova smrt i Isusovo uskrsnuće, dokazujući na taj način da je Isus Božji Sin.

Da je Isus doista Božji Sin, on je to posvjedočio ne samo svojim riječima nego i čudesima. Kad su ga Židovi htjeli kamenovati, rekao je: "Za koje me od tih djela kamenujete? Odgovoriše mu Židovi: "Zbog dobra te djela ne kamenujemo, nego zbog hule: što ti - čovjek - sebe Bogom praviš" (Iv 10, 33). Isus im je odgovorio: „Ako meni ne vjerujete, djelima vjerujte pa uvidite i upoznajte da je Otac u meni i ja u Ocu“ (Iv 10, 38).

Draga braćo i sestre! Apostol Petar naglašava da se Isusova smrt i uskrsnuće dogodilo prema Pismima. Navodi i svjedočanstva Sv. pisma, posebno riječi Psalma (16, 8-11): „Njega nije ostavio u Podzemlju, niti mu je tijelo truleži ugledalo. Toga Isusa uskrisi Bog. Svi smo mi tomu svjedoci!“ (Dj 2, 32). I tako vidimo da je Petar održao katehezu i naglasio da je povijesni Isus iz Nazareta, koji je naučavao među njima, doista uskrsnuo, da je živ. Jedno od pitanja koje često postavlja čovjek današnjice jest: Završava li sve sa smrću? Apostol Pavao je davno odgovorio na to pitanje: „Ako Krist nije uskrsnuo, uzalud je vjera naša“, te dodaje: „Ako se samo u ovom životu u Krista ufamo, najbjedniji smo od svih ljudi“ (1 Kor 15, 14).

Draga braćo i sestre, dragi vjernici! Isusovim uskrsnućem započeo je jedan novi svijet, jedna novost, koja mijenja život onomu tko je prihvati. To posebno vidimo kod svetaca. Isus uskrsnuli i živi prisutan je od sada u ljudskim srcima kao što kaže hrvatski pjesnik Matoš: „Samo je onaj pravi čovjek u kojem prebiva Bog“. Da je Isus uskrsnuo, živ među nama, svojim su životom potvrdili apostoli. Da je Isus uskrsnuo, živ među nama, svojim su životima potvrdili kršćani prvih stoljeća. Da je Isus uskrsnuli, živ među nama, za tu istinu dali su svoje živote mnogi znani i neznani mučenici i sveci. Da je Isus uskrsnuo i živi među nama, o tome svjedoči i vjerni hrvatski katolički puk tijekom stoljeća sve do

danas koji se okuplja oko euharistijskog oltara.

Kada je sv. Margareti Antiohijskoj sudac predbacio kako može vjerovati u onoga koji je umro na križu, ona je odgovorila: „Niste li čitali da u tom istom Pismu stoji napisano da je i uskrsnuo. Ja sam spremna za njega umrijeti jer ga ljubim iznad svega“, rekla je Margareta kralju.

Braćo i sestre! Na toj uskrsnoj vjeri u uskrslog Krista Crkva je crpila svoju snagu sve do danas. Na toj uskrsnoj vjeri vjernici su uvjereni da im Isus Krist u sakramentu svete ispovijedi oprašta grijeh, da Isusa Krista primaju u svetoj pričesti. Na toj uskrsnoj vjeri živjeli smo u vrijeme agresije na Hrvatsku i vjerovali smo u pobjedu dobra, u pobjedu Uskrsa, života nad smrću, ljubavi nad mržnjom. Na toj uskrsnoj vjeri živi naša nada da će biti raskrinkana svaka nepravda i svaka laž. To je ta radosna vijest koju danas slavimo, da svaki Veliki petak u našim životima može biti uskrsna nedjelja, ako otvorimo srca višoj sili

Uskrsa; da nas više ništa ne može poraziti, ni tuga, ni bol, čak ni smrt. To je ta radosna vijest da nas više ništa ne može poraziti u ovom trenutku, ni obeshrabriti i poniziti presuda haškoga suda, ni nesreća ni smrt, otkad je uskrsnuo Krist Gospodin.

Draga braćo i sestre! Krist je uskrsnuo. Stoga je apostol Pavao pozivao vjernike, kamo god je išao, da žive kao novi ljudi, dostojni svoga imena da sa strahom i trepetom rade oko svoga spasenja. U poslanici Kološanima piše: "Ako ste suuskrsli s Kristom, tražite što je gore, gdje Krist sjedi s desna Bogu! Za onim gore težite. Ta umrijeteste i život je vaš skriven s Kristom u Bogu" (1 Kol 3, 1-3). Nije li proslava blagdana Uskrsa i nama poziv da živimo kao novi uskrsnuli ljudi? Naš dosljedan kršćanski život garancija je obnove naših obitelji, naroda i Domovine.

U tim mislima i željama želim vam svima sretan Uskrs! Marija Majka Isusova koja se najviše obradovala uskrsnuću svoga Sina Isusa Krista bila vam svima na pomoć. Amen ■

Uskrсни ponedjeljak Dobranje, 25. travnja 2011.

Glavni razlog našeg današnjeg okupljanja, koji je već postao tradicija ovdje u Dobranju, jest prije svega spomen na naše domoljube, rodoljube i bogoljube koji su tijekom povijesti dali svoje živote za slobodu, sjećajući se posebno poginulih ljudi koji su stradali od partizanske ruke 1944. godine. Oni su bili na prijevaru zarobljeni, zvjerski mučeni, i bačeni u jamu na Podima, čiji su zemni ostatci dolaskom slobodne i neovisne države Hrvatske izvađeni i dostojno pokopani u ovoj zajedničkoj grobnici.

Cilj premještanja zemnih ostataka žrtava u zajedničku grobnicu jest da se njihovi posmrtni ostaci koji su bili posvuda razbacani, koliko je to moguće sakupe na jednom mjestu i da se ne zaborave. Tim ste se činom pridružili želji pape Ivana Pavla II. koji je 10. studenog 1994. godine uputio svoj poziv svim mjesnim crkvama u svijetu da popišu sve mučenike na svom području, da ih predstave javnosti, kako ne bi bile zaboravljene sve mučeničke smrti vjernika, a posebno žrtava fašizma, komunizma i nacizma i drugih totalitarističkih ideologija.

Očito je da papa nije mislio samo na one koji su podnijeli mučeništvo zbog vjere u Isusa Krista, nego i na sve one koji su bili spremni založiti svoj vlastiti život za dobro drugih. A upravo među takve spadaju i vaši mučenici ovog hrvatskog podneblja. Mnogi su narodi izvršili popis takvih žrtava i objavljeno je više knjiga o tome, što je dobar znak za konačno pomirenje.

Nalazimo se u uskrsnom vremenu, slaveći pobjedu života nad smrću, ljubavi nad mržnjom, istine nad lažima. Ovaj Uskrs, braćo i sestre, teško nam pada na srce, slušajući nedavno lažnu hašku optužbu izrečena nad hrvatskim generalima, koja osporava zakonitu obranu jedne demokratske zemlje, kao što je Hrvatska, i naziva obranu „zločinačkim pothvatom“. Reći da je zakonita obrana jednoga naroda zločinački pothvat nadilazi svaki razum. Ovakvom jednom tvrdnjom nanesen je udarac pravnom sustavu u svijetu koji bi mogao imati dalekosežne posljedice. Ovakva osuda daje naslutiti da se tu doista radi o zločinačkom pothvatu suda. Očito je da se ovdje radi o samovolji pojedinih ljudi koje bi svijet trebao raskrinkati, jer su se oglušili na jasne dokaze koji bi trebali ići u pravcu istine, a time i do oslobađanja hrvatskih generala. No ne treba nikada gubiti nadu. To je momentalno u ovom

trenutku naša kalvarija koja će završiti uskrsnućem, pobjedom istine nada lažima, ljubavi nad mržnjom. I upravo ovo uskršno vrijeme snažno poručuje da smrt nema zadnju riječ, da je laž pobijeđena i istina došla na svjetlo, da je mržnja pobijeđena ljubavlju. O tome posebno svjedoče današnja liturgijska čitanja.

Evandelist Matej opisuje dvije vrste ljudi koji dolaze na Isusov grob. Tu su žene (Marija Magdalena, Marija Jakovljeva, Saloma i Ivana), kao i stražare. Žene su svjedočile o praznom grobu, a stražari su prenijeli poruku „sve što se dogodilo“. Isus poručuje ženama neka se ne boje i daje im nalog: „Idite javite mojoj braći da pođu u Galileju! Ondje ćete me vidjeti“. Isus se ovdje prvi puta predstavlja kao naš brat, da smo mi međusobno braća i sestre.

U 1. čitanju apostol Petar otvoreno i bez straha govori kako je Isus umro prema Pismima. Pozivajući se na Sv. pismo Petar želi dokazati Isusovo božansko porijeklo. Apostol Petar održao je svoj glasoviti govor o Isusovom uskrsnuću Židovima i svima koji su se okupili na dan Pedesetnice u Jeruzalemu.

O Isusovom uskrsnuću govore nam i drugi svjedoci, poput jeruzalemskih žena te Marije iz Magdale. Njima su se kasnije pridružili i Ivan i drugi apostoli. O Isusovom uskrsnuću govorio je apostol Pavao, koji se obratio pred vratima grada Damaska. Ta se poruka prenosila iz naraštaja u naraštaj sve do naših dana. Oni su naviještali Krista usred „nevolje velike“ (Otk 7, 14), poput blaženog kardinala Stepinca, koji je rekao na sudu u Zagrebu da je spreman umrijeti za Isusa Krista.

Današnji spomen na poginule hrvatske rodoljube i civile svjedoči vjeru ovog odanog i vjernog hrvatskog katoličkog puka, uvjeren da se sa

smrću čovjeka ne svršava ljudski život, da se zlo pobjeđuje snagom križa, da križ nije zadnja riječ nego uskrsnuće. Stoga se danas s posebnim pijetetom spominjemo naših hrvatskih mučenika, posebno ovog hrvatskog podneblja koji su poginuli jer su bili vjernici, katolici i Hrvati. I svatko koji je dao svoj život za ove vrijednosti može se nazvati mučenikom.

Broj pobijenih Hrvata u II. svjetskom ratu, i nakon njega bio je veoma velik. Početak sustavnog pokolja ljudi bio je u drugoj polovici listopada 1944. godine, u Dubrovniku, potom u Tovarniku i Vukovaru. Nastavljao se diljem svih drugih hrvatskih krajeva, i nakon II. svjetskog rata, kao na primjer na Jazovki, Macelju, Blajburgu, Dravogradu, Mariboru, Kočevju, Teznu i diljem križnih putova. Pogubljenja su izvršena bez ikakvog saslušanja, ispitivanja, suđenja i postupka protiv civilnih osoba, a među njima je bio veliki broj i svećenika. Sve su to izveli jugo-komunisti koji su se kasnije nastojali kamuflirati tzv. antifazišizmom. Bogu hvala, u novije vrijeme, a posebno nakon devedesetih godina, počelo se sve glasnije govoriti o komunističkim zločinima koji su bili sve do tada zataškavani.

Europski parlament je osudio ideologije fašizma, nacizma i komunizma. Ovaj posljednji još uvijek živi u nekim glavama ljudi, koji pokušavaju zataškati zločine što su ih komunisti učinili, jer su opterećeni mržnjom i lažima. Jednostavno se ne žele suočiti sa stvarnom istinom. Tu i jest tragedija. Takav stav proizvodi stalno nove nepravde. K tome si daju za pravo tumačiti ne samo povijest nego i sadašnjost.

U dokumentima koji su pronađeni među arhivima OZNE u Dubrovniku s nadnevkom 19. studenoga pod oznakom: Vojni sud Dubrovačkog područja, koji nije nikada postojao, donosi presudu u kojoj su imenom i prezimenom osobe proglašene ratnim zločincima i narodnim neprijateljima, a među njima bilo je i svećenika uz obrazloženje da su u vremenu od 1941. godine pa sve do oslobođenja Dubrovnika djelovali u protunarodnom duhu, služeći okupatoru.

U posebnom katalogu osuđenih "narodnih neprijatelja" koji sadržava popis od nekoliko stotina imena nalazi se i ime svećenika Tome Vukušića, koji je bio strijeljan 26. listopada 1944. godine. Bio je poznat kao veliki ljubitelj svakog čovjeka bez obzira na čovjekovo ideološko opredjeljenje, uživao je veliko poštovanje. Bio je iskreni pobornik suradnje i prijateljstva, posebno među katoličkim društvima kao što su „Domagoj“, i „Križari“. Dolaskom komunista u Dubrovnik, bio je ubijen i pokopan na otoku Daksi. On je posebni primjer mučenika. On se suprotstavio okupaciji Talijana i protiv okupacije velikog broja naših otoka i cijele

le Istočne obrane Jadrana . Dolaskom Talijana u proljeće 1941. u Boku Kotorsku, bio lišen slobode. Neko je vrijeme boravio u Varaždinu kako profesor na Franjevačkoj gimnaziji kako bi izbjegao hapšenje fašista. Ako je itko bio antifašist onda se to može reći za tog svećenika. No, smetao je komunistima jer je bio svećenik i Hrvat.

Iako je komunizam pao i otišao u ropotarnicu povijesti još uvijek živi u nekim glavama jer su neki opsjednuti ideološkom zabludom i pokušavaju sakriti istinu, što nije dobro. Naime, iznošenjem cijele istine na vidjelo, nestali bi mnogi nesporednici i ne bi više ljudi bili podijeljeni nego bi se ujedinili oko zajedničkih interesa, neopterećeni s prošlošću. U tom je smislu rekao i kardinal Franjo Kuharić: „Bilo bi najbolje da se iznese cijela istina, bez straha, ne braneci ideologiju komunizma, nego se okrenuti prema zajedničkoj budućnosti, koja nam mora biti svima na srcu“.

Istina nas jedina može osloboditi. Istinu pak o čovjeku, o njegovom smislu života donio je Isus Krist. Stoga nam Crkva daje na razmišljanje ovih dana čitanja kako bismo oživjeli svoju vjeru u Kristovo uskrsnuće.

Vijest o Isusovom uskrsnuću širila se veoma brzo, počevši od stanovnika grada Jeruzalema, tadašnjim rimskim carstvom, kasnije u Koreji, Japanu, Ugandi, Meksiku, Španjolskoj, kratko: po Europi, Aziji, Americi i Africi.

Vjera u Isusa Krista uvijek je nailazila na otpor od kojega nije bio pošteđen ni hrvatski narod, poglavito nakon II. svjetskog rata. Svijetli lik u to vrijeme bio je blaženi kardinal Stepinac, koji je na montiranom procesu na sudu u Zagrebu hrabro svjedočio o Isusu Kristu. Mogli bismo nabrajati i mnoge druge znane i neznane Hrvate, ljude vjere i domoljublja. Svi su oni snagom vjere i svoga svjedočanstva ostavili duboki pečat u našem narodu, osobito pečat vjere u Kristovo uskrsnuće. Svi su oni pokazali da je moguće mijenjati svijet samo snagom vjere, žrtve i križa. Svi su oni odabrali put križa, spremni dati i svoj vlastiti život, poput vaših mučenika čiji se posmrtni ostaci se nalaze na ovom vašem groblju. Stoga zaslužuju naše poštovanje, našu ljubav i molitvu. Zato smo se i danas okupili ovdje. Stoga zahvaljujem svima, posebno onima koji su došli iz daleka. Neka taj spomen bude trajan ne samo na njih nego i na sve naše hrvatske mučenike. Neka njihova smrt bude zalogom naše sretnije budućnosti!

Neka naša molitva bude usmjerena prema Bogu ne samo za žrtve ovog dijela Domovine, nego i za izvršitelje zločina da im dobri Bog oprosti, ukoliko su živi da se obrate jer smo svi mi djeca Oca nebeskoga, kao i za naše generale da se što prije vrate u svoju dragu Hrvatsku. Amen ■

Proslava Dana „Zrinske garde Čakovec“ Čakovec, 30. travnja 2011.

Nalazimo se u uskrsnom vremenu. Crkva nas nastoji učvrstiti u vjeri koju su propovijedali apostoli, a koju su živjeli milijuni i milijuni ljudi kroz dvije tisuće godina. Tu istu vjeru prihvatili su Hrvati početkom 7. stoljeća koja se prenosila iz pokoljenja u pokoljenje sve do naših dana. Tu istu vjeru posebno su živjeli i životom potvrdili Zrinski i Frankopani, koji su imali najistaknutiju ulogu u 17. stoljeću u hrvatskom državnom životu. Isticali su se kao mudri vojskovođe, književnici i državnici, vršeci i dužnost bana, ali i kao vjernici koji su živjeli svoju vjeru, poštujući zakon Božji i Kristovo evanđelje.

Današnje evanđelje, koje je napisao evanđelist Marko, donosi sažetak Isusovih ukazanja. Isus se najprije ukazao Mariji Magdaleni iz koje je istjerao „sedam zloduha“, što znači da je opsjednuće bilo veoma veliko, posebno kada je riječ o ženi. To ukazanje opisuju i drugi evanđelisti.

Isus se zatim ukazuje dvojici učenika koji su ga prepoznali po glasu i na kraju jedanaestorici. Isus ih je prekorio zbog nevjere i okorjelosti srca što nisu povjerovali onima koji ga vidješe uskrsloga od mrtvih (usp. Mk 16, 14-15), da bi im na kraju rekao: „Pođite po sve svijetu, propovijedajte evanđelje svemu stvorenju“ (Mk 16, 14-15). I tako se prenosilo evanđelje svijetom, najprije preko apostola, a onda preko njihovih nasljednika, biskupa, svećenika, preko svakog kršćanina vjernika sve do naših dana.

U 1. čitanju apostol Petar svjedoči da je Isus uskrsnuo i živ. Petrov navještaj Isusovog uskrsnuća uznemirio je Veliko vijeće, glavare, starješine i pismoznance, koji su se čudom čudili, tim više što apostoli nisu pohađali nikakve škole, a s druge strane bili su neustrašivi, spremni podnijeti mučeništvo za istinu da je Isus uskrsnuo i živ. Nastala je velika rasprava među vodećim Židovima, pitajući se: Što ćemo s tim ljudima? (Dj 4, 15). Činjenicu Isusovog uskrsnuća nisu mogli zanijekati jer se vijest o Isusovom uskrsnuću toliko proširila i uvjerala mnoge da bi bilo neuputno upotrijebiti bilo kakvu prisilu protiv njih. Jedino što im je preostalo bilo je da im zabrane govoriti o Isusu Kristu. Petar se nije dao ušutkati, štoviše, pita ih: „Sudite, jeli pred Bogom pravo slušati radije vas nego Boga. Mi doista ne možemo ne govoriti što vidjesmo i čusmo“ (Dj 4, 20).

Braćo i sestre! Poznati grčki mudrac Sokrat rekao je sucima koji su ga osudili: „Poštivam i volim vas, ali poslušat ću Boga prije nego vas“. I tako vidimo kako su apostoli ostali vjerni Bogu, ne

samo da su neustrašivo i hrabro naviještali činjenicu Isusovog uskrsnuća, nego su svjedočili vlastitim životom, spremni obraniti vjeru, istinu, pravdu, slobodu, slušajući više svoju savjest i Boga, nego ljude koji danas jesu a sutra ih više nema.

Ljudi koji su spremni žrtvovati sve pa i vlastiti život u obrani Kristova evanđelja, istine, pravde slobode, ne samo da su mučenici nego i sveci. Oni su najsvjetliji primjer čovjeku u svakom vremenu i svakom stoljeću, životni orijentir ljudima da su na najsigurnijem putu. Izraziti primjer jedne takve orijentacije i vjere nalazimo kod Zrinskih i Frankopana. Danas se navršava 340. godišnjica od mučeničke smrti Petra Zrinskoga i Frana Krste Frankopana.

Razlog njihove smrti bila je nepravedna politika bečkoga dvora prema hrvatskom narodu, jer je Beč provodio u Hrvatskoj centralizam i apsolutizam, ne mareći za prava hrvatskoga naroda. Sve je to izazvalo uznemirenost, posebno među rodoljubima kao što su to bili Nikola i Petar Zrinski te Katarina Frankopan-Zrinski i njezin brat Krsto Frankopan, koji su se borili za prava hrvatskoga naroda.

Petar Zrinski je rekao da nema vlade na svijetu koja bi bila tako pokvarena, koja je protiv Boga i protiv i međunarodnog prava, kao što je austrijska, „a kod svega najgore je to što nema nade da će se to ikada promijeniti ili popraviti.“ To je bio glavni razlog njihove pobune. Kada Zrinski i Frankopani nisu dobili podršku od europskih zemalja sklopili su savez s Turcima. Taj će ih savez koštati glave.

Naime, car Leopold I. doveo je hrvatske velikaše 1670. godine u Beč pod izgovorom pomirenja, ali ih je dao odmah uhititi i pogubiti 30. travnja 1671. godine u Bečkom Novom Mjestu. Bečka je vlast nakon toga potpuno opljačkala i uništila dvije najslavnije obitelji u hrvatskoj povijesti. Neki je mletački poslanik zapisao: „Ovo je kraj dviju najuglednijih obitelji živućega svijeta. Osobito Zrinski bijaše veoma cijenjen, jer 60 potkraljeva ili banova dade njegov rod u Hrvatskoj“.

Bio je tom zgodom ustanovljen posebni sud za njih, tzv. „Judicium delegatum“, koji je osudio Frana Krstu Frankopana na smrt zato što nije prijavio Petra Zrinskoga i što je pozivao na ustanak. Ban Petar Zrinski bio je osuđen zato što je želio postati vladar.

Fran Krsto Frankopan bavio se pjesništvom. U njegovim se pjesmama očituje rodoljubna nota kao na primjer „Pozvanje na vojsku“, u

kojoj se nalazi poznati stih „Navik on živi, ki zgine pošteno“. Što nam govore ove riječi? To znači živjeti časno, pošteno, biti vjeran Bogu bez obzira koji posao radimo i imamo položaj, je li to u politici, tvornici, ili na nekom drugom radnom mjestu. To je danas veoma aktualno.

Nažalost, nerijetko se može čuti da je politika prljava stvar, nešto što je nečasno, nepošteno. Živimo u vremenu kada su takve riječi postale beznačajne, često su u službi mračnih sila, kad se dobro proglašuje zlim i obratno. II. vatikanski sabor kaže da je političko zvanje teško ali ujedno i vrlo plemenito za koje se valja pripremati ne mareći za svoju osobnu korist ni za materijalne probitke.

Crkva smatra vrijednim hvale i poštovanja djelo onih koji se na službu ljudima posvećuju dobru države i uzimaju na se teret odgovornosti (LG 75) i nastavlja: „Svi kršćani treba da u političkoj zajednici postanu svjesni svog posebnog poziva; oni naime treba da dadu primjer razvijajući u sebi svijest dužnosti i zalaganja za opće dobro a djelima valja da pokažu kako je moguće uskladiti vlast sa slobodom, osobnu inicijativu sa solidarnošću i potrebama čitavog društvenog tijela. „Političke stranke moraju promicati ono što se po njihovu sudu traži za opće dobro; ali nikada nije dopušteno vlastitu korist pretpostaviti općem dobru (LG 75). Dakle, opće dobro ima prednost pred osobnim dobrom. Upravo je sve to resilo Frankopane i Zrinske. Da su se toga držali naši kršćani, a to su svi oni koji su kršteni, u ovoj državi ne bi bilo korupcije, podmičivanja i osiromašenja države.

Snaga i veličina Zrinskih i Frankopana proizlazi iz vjere u Boga, u Isusa Krista živoga i uskrsloga. U vjeri su crpili snagu za svoju nesebičnost u služenju bližnjima, za poštenje, hrabrost u dobru. Vjera im je, dakle, bila nadahnuće i snaga u svim vidovima njihovog nacionalnog i vjerskog života. To se posebno vidi iz njihovih pisama koje su pisali svojim suprugama prije svoje smrti.

Petar Zrinski piše svojoj supruzi Katarini Frankopan - sestri Frana Krste Frankopana, da se neka ne žalosti i neka se ne uznemiruje. Piše joj da će mu idućeg dana oko 10 sati biti odrubljena glava kao i njezinom bratu. „Mi smo“, veli on „molili jedan drugoga za oprostjenje“ te ukoliko se njoj u nečemu zamjerio, a on to dobro zna, da mu oprost i da je spreman na smrt, da se nada u Boga i da će se njemu moliti da se jednoga dana „pred njegovim svetim tronušem u diki vekivečne sastanemo“.

Slično oprostajno pismo napisao je svojoj supruzi i Fran Krsto Frankopan. U tom oprostajnom pismu Fran Krsto piše da je volja Božja da počne s ovoga svijeta u drugi, da joj želi reći posljednji zbogom, moleći je da mu oprost ako bude morala trpjeti zbog njega. I na kraju pisma moli je za oprostjenje „da mu oprost svaku i najmanju uvredu, koju joj je nanio, otkad smo se uzeli“.

Braćo i sestre! Ova mogu pisati samo ljudi duboke vjere u Boga, Isusa Krista. Ovako mogu pisati samo sveci. Čvrsto sam uvjeren da su drugi narodi imali ovakve ne samo narodne nego prije svega vjerske velikane, da bi bili proglašeni blaženima.

Kada ne bismo bili u posjedu pisama Zrinskoga i Frankopana, da ih nismo upoznali, bili bismo siromašniji, posebno kada je riječ o veličini njihove vjere i rodoljublja, vrlina i vrijednosti koje su bile i ostaju trajno nadahnuće, uzori i primjeri junaštva, čovjekoljublja i bogoljublja, ljubavi prema Bogu i svom hrvatskom narodu.

Stoga mi je drago što je obnovljena „Garda Zrinski“. Ne radi se samo o našoj kulturnoj baštini koju treba njegovati, nego je prije svega riječ o idealima koje su ove obitelji živjele i žrtvovala se.

Ako ikada, onda su nam potrebni posebno danas ovakvi uzori i ideali kada kao nacija osjećamo veliku nepravdu što ju je počini haški sud nad hrvatskim generalima, nazvavši našu zakonitu obranu „udruženim zločinačkim pothvatom“, jer smo se usudili obraniti se od agresora i vratiti okupirane dijelove u sastav Hrvatske.

Kardinal Franjo Kuharić je rekao u vrijeme Domovinsko-obrambenog rata: „Radovali bismo se, uistinu, prijateljskim i suradničkim odnosima sa Srbijom i sa srpskim narodom, kao i sa svim narodima koji nas okružuju, ali Hrvatskoj je nametnut osvajački rat kojemu je cilj ne samo osvajanje Hrvatske nego i uništenje hrvatskoga naroda. Taj rat postaje tim okrutniji što ga nadahnjuje nacionalna ideološka mržnja. Zato se nemilosrdno razaraju hrvatski gradovi, hrvatske sela; tisuće djece samo u mučeničkom Vukovaru, izloženo je ne samo smrti od bombi i granata nego i od gladi i bolesti“ („Principi dobra i zla“, str. 116).

Je li smjela Hrvatska čekati da nas i dalje proganjaju i ubijaju do istrebljenja? Jeli mogla žrtvovati dijelove Hrvatske, koje je Srbija okupirala, i nazvala ih Krajinom. Odakle joj to pravo? To je već predmet za međunarodni sud jer su ti dijelovi bili uvijek i ostat će zauvijek hrvatski.

Nakon što je Hrvatska upotrijebila sva moguća i pravna sredstva, što joj je drugo preostalo nego vratiti okupirana područja i ljude na njihova ognjišta. Vraćanje okupiranih područja Hrvatske u matičnu zemlju nazivati zločinačkim pothvatom tu već prestaje svaki um. I to nazivati „udruženim zločinačkim pothvatom“? Tko joj to pravo može oduzeti? Stoga je opravdano pitati se: Kuda to ide svijet?

Sada bolje razumijete i Zrinske i Frankopane koji su se u ono vrijeme borili za pravo hrvatskoga naroda, ne tražeći ništa više ni manje nego što ga imaju drugi narodi. Stoga, budite uvjereni da slijedeći Zrinske i Frankopane nećete pogriješiti, štoviše, „navik živi ki zgine pošteno“. Amen ■

Proslava blagdana sv. Jurja, zaštitnika PU varaždinske Varaždin, 6. svibnja 2011.

Dragi prijatelji, braćo i sestre! Jedan od svetaca koji je posebno popularan u hrvatskom narodu jest i sv. Juraj. To je razlog da imamo puno imena i župa koje su posvećene sv. Jurju. Sv. Juraj je jedan od najslavnijih mučenika Istočne i Zapadne crkve. Njegovo je štovanje rasprostranjeno diljem Europe, a neke ga države štiju kao svoga zaštitnika. Rođen je u 3. stoljeću u Kapadociji, u Palestini. Potjecao je iz plemenitaške obitelji, što ga je obvezalo da postane vojnik. Među vojnicima je veoma brzo stekao popularnost. Postao je zapovjednik jedne postaje, a kasnije zapovjednik bojišta.

Kao mladić postao je kršćaninom tako da je došao u sukob sa zapovjednom strukturom u vojsci koja je bila poganska. Bio je član Vojnog vijeća u svojstvu časnika. Nakon majčine smrti imetak je podijelio siromasima, a robovima je dao slobodu.

Godine 257. i 258. car Valerije izdao je 2 dekreta u kojima traži da se prognaju svi ugledni kršćani, da se svim vojnim časnicima, koji su kršćani, skinu vojna odličja, da službenici carske vojske ostanu robovi, da se biskupima i svećenicima odrube glave. Progon kršćana nastavio je car Dioklecijan. On je tražio da se carske odredbe provedu po cijenu smrti.

Prigodom jedne sjednice Vojnoga vijeća car je iznio plan prema kojemu je trebalo uništi-

ti kršćane, što je vijeće i odobrilo. Njemu se suprotstavio mladi časnik Juraj koji je po prirodi bio veoma nadaren rječitošću i činilo se da ga slušaju s velikim divljenjem, poštovanjem i odobravanjem. Vojnom je Vijeću nastojao dokazati neopravdanost i opakost toga progona. Stao je u obranu kršćana, a od cara je tražio da povuče odluku o njihovom progonu.

Nakon njegova govora car je Dioklecijan naredio konzulu Magneciju da odgovori Jurju. „Vidi dobro“, kazao mu je konzul, „drskost kojom si govorio pred konzulom da si jedan od vođa te sekte, tvoje priznanje smirit će tvoju bezobraznost. Naš branitelj carstva brzo će se osvetiti protiv tvoje izopačenosti“. Juraj je odgovorio „Samo je jedan Bog kojega ja častim. Ja sam kršćanin i to je sva moja slava i korist da mogu svoju krv dati za Boga od koga sam primio život“. Car je naredio da Jurja bace u tamnicu i da ga stave u lance. Na kraju su mu odsjekli glavu 23. travnja 290. godine.

Dragi prijatelji! Da je sv. Juraj bio veoma popularan među kršćanima svoga vremena pokazuje činjenica da su ga počeli slaviti odmah nakon njegove smrti, naročito u Palestini sve do 12. stoljeća, kad je sultan Saladin dao srušiti crkvu, koja je bila sagrađena u čast sv. Jurja. Oko 530. godine povjesničar Teodozije Perigeta piše u svom djelu „De situ Terrae sanctae“: „U gradu

Diospoli, gdje je mučen sv. Juraj, nalazi se njegovo tijelo i tu se događaju velika čudesa". U Jeruzalemu i Jerihonu postojali su samostani u čast sv. Jurja. U 7. stoljeću podižu se crkve u Rimu i Raveni. Postaje zaštitnik mnogih gradova u Italiji, Engleskoj, Portugalu, Armeniji, Litvi.

U Hrvatskoj je sv. Juraj posebno omljubljen. Današnji način prikazivanja sv. Jurja plod je srednjovjekovnih legenda i ikonografije koja se na njima nadahnjivala. U 11. stoljeću uvodi se motiv borbe sa zmajem koji se zadržao sve do naših vremena. Imamo prelijepi spomenik u Zagrebu kod Hrvatskog narodnog kazališta i kod Kamevitih vrata.

Sv. Jurja se prikazuje kao viteza na bijelom konju kao simbolu pravednosti, poštenja, čestitosti, nevinosti, čistoće koji kopljem ubija zmaja. Istok je poznat po raznim predajama o ljudima, naročito svecima. One kriju mnoge poruke i pouke. Tako predaja veli da je u maloazijski grad Silenu došao zmaj, koji je znak zloće koja nema granica. Zmaj bi se povukao ili poginuo da nije imao saveznike, koji su mu pomogli da preživi. U početku se zmaj hranio s hranom s polja i od stada. Bilo je ljudi kojima je bio užitek gledati kako zmaj uništava imanje protivnika, ne vodeći računa da će doći na red i njegovo imanje. Na kraju su se ljudi posvadili i prokazivali su jedan drugoga. Zmaj bi uništavao najprije onoga koji je bio okrivljen. Međutim, zmaj je bio nezasitan i zatražio je ljudske žrtve, nevinu djevojku, kraljevsku kćer. U to je došao sv. Juraj na bijelom konju koji je ubio zmaja i tako spasio djevojku.

Što nam govori ova stara istočnjačka predaja o sv. Jurju? Kako je primijeniti na naše prilike? Radi se o zlu koje može zahvatiti čovjeka toliko da se raduje nesreći drugoga. Radi se o zlu, koje ako ga se na vrijeme ne spriječi, može imati dalekosežne posljedice.

Da me ne bi netko krivo shvatio. Nisam protiv Europske unije, štoviše, dobro je da što prije uđemo u nju, ali ako ona od nas traži da se žrtvuje čovjeka, onda je to nedopustivo. Koliko smo samo žrtava prinijeli od uspostave samostalne Hrvatske. Koliki su izručeni drugim institucijama da nam one - po svojim političkim željama dijagnosticiraju stupanj krivnje. Čovjek je najveća vrijednost i nikada ga se ne smije žrtvovati da bi se postigli neki ovozemaljski ciljevi.

Stoga bi svaka država trebala biti spremna obraniti svoje ljude i u slučaju da je netko pogriješio, a ne dopustiti Zmaju da on odlučuje, posebno kada je riječ o nevinim ljudima. Stoga su nam potrebni danas ljudi poput sv. Jurja koji će nas osloboditi od suvremenog zmaja.

Ako odbacimo legende o sv. Jurju u sva-

kom slučaju on ostaje svijetli lik na kojeg se mogu primijeniti riječi današnjeg evanđelja: „Zaista, zaista vam kažem: ako pšenično zrno, pavši na zemlju, ne umre, ostaje samo; ako li umre, donosi obilat plod“ (Iv 12, 24).

Sv. Juraj je bio je spreman podnijeti svaku žrtvu, pa i smrt, iz ljubavi prema Bogu Isusu Kristu.

U 1. čitanju Petar nas poziva kako moramo biti uvijek spremni dati odgovor svakome koji od nas zatraži obrazloženje vjere u Isusa Krista. Kršćani kojima je tada Petar pisao svoju Poslanicu bili su izloženi progonima. Stoga im Petar preporuča da je bolje ne reagirati agresivno prema progoniteljima nego da je puno bolje, nađu li se na optuženičkoj klupi radi vjere, da budu spremni izložiti vjeru i svoj kršćanski stav „blago i s poštovanjem“.

Kad je blaženi kardinal Stepinac bio u posjeti kod sv. oca Pija XI. krajem 1938. godine, iznio je primjer i djelovanje nacionalsocijalista u zemlji, o prijetnjama i napadima na njega osobno kao zagrebačkog nadbiskupa, Sv. Otac mu je rekao: „Budućnost je naša“, „Budućnost je naša!“. Dva mjeseca nakon toga papa je preminuo.

Kad se blaženi kardinal Stepinac našao na montiranom procesu u Zagrebu, on se veličanstveno držao, mirno i odlučno braneci Crkvu. Na tom istom procesu rekao je da će mu povijest dati za pravo. I dala mu je. Sv. Otac dolazi u Hrvatsku 4. i 5. lipnja. Jedna od veoma važnih njegovih postaja bit će dolazak na grob kardinalu Stepincu gdje mu se želi pokloniti i pomoliti se.

Danas se spominjemo velikog i Bogu odanog rimskoga vojnika sv. Jurja, kojemu se želimo ne samo pokloniti nego i pomoliti se. On nas potiče na dublje razmišljanje o vjeri, prihvaćanju žrtve, o našem kršćanskom životu.

Upravo na primjeru sv. Jurja mnogi su se stoljećima nadahnjivali. Sv. Juraj nam svojim životom poručuje da je lijepo biti častan, ustrajan u dobru, da je lijepo biti plemenit i hrabar policajac, koji je u službi bližnjega i Domovine; da je moguće napredovati ne samo u ljudskim nego i kršćanskim vrlinama.

To su pokazali i hrvatski redarstvenici, među njima i Josip Jović, kao prva žrtve te plejada mnogih, kao i branitelji u Domovinskom ratu, kad su ponijeli na sebi golemi križ, koji nam je neprijatelj nametnuo. Oni su ga spremno prihvatili na svoja ramena i na kraju doživjeli svoje uskrsnuće. Priznanje Hrvatske njihovo je odlikovanje.

Neka i svima nama sv. Juraj bude nadahnuće, da je moguće živjeti vjeru u zvanju, veoma časnom i odgovornom, kao što je policijsko, živjeti vrline koje su resile sv. Jurja. Amen ■

Blaženi Ivan Merz - Dan kapelanije Slunj, 10. svibnja 2011.

Prigodom proslave 50. obljetnice smrti blaženog Ivana Merza 26. XI. 1978. godine, na blagdan Krista Kralja, nadbiskup zagrebački i hrvatski kardinal Franjo Kuharić rekao je za njega: „Ima ljudi, sigurno i među mladima, koji vole planine. Ivan Merz svijetlio je u tom nizu velikih, vjernih sinova i kćeri naše Crkve u hrvatskom narodu kao jedan blještavi vrhunac. I kao što se na vrhunce penju hrabri planinari, tako bih želio da otkrivanje Ivana Merza u mladim dušama ove generacije, ovih naših prilika, budi težnju da se penju, da idu na visine i da osjete kako je divno gledati s tih visina na široke horizonte Božje stvarnosti i da osjete kako je čist zrak u visinama, te da uvijek prema njemu teže“.

O životu blaženog Ivana Merza ste, vjerujem, čuli ili pročitali. I kadgod čitamo njegov životopis uvijek je zanimljiv, poticajan i izazovan.

Rođen je 16. prosinca 1896. godine, u Banja Luci. Otac mu je bio časnik austrougarske monarhije, a majka mu je bila Židovka. On je bez ikakve sumnje bio ponosan i zauzeti hrvatski rodoljub. Isticao je svoje hrvatstvo kao i narod u ko-

jem je živio. Bio je uvjeren da Bog ima s Hrvatima posebne planove te da mi kao narod moramo u tome sudjelovati. Znamenita je njegova izjava: „Ako u crven-bijeli-plavi upletemo gorući križ koji će sve zlo uništiti - onda će Hrvatska izvršiti svoju ulogu u svjetskoj povijesti. Biti hrvatski domoljub to znači nadahnjivati se vjerom i po njoj živjeti. Naravno, treba priznavati Hrvatima i sve one koji nisu vjernici. Dr. Ivan Merz kaže da to naše rodoljublje ne smije biti ispunjeno šovinizmom, rasizmom ili pretjeranim nacionalizmom.“

Za njegovu vjersku izobrazbu bio je najzaslužniji njegov gimnazijski profesor dr. Ljubomir Maraković o kome je Merz napisao da je bio „katolik svjetovnjak koji ga je spasio za vječnost“. Blaženi Ivan Merz je kao mladić puno čitao, posebno djela svjetske književnosti. Privatno je učio francuski i engleski jezik, svirao je glasovir i violinu. Bavio se gimnastikom, šahom, klizanjem na ledu, kuglanjem itd.

Merz je pisao dnevnik u kojem se vidi njegov duhovni razvoj. U njemu se nalaze i misli prve mladenačke ljubavi, o braku, o obitelji. Dakle, jedan normalan mladić. Kao moto svom je dnevniku stavio stihove iz Bronovog djela „Manfred“:

Za mladih dana želio sam vruće
Da srca drugih svojim prožmem srcem.
Da svijetlim narodima, da se uspnem
Ja ni sam ne znam kamo“.

Ove su riječi bile u nekom smislu i proročke jer je svojim životom pokazao mnogima put prema visinama, prema putu Suncu, Isusu Kristu.

Nakon mature Ivan je pošao u jesen 1914. godine u vojnu akademiju u Bečko Novo Mjesto. U to vrijeme piše u svom dnevniku kako se

život čovjeka odvija u borbi između dobra i zla, između tijela i duha. I toj se borbi uzdižemo do ideala našega života, a to je Bog Isus Krist. Prvi svjetski rat prekinuo je njegov studij. Bio je mobiliziran i poslan na bojište. Proživljavao je teške trenutke rata na frontu u Italiji od 1916. do 1918. godine. U susretu s patnjom i trpljenjem doživio je obraćenje Bogu. Nastavlja studij u Beču a onda u Parizu. Iz Pariza piše pismo svojoj majci: „Katolička vjera je moje životno zvanje“. Iz njegovog dnevnika doznajemo da se ovaj život ne sastoji isključivo u uživanju, nego je on i žrtva, težeći za kršćanskom svetošću. Da bi se mogao dovinuti Merz ima i rješenje, a to su prije svega molitva i sakramenti, posebno sveta pričest, kao okrjepa za njegov život.

Kad mu je jednom bilo postavljeno pitanje što je to duhovni život, Merz je odgovorio: „Duhovni život je razmatranje o božanskim stvarima. Bez duhovnoga života prestao bih postojati“. Iz njegovog dnevnika vidljivo je da je u njegovom životu imala veliku ulogu Blažena Djevica Marija.

Bio je svjestan da bez Božje pomoći neće moći pobijediti zlo. Stoga upotrebljava sredstva koja ih Crkva daje da bi izgradio svoj karakter, da bi se mogao staviti pod kontrolu razuma i kršćanskih moralnih načela. Merz je rekao: „Trebaju sve sile ovoga života upotrijebiti prema životu koji slijedi nakon smrti. Takav čin volje proizvodi trpljenje. Treba stoga trpjeti, treba se svladavati, i nastavlja: „Svetac je čovjek u središtu stvaranja koje sve usmjeruje prema Bogu (Duh vježbe u isusovačkom samostanu Manrese, Clamnant – Pariz 4.VII. 1921.)

Papa Benedikt XVI. uvrstio je blaženog Ivana Merza među 18 najvećih svetaca Katoličke crkve. To je veliko priznanje svetosti bl. Ivana Merza, priznanje Crkvi u Hrvata i poticaj svim hrvatskim vjernicima da još bolje upoznaju život bl. Ivana i poruku koju nam po njemu upućuje. Njega možemo najbolje prepoznati po vjernom vršenju riječi Božje, posebno evanđelja. U današnjem evanđelju Isus se obraća svojim učenicima. „Vi ste sol zemlje. Vi ste svjetlost svijeta“. Isus nije rekao: Vi trebate biti sol zemlje, ili vi morate biti svjetlost svijeta, nego jednostavno kaže: „Vi ste sol. Vi ste svjetlost“. Kad Isus veli: Vi ste svjetlost svijeta, vi ste sol zemlje, on ovom tvrdnjom ističe potrebu da učenici, odnosno vjernici, trebaju biti ono što je sol u hrani i svjetlo u tami. A to vrijedi i za današnje kršćane i za današnju Crkvu.

Apostol Pavao kaže u poslanici Efežanima: „Nekoć bijaste tama, a sad ste svjetlost u Gospodinu: kao djeca svjetlosti hodite - plod je svjetlosti svaka dobrota, pravednost i istina - i odlučite se za ono što je milo Gospodinu“ (Ef 5, 8-10).

Da bismo u tome uspjeli, potrebna nam je pomoć Božja i prihvatiti se duhovnog oružja, o kojem govori apostol Pavao, a to je prije svega istina. Istina je za kršćanina veoma jako oružje u borbi protiv laži. Osim istine tu je i vjera u Boga, Isusa Krista i to ne bilo kakva, već povjerenje u osobu Isusa Krista i njegovo evanđelje. Posebno preporuča molitvu, moleći kršćane da se mole za njega.

Prigodom tisućgodišnjice hrvatskog kraljevstva Merz je rekao „O Hrvati 20. stoljeća! Primajte što češće Jaganjca Božjega, ako želite postati novim ljudima. Budete li prezirali njegovu ljubav, koja vas dozivlje k sebi iz svih pa i najmanjih svojih crkava, bit ćete već na zemlji nesretni. Djeca će vaša dići ruke na vas, obitelji će živjeti u zavadi, sela će se međusobno klati, gadna će se kletva razlijevati umjesto pobožne pjesme, a napokon, oj prevelike žalosti, izgubit ćete slobodu i propast ćete netragom. A drugi će bolji narodi obitavati vaše zemlje i ognjišta vaša i spominjat će se sa žalošću vaše ime i narod, koji je prezreo ljubav Isusa Krista“. I tako vidimo, dragi prijatelji, braćo i sestre, da se Crkva stalno preobražavala tijekom povijesti sve do danas.

Nitko ne može poreći ulogu kršćana u svijetu. Štoviše, vjernici su bili uvijek oni koji su bili nalik na svjetlo i sol u društvu, i tako ga liječili. Papa Benedikt XVI. rekao je nedavno da su sveci „svjetionici“ za mnoge naraštaje, a i za nas danas.

Sveci su živjeli u svakom razdoblju povijesti i dolaze sa svih strana svijeta, pripadaju svim životnim dobima i svim društvenim staležima, to su konkretna lica svakog naroda, jezika i nacije. „Moram reći“, veli papa „da su za moju osobnu vjeru mnogi sveci prave zvijezde na svodu povijesti“. To su često jednostavne osobe koje gledamo i s kojima se susrećemo i doživljavamo ih prije svega kao dobre osobe. Ta je dobrota za nas najsigurnija obrana vjere i pokazatelj gdje se krije istina“, poručuje papa.

Papa Ivan Pavao II. proglasio je Merza blaženim u Banja Luci 2003. godine. Prigodom njegova proglašenja blaženim rekao je: „Ime Ivana Merza za čitav jedan naraštaj mladih katolika značilo je program života i djelovanja. Ono to mora biti i danas!“

Dragi prijatelji! Stoga je bilo posve opravdano da ste uzeli za zaštitnika blaženog Ivana Merza, vojnika i časnika koji se nije stidio vjere. A to nije išlo uvijek lako. Štoviše, rekao je kako je teško biti kršćaninom“. U tom je smisli stalno radio na sebi.

Neka nam blaženi Ivan Merz bude nadahnuće i primjer kako se ljubi Krista, narod i domovina. Neka nam u tome pomogne svojim zagovorom! Amen ■

20. Obljetnica 2. gardijske brigade "Gromovi" Petrinja, 13. svibnja 2011.

Slaveći 20. obljetnicu "Gromova", pokušavamo ju sagledati u svjetlu Božje riječi. Evanđelist Ivan bio je svjedokom mnogih događaja vezanih uz Isusov život. Dapače, nije se od njega odvajao ni u najtežim trenucima. Bio je svjedokom Isusove smrti tako da imamo o njemu mnoge pojedinosti koje je zapisao poput putujućeg novinara.

Kad je Isus počeo naviještati evanđelje za njim je krenuo silan svijet. Pred sam blagdan Pashе (najvećeg židovskog blagdana koji ih podsjeća na njihov izlazak iz ropstva u slobodu), Isus je, gledajući silno mnoštvo ljudi, koje je bilo gladno i izmoreno, nahranio 5 tisuća muškaraca, ne spominjući žene i djecu. I kad su ljudi vidjeli čudo koje je Isus učinio, rekoše: "Ovo je uistinu prorok koji ima doći na svijet". Kad su primijetili da nema Isusa među njima, da je otplovio na drugu stranu jezera, uputili se i oni za njim i došli su u Kafarnaum, tražeći ga. Kad su ga našli rekao im je: "Zaista, zaista, kažem vam: tražite me, ali ne stoga što vidjeste znamenja, nego stoga što ste jeli od onih

kruhova i nasitili se. Radite, ali ne za hranu propadljivu, nego za hranu koja ostaje za život vječni; nju će vam dati Sin Čovječji, jer njega Otac - Bog - opečati" (Iv 6, 26-27). Očito je da su njegovi slušatelji bili spremni prihvatiti Isusove riječi. Stoga ga i pitaju što trebaju činiti da bi radili djela Božja. Isus je odgovorio: "Djelo je Božje da vjerujete u onoga koga je on poslao". "Kakvo ti znamenje činiš da vidimo pa da ti povjerujemo? Koje je tvoje djelo?" (Iv 6, 29). Isus im je rekao da je pravi kruh on koji je s neba sišao, koji daje život svijetu i nastavio: "Zaista, zaista, vam kažem: ako ne jedete tijela Sina Čovječjega i ne pijete njegove krvi nemate života u sebi" (Iv 6, 33). I nastavlja: "Tko blaguje tijelo moje i pije krv moju ima život vječni i ja ću ga uskrisiti u posljednji dan. Kao što je mene poslao živi Otac i ja živim po Ocu, tako i onaj koji mene blaguje, živjet će po meni" (Iv 6, 53-57).

Draga braćo i sestre! Ivan evanđelist spominje koliko nas je Isus ljubio. Bilježi: "Do kraja nas je ljubio". To znači da je ne samo umro na

križu radi nas i našega spasenja nego nam je dao samoga sebe u euharistiji da nam bude život.

Euharistiju može shvatiti samo vjernik. I ovdje vrijede Isusove riječi koje je uputio apostolu Tomi, kad mu se objavio kao ukrsnuli: "Blaženi koji ne vidješe, a vjeruju!" (Iv 20, 29).

Blaženi kardinal Stepinac je rekao za euharistiju da je ona dar Božje ljubavi za sve narode. Blagujući taj Božji kruh, euharistiju, sve se više sjedinjujemo s Isusom Kristom, ali i međusobno. Po euharistiji postajemo međusobno braća i sestre. Blagovanjem tijela Kristova postajemo krvni srodnici najprije sa samim Kristom, a onda i međusobno. Euharistija povezuje sve kršćane u jedno, a ujedno i jedini temelj pravoga mira na svijetu (Duda: „Razmišljam o Alojziju Stepincu“, str. 46).

Upravo nas je ta vjera u Isusa Krista, i njegovo evanđelje, kao i njegovu prisutnost u euharistiji povezivala i jačala tijekom stoljeća - danas također. I kad bismo uistinu vjerovali Isusu Kristu, kao što kaže današnje evanđelje, onda bismo i drugačije živjeli. Vjera je veoma važna. Da su oni koji su izvršili agresiju na Hrvatsku odgajani u vjeri, rata ne bi bilo. Neki govore da se rat mogao izbjeći. Činjenice govore suprotno. Četrdeset i pet godina sistematska ateizacija, posebno u školama, vojsci i policiji, nije ostala bez posljedica. O tome je jasno progovorio papa Ivan Pavao II. kad je bio prvi puta u Zagrebu, kad je rekao: "Sami ste neposredno iskusili u kakve zablude može pasti jedno društvo koje u svoje temelje stavlja odbijanje Boga i prezir božanskoga zakona. Kada se to dogodi, čovjek nije više prvotno dobro države, nego postaje objekt i sredstvo za postizanje protuljudskih ciljeva. Prošlost i suvremena povijest uče nas da prava vjera u Krista daje najsigurniji oslonac za očuvanje i promicanje ljudskog dostojanstva" (Papa Ivan Pavao II. "Govori u Hrvatskoj" 10. i 11. rujna 1994., str. 38).

Ne čudimo se što je cilj nedavnog rata bio ne samo okupirati Hrvatsku nego i uništiti hrvatski narod. Čovjek se pita kakvi to interesi i čiji interesi mogu opravdati takvo uništenje? U čemu je krivnja Hrvatske da si netko prisvaja pravo da je tako kazni? I drugo: kako to da se nije čuo nijedan ozbiljan glas prosvjeda protiv uništenja jednoga naroda? I to naroda koji je izborio svoju slobodu demokratskim putem. Umjesto da nas podrže u našim pravima prepustili su nas agresoru. Hrvatskoj nije drugo preostalo nego da stvar uzme u svoje ruke. Stoga je uloga dr. Franje Tuđmana u tim danima bila neosporna, kao što je neosporna uloga i hrvatskih branitelja.

Iznenaduje nas da se našu zakonitu obranu naziva "udruženi zločinački pothvat". Ako je zločin braniti svoj dom i Domovinu, slobodu jednoga naroda, onda smo ponosni na taj "zloči-

nački pothvat", kako ga drugi nazivaju. Nije li to pokušaj pranja ruku onih koji su trebali zaustaviti rat. Na te se pojave osvrnula nedavno i gospođa Olga Carević, inače Srpkinja, koja je radila kao medicinska biokemičarka na Institutu Ruđer Bošković, poznata inače po svojim apelima za mir za vrijeme rata. Njezin je sin bio pripadnik ZNG-a. Ona je poručila nakon prvostupajnske presude generalima u Hagu: "Ako je domovinski rat zločinački pothvat, kako nazvati razaranje Vukovara, Dubrovnika, Škabrnje i zločina na Ovčari. Sram me je izići na ulicu kada pomislim da su ovu državu u kojoj živim i za koju se moj sin borio nazvali zločinačkom organizacijom. Ako je Gotovina dobio 24 godine koliko će dobiti Mlađić ako ga ikada uhvate?"

Što nam je činiti? 20. obljetnica "Gromova" poručuje nam da unatoč svega toga treba biti optimist. Svakako nas muči moralna situacija koja nije ostala bez posljedica. Tu se nameću i pitanja. Što ljudi misle o savjesti? O etici? O dostojanstvu žene, obitelji itd. Sistematska ateizacija ostavila je svoje tragove. Stoga je veoma važno liječiti savjest kako bismo mogli biti svuda pošten, na svakom mjestu, u svakoj prigodi i na taj način pridonijeti općem dobru. Savjest se liječi molitvom, utemeljenoj na Riječi Božjoj.

Blaženi Alojzije Stepinac je gotovo u svakoj svojoj propovjedi govorio o odgoju savjesti, koja će biti osjetljiva na dobro, savjest koja se uvijek opredjeljuje za istinu protiv laži, za pravедnost protiv nepravde, za ljubav protiv mržnje. To opredjeljenje nije nikad gotovo nego ga treba neprestano jačati i odgajati kako bi čovjek mogao cijeloga života ustrajati u dobru i tako uskladiti svoj život s Bogom Isusom Kristom. Stoga su veoma važne Isusove riječi u današnjem evanđelju: "Vjerujte u Boga, i u mene vjerujte!" (Iv 14, 1).

Znate da 4. i 5. lipnja dolazi Sv. Otac. Dolazi nam da nas ojača u vjeri, učvrsti u nadi, da nas potakne na život s Bogom. Dolazi i na grob blaženog kardinala Stepinca, koji je bio vertikala u svoje vrijeme, neslomljiv kada je bilo u pitanju Kristovo evanđelje, principi i načela. Dolazi na grob blaženog kardinala da mu se pokloni i pomoli.

Neka proslava 20. obljetnice "Gromova" bude poticaj da ne zaboravimo vrijednosti koje su resile "Gromove", da nam vjera bude oslonac u našem životu, da dobri Bog nagradi vječnim životom sve poginule "Gromove" i sve branitelje, da njihova smrt bude zalogom naše sretnije budućnosti.

Roditeljima, suprugama i djeci želimo snage da s vjerom prihvate ovozemaljski gubitak najmilijih, svjesni da su poginuli u obrani najvećih svetinja, u obrani Hrvatske, a nipošto u osvajanju tuđega. Amen ■

19. hodočašće Hrvatske vojske i policije u Lourdes Zagreb, Zagrebački velesajam, 17. svibnja 2011.

Dragi hodočasnici, braćo i sestre! Ovogodišnje geslo, pod kojim se održava međunarodno hodočašće, glasi: „Sjedinjeni u jednom Ocu i jednoj molitvi“.

Čini mi se da je ovo geslo došlo u pravi trenutak tim više što se ljudi u svijetu sve više međusobno udaljuju, kako od Boga tako i međusobno. Stoga je potrebno ponovno posvijestiti da smo svi međusobno povezani. Iako smo mnogi iz različitih naroda, jezika i kultura, svi mi činimo jednu veliku obitelj koja se zove Crkva, sastavljenu od različitih udova, rekao bi apostol Pavao. Svi smo mi braća i sestre, djeca Oca nebeskoga, kako nas je naučio Isus Krist.

Isus nam je objavio Oca svoga, njegovu želju i njegov plan s nama ljudima. Odgovorio je na teška ljudska pitanja: odakle smo i zašto smo na svijetu. Donio je novi zakon ljubavi. Naučio nas je i moliti i to samo jednu molitvu, koja iako je kratka, veoma je sažeta, posebno kad je riječ o našoj međusobnoj povezanosti i povezanosti s Ocem nebeskim.

Na molbu apostola da ih nauči moliti Isus je rekao: kada molite, govorite ovako: „Oče naš, koji jesi na nebesima“. Molitva ima 12 rečenica i sedam molbi. Svaka od njih ima svoju dubinu i poruku. Molitva započinje riječima „Oče naš“. Koliko god je važna riječ „Oče“, ne manje važna je i riječ „naš“. Isusov Otac je Otac nebeski, ali i naš. A to znači da smo svi mi njegova djeca, međusobno povezana Kristovom ljubavlju. Svi

smo mi snagom krštenja dio velike obitelji koja se zove Crkva.

Kada Isus govori „koji jesi na nebesima“, to znači da smo još na zemlji, da smo putnici prema vječnoj domovini, koja je posljednja odrednica našeg putovanja. Nadalje, u molitvi izričemo tri velike molbe:

Prva je: „Sveti se ime tvoje“. Bog nam se objavio kao sveti. Mi molimo da se ta njegova svetost svuda očituje, posebno u nama. Francuski pisac Bernanos je napisao: „Svetost je pustolovina, jedina što postoji. Onaj tko ju je jednom shvatio, stupio je u srce Katoličke crkve“. A na svetost smo svi pozvani i nitko od nas nije od tog poziva izuzet.

U Vjeronanju ispovijedamo da vjerujemo u jednu, svetu, katoličku Crkvu. To ne znači da su članovi Crkve sveci, nego da je u njoj prisutan prije svega najsvetiji, a to je Isus Krist, te da se u njoj može postići svetost snagom milosti koju joj Krist daje.

Početu svetost dobivamo krštenjem u kojem nam se oprašta istočni grijeh i tako postajemo djecom Božjom i baštinicima Kraljevstva nebeskoga. Svetost koju dobivamo krštenjem po Kristu i s Kristom daje čovjeku novu snagu. „Postoji jednostavna svetost, ponizna, o kojoj nitko ne piše, a koja je veoma bitna“, kaže sadašnji papa Benedikt XVI.

Među nama ima jednostavnih ljudi, dobroćudnih i velikodušnih, očeva i majki, koji su živje-

li i žive za svoju djecu, obitelj i Crkvu, koji žive svetost u jednostavnosti srca i duše, vjerom Crkve. To su ljudi koji žele i mole se da se ta svetost ostvari u svijetu.

Druga velika Isusova molba u Očenašu glasi: „Dođi kraljevstvo tvoje“. To je jedno novo stanje u čovjeku i među ljudima, u kojima vladaju novi odnosi, kao što su ljubav, mir, sloga, spremnost pomoći jednih drugima.

Slijedi zatim ostali dio Isusove molitve u kojoj nas Isus poziva da molimo:

„Kruh naš svagdašnji daj nam danas“. Kruh je znak svega onoga što je potrebno čovjeku, kako za tijelo tako i za dušu, jer ne živi čovjek samo o kruhu nego i o svakoj riječi koja dolazi iz usta Božjih, poručuje Isus.

Druga molba u Isusovom „Očenašu“ jest: „I otpusti nam duge naše“.

Svjesni smo svoje grešnosti pred Bogom pa ga molimo za oprostjenje, pozivajući se na naše opraštanje „kako i mi opraštamo dužnicima našim“.

I posljednje Isusove riječi u Očenašu glase: „I ne uvedi nas u napast nego nas izbavi od zla“.

Ova riječ mnoge zbunjuje. Zar nas Isus može uvesti u napast? Nipošto. Sadašnji papa kaže da nema ni traga da bi nas Bog napastovao. O tome izričito piše Jakov apostol. „Neka nitko u napasti ne rekne: „Bog me napastuje“. Ta Bog ne može biti napastovan na zlo, i ne napastuje nikoga. Nego svakoga napastuje njegova požuda koja ga privlači i mami. Požuda zatim, zatrudnjevši, rađa grijehom, a grijeh izvršen rađa smrću“ (Jak 1, 13-15).

Radi se o tome da nas Bog može prepustiti kušnji da se još više kroz nju učvrstimo. I on je u osobi Isusa Krista doživio kušnju, i izišao je kao pobjednik. Bog dopušta kušnju da se još više učvrstimo, ojačamo za svoj daljnji život, moleći se da nam pomogne oduprijeti se zlome u toj kušnji, da ne dođemo u napast koja bi nas odvela u zlo; da nas ne stavi na kušnju koja bi nadmašila naše snage. Stoga ga molimo da ustrajemo u teškoćama, da se u njega pouzdajemo.

Kad je riječ o kušnji vama je svima poznato da je blaženi kardinal Stepinac uzeo za svoje geslo riječi: „U tebe se, Gospodine, uzdam“, svjestan teškoća koje bi ga mogle zadesiti.

Djela apostolska opisuju prvu zajednicu u molitvi, predvođenu Isusovim učenicima i Isusovom majkom Marijom, puni nade i pouzdanja u Isusove riječi, koje je rekao prigodom svoga uzašašća na nebo.

Draga braćo i sestre! Ovogodišnje

hodočašće vojske i policije, zajedno s vatrogascima, kao i svih vojski svijeta održava se pod geslom: „Sjedinjeni s Ocem u jednoj molitvi“. Ono ima za cilj povezati još više svijet i svijest, posebno vojno-redarstvene snage, da budu što više ujedinjeni s Bogom, a time i međusobno, gradeći zajedno mir.

Želio bih da se ovo hodočašće odvija u duhu međusobne povezanosti, ujedinjeno u ljubavi i molitvi; da pomažete tijekom puta jedni drugima, kako bi vam putovanje bilo što ugodnije. Naravno, putovanje će biti lijepo i naporan, kao i uvijek, jer dolazimo sutra popodne u Lurd, ali tu žrtvu prikažite Bogu na svoje nakane, prije svega na dobro nam naše drage Domovine i hrvatskog naroda koji ovih dana proživljava, ne znam po koji već put u svojoj povijesti, svoj Veliki petak zbog nepravednih osuda našim generalima. Dok smo „sjedinjeni u jednom Ocu i u jednoj molitvi“, budite sigurni da smo tada najjači, uvjereni da će istina o obrambenom ratu, predvođenom dr. Franjom Tuđmanom, našim generalima, zapovjednicima i braniteljima doći na vidjelo, ali i njihova nevinost.

Stoga idemo u Lurd ponosni, prije svega zahvalni na milostima koje smo kao narod primili preko ruku Marijinih.

Na putu u Lurd, pridružiti će nam se novi vojni biskup BiH mons. Tomo Vukšić sa svojim vojnicima, a u Francuskoj, u gradu Avignonu on će predvoditi svetu misu za sve hodočasnike.

Putujte sretno i neka vas prati zagovor Majke Božje, Kraljice Hrvata, koju u Lurdu slavimo kao Gospu Lurdsku, u spomen na ukazanje maloj djevojčici Bernardici Soubirous. Amen ■

19. hodočašće Hrvatske vojske i policije u Lourdes Lourdes, Spilja ukazanja, 19. svibnja 2011.

Slušali smo najkraće evanđelje koje se čita tijekom godine. Ono u sebi ima veliku poruku: spominje ženu koja je bila sva oduševljena ljepotom Isusovih riječi i poruke. Očito ponesena majčinstvom, u njoj se probudila želja: Bože moj, kolike li sreće kad bih ja imala takvoga sina. Stoga je i uskliknula: „Blažena utroba koja te je nosila i prsa koja si sisao“. A Isus odgovara: „Još blaženiji oni koji slušaju riječ Božju i čuvaju je“ (Lk 11, 28).

Braćo i sestre dragi hodočasnici! Vjerni katolički puk, a posebno naš hrvatski, uvijek se i rado molio Majci Božjoj, tražeći pomoć i zagovor, posebno kad se našao u teškoćama. To smo kao narod doživjeli u Domovinsko-obrambenom ratu, predvođeni dr. Franjom Tuđmanom, hrvatskim generalima i braniteljima.

Današnje evanđelje želi svratiti našu pažnju na Isusove riječi: „Još blaženiji oni koji slušaju riječ Božju i čuvaju je“. Sličnu Isusovu izjavu zabilježio je i evanđelist Matej koji spominje Isusov odgovor onima koji su mu javili da ga traže majka i braća njegova. „Tko je majka moja, tko li braća moja?“, pita Isus i pruža ruku prema učenicima: „Evo – reče – majke moje i braće moje. Doista, tko god vrši volju Oca mogega koji je na nebesima, taj mi je i brat i sestra i majka“ (Mt 12, 48-49). Na prvi pogled se čini kao da Isus umanjuje ulogu svoje majke. Ali to je samo privid. Isus ističe vjeru u Boga i vršenje njegove volje, a Marija je u tome prednjačila. Iako je jako važna i za Isusa ova tjelesna veza majke i djeteta, jer uostalom to je i za njega bio uvjet mesijanskog dolaska na svijet, ipak Isus

daje veliku važnost duhovnoj vezi, vezi vjere. Upravo se na toj razini posebno istakla Marija, majka Isusova.

Tumačeći navedene riječi sv. Augustin je zapisao: „Zaista je sveta Marija vršila volju Očevu i zato je ona bila najbolja Isusova učenica.

Marija je, uz Isusa, u Lukinom evanđelju glavna osoba. Ona je „pomno pratila sve te događaje i o njima razmišljala u srcu svome“ (Lk 2, 19), piše sv. Luka. Iako nije sve razumjela, ona je unatoč tomu vjerovala i u toj vjeri rasla kako bi mogla dovesti bliže svome sinu Isusu Kristu sve koji ga budu slušali.

U današnjem 1. čitanju apostol Jakov naglašava slušanje riječi Božje, ali i njezino izvršavanje. „Svatko neka bude brz da sluša, spor da govori, spor na srdžbu“ (Jak 1, 19). Kršćanin je dakle pozvan razmišljati o Božjoj Riječi, poput Marije, čuvati se brzopletog nadmudrivanja, biti otvoren prema Riječi Božjoj, pitajući se što mi ta Riječ govori.

Da bi Riječ Božja u nama urodila plodom valja težiti za moralnom čistoćom. Riječ Božju valja primiti sa svom poniznošću, radošću, to jest riječ istine, koja ima moć spasiti duše naše (usp. Jak 1, 21), poručuje sv. Jakov apostol.

No, nije dovoljno samo slušati Riječ Božju, nego i vršiti, jer inače ostaje besplodna. „Budite vršitelji riječi, a ne samo slušatelji, zavaravajući sami sebe“, poručuje apostol. To je najvažniji dio Jakovljeve poslanice. Tu misao sv. Jakov tumači slikom ogleдалa: „Ako netko gleda svoje lice u ogleдалu, a ne čisti svoje prljavštine na licu, ode i zaboravi kakav je bio“.

Apostol Jakov završava svoju pouku riječima: „Isprazna je bogoljubnost onoga tko ne obuzdava svoga jezika, svoje srce, misli i želju. Dakle, istinska bogoljubnost mora se očitovati u djelima i čuvati se svega što bi nas moglo poniziti kao ljude i vjernike, udaljiti od Boga i bližnjih.

Braćo i sestre! Marija je posebni uzor u vršenju volje Božje. Njezina se spremnost u tom smislu posebno očitovala u trenutku kad je rekla anđelu, koji joj je objavio radosnu vijest da će postati majkom Božjom: „Evo službenice Gospodnje neka mi bude po tvojoj riječi“.

Ona je svojim „DA“ izišla samom nebu ususret, koje je s nestrpljenjem očekivalo njezin odgovor, da se među nama utjelovi i nastani sam Bog. Svojim pristankom Marija je izišla ususret i cijelom ljudskom rodu koji je bio pod zakonom grijeha, kojega je trebalo i treba otkupiti i spasiti.

Braćo i sestre! Isus Krist nije zadržao svoju majku samo za sebe, nego ju je u svojoj oporuci s križa predao nama. Svjedok Isusove oporuke bio je sv. Ivan koji je stajao pod Isusovim križem zajedno s majkom Isusovom i nekim ženama.

Sv. Ivan piše: „Kad Isus vidje majku i kraj nje učenika, kojega je ljubio, reče majci: „Ženo! Evo ti sina!“ . Zatim reče učeniku: „Evo ti majke!“ I Ivan završava: „I od toga časa uze je učenik k sebi“ (Iv 19, 26-27). Ne zna se koja je od ovih riječi ljepša. Isus želi podsjetiti da je Marija na početku ljudskoga roda spomenuta kao velika žena, čijom će zaslugom biti spašen ljudski rod, zahvaljujući Isusu Kristu kojeg je rodila.

Riječju: „Evo ti majke“ Isus predaje preko Ivana svoju majku svima nama, da nam bude duhovna majka. I na kraju slijedi Ivanov komentar: „I uze je učenik k sebi“ (Iv 19, 26-27). Veličanstvene li poruke! Isusova majka, postaje majkom Crkve, majkom sviju nas. I od tada nitko nije bez majke.

Braćo i sestre! Mi Hrvati, prihvatili smo Isusovu majku za svoju majku početkom VII. stoljeća, kada smo prihvatili Isusa Krista za svoga Spasitelja i Otkupitelja.

Danas smo zajedno s kršćanskim vojskama i policajcima svijeta, okupljeni sa svih strana i svih kontinenata oko Marije, Gospe Lurdske, kao braća i sestre. „Sjedinjeni u jednom Ocu i jednoj molitvi“, kako to govori ovogodišnji moto međunarodnog hodočašća. Čini mi se da je ovaj moto došao u pravo vrijeme. Naime, postoji u novije vrijeme sve veće udaljavanje od Boga pa prema tome i od čovjeka. Stoga nas ovaj moto poziva na razmišljanje tko smo i što smo kao pojedinci i kao svijet u cjelini. Svojom prisutnošću, nadasve svojom molitvom, želimo dati svoju podršku svim ljudima dobre volje da želimo biti i izrastati na korijenima biblijskog čovjeka, graditi veliku ljudsku obitelj, da smo djeca Oca nebeskoga i međusobno braća i sestre; da želimo graditi istinsko bratstvo i mir zasnovan na istini, pravdi, slobodi, prije svega na Isusu Kristu i njegovom Evanđelju, koji je za sebe rekao da je Put, Istina i Život.

Stoga molimo na ovom mjestu i za sav svijet, za naš hrvatski narod, za našu hrvatsku domovinu, za državu Bosnu i Hercegovinu i uspostavu pravednog poretka u njoj, posebno molimo za naše generale u Hagu, da budu oslobođeni od lažnih optužbi mešetara ovoga svijeta. Molimo za naše vojnike i kapelana u mirovnim misijama, da izvrše časno svoje poslanje, konačno, da među svim narodima zavlada mir, u našem narodu posebno ljubav i zajedništvo, kako bismo gradili našu budućnost u slozi i međusobnom povjerenju.

Tu svoju molitvu preporučamo Majci Božjoj da nama isprosi milosti, koje su nam u ovom trenutku najpotrebnije. Amen ■

Sveti Vid - Dan kapelanije Rijeka, 16. lipnja 2011.

2004. godine slavila se tisuću i sedamstota obljetnica brojnih mučenika tako da su je s pravom nazvali Godinom mučenika u cijeloj Crkvi. Mnogi od njih postavili su prve temelje Crkve i zasadili na našem hrvatskom prostoru početke kršćanstva, poput sv. Duje, zaštitnika splitsko-makarske nadbiskupije, zatim sv. Demetrija, zaštitnik Srijemske biskupije, te brojni srijemski mučenici od kojih ne smijemo zaobići sv. Maura, zaštitnika Porečko-pulske biskupije i svete Anastazije, zaštitnice zadarske nadbiskupije.

Neki od mučenika nisu živjeli na našem području, ali su ostavili duboki pečat na našim prostorima, a naše su ih nadbiskupije i biskupije uzele za svoje zaštitnike. Među njih spada i sv. Vid, zaštitnik Riječke nadbiskupije, kojemu je posvećena i vaša Policijska kapelanija „Sv. Vid“, koja upravo danas slavi svoga svetog zaštitnika.

Sv. Vid je živio u vrijeme cara Dioklecijana, zakletog neprijatelja kršćanstva. Potječe iz vrlo bogate poganske obitelji. Živio je na jugu Sicilije. Roditelji su mu, kao poznati imućnici, osigurali posebne odgojitelje, koji su, kako se kasnije ispostavilo, bili kršćani i odgojili su malog Vida u kršćanskom duhu. Mali Vid je morao zbog vjere zajedno sa svojim odgojiteljem Modestom i hraniteljicom Krescencijom pobjeći, budući da su ga njegovi roditelji pokušali odvratiti kao sedmogodišnjeg dječaka od kršćanske vjere. Kako u tome nisu uspjeli, odlučili su ga baciti u užareno ulje, zajedno s njegovim skrbnicima. Bilo je to oko 304. godine. Zamislite kako se roditeljska ljubav pretvara u smrtnu mržnju. Zamislite kakva je to mržnja bila njegovih roditelja prema Kristu, da su bili kadri baciti vlastito dijete u užareno ulje, što su na kraju i učinili. S druge strane vidimo kolika je to bila vjera i ljubav tog dječaka prema Isusu Kristu. Tu jednostavno prestaje svako razmišljanje i stojimo pred čudom koje samo Bog razumije. I kada se danas pitamo u čemu se sastoji veličina sv. Vida možemo kratko odgovoriti: U vjernoj predanosti i privrženosti Bogu, Isusu Kristu, u vjernosti savjesti koja je bila osvjetljena snagom riječi Božje i ojačana Duhom Svetim. To se drugim riječima zove svetost. Svetost se sastoji u savršenom sjedinjenju naše volje s voljom Božjom, u savršenom predanju našeg života u ruke Božje. To je kršćanska zrelost. Vidimo tako da se tek u prijateljevanju s Isusom Kristom otkrivaju silne mogućnosti čovjekova bića i njegova ostvarenja.

Sama činjenica da vašega zaštitnika, sv. Vida, predano štuju i časte ljekarnici (ljudi koji

nam posreduju sredstva za zdravlje), glumci (ljudi koji oplemenjuju ljudski duh snagom i govorom kulture), gluhi i nijemi (ljudi kojima je potrebno ljudsko razumijevanje i velika pomoć i snaga Božja), govori nam o snazi i značenju vašeg zaštitnika za cjelovitog čovjeka i ljude kao zajednicu.

Draga braćo i sestre, dragi štovatelji sv. Vida! Današnje evanđelje najbolje oslikava lik, život i poslanje sv. Vida. Isus svojim ne obećava lagodan život. Naprotiv, čeka ih veoma težak život i to zbog vjernosti njegovom Evanđelju. Unaprijed im je nagovijestio da će morati biti „svjedoci istine“ rekavši im: „Pred upravitelje i kraljeve vodit će vas poradi mene, za svjedočanstvo njima i poganima“ (Mt 10, 18). Petar naših dana, sveti otac Benedikt XVI. izabrao je za svoje životno papinsko geslo poruku: „Suradnici Istine“. Time je i on sam otvoreno prihvatio sudbinu Isusova učenika u suvremenom svijetu koji se prema Evanđelju ne odnosi nimalo blaže od prvih vremena kršćanstva. Možda danas u ovim prostorima i nema toliko „mučenika krvi“, ali naša suvremenost je puna „mučenika omalovažavanja, mučenika izrugivanja, mučenika kojima usta zatvaraju, jer žele biti na strani istine za čovjeka i njegovu budućnost“. Ovdje nam je biti blizu svome zaštitniku i moliti ga da nas hrabri kako bismo u ovom vremenu ostali uspravni u savjesti, vjeri, čovječnosti, domoljublju.

Knjiga Mudrosti (1. današnje čitanje) poručuje kako stradavanje pravednika ima svoj ljudski i božanski govor. Ljudski govor Božja riječ ovako sažimlje: „Očima se bezbožničkim čini da oni umiru, i njihov odlazak s ovoga svijeta kao nesreća, i to što nas napuštaju kao propast“. A govor Božji o njima ovako zvuči: „Ali, oni su u miru. Ako su, u očima ljudskim, bili kažnjeni, nada im je bila puna besmrtnosti“ (Mudr 3, 2-3). Štoviše, za malo muke zadobili su dobra velika, jer Bog ih je stavio na kušnju i našao da su ga dostojni“ (Mudr 3, 5). A apostol Petar dodatno ohrabruje svjedoke istine i govori: „No, ne bojte se njihova zastrašivanja i ne plašite se!“ (usp. 1 Pt 3, 14). Ne sumnjamo da su ove Petrove riječi našle svoje duboko mjesto u srcu dječaka Vida i da su mu davale snagu u smrtnom stradanju.

Braćo i sestre! Sveopća je Crkva tijekom svoje povijesti, kao i Crkva u Hrvata, iskustveno doživjela istinitost Isusovih riječi: „Svi će vas zamrziti zbog imena moga. Ali tko ustraje do kraja, bit će spašen“ (Mt 10, 22). Svi mučenici Crkve,

kao i mučenici Crkve u Hrvata, stoje pred nama kao svijetli uzori kako se živi Evanđelje, kako se živi vjera, kako se ljubi Boga, Crkvu i čovjeka. Odlična je to škola, osobito vama mladima. Na primjeru sv. Vida mnoga su se pokoljenja nadahnjivala i svjedočila životnu snagu i smisao vjere. Na primjeru sv. Vida mnogi su se mladi oduševljavali idealima, kojima se on oduševljavao i stvarali svijet dostojan čovjeka. Na primjeru sv. Vida mnogi su muževi i žene naučili vjeru prenositi kao važnu poruku od koje se živi.

Naša se vjera, draga braćo i sestre, temelji na živom Isusu Kristu. Prema tome, vjera u Isusa Krista i njegovo Evanđelje nije nikakva obmana, nego naš susret s Isusom Kristom živim i uskrsnulim iz kojega se rađa zreli osobni vjernički stav. Sveti otac Benedikt XVI. nam poručuje kako ta naša vjera može postati govor: Kršćanstvo nije samo neki nauk, već susret sa živim Bogom, Isusom Kristom, koga valja tražiti molitvom, razmatranjem, slušanjem Riječi Božje. Takav susret mijenja, a naša promjena postaje novi govor o snazi vjere. Sada bolje možemo razumjeti veličinu svetaca, i sv. Vida, koji su nastojali biti vjerni svojoj savjesti, kao Božjem glasu u nama; biti vjerni Bogu uz cijenu žrtve.

Kada se papa Benedikt XVI. 4. lipnja ove godine prigodom posjete Hrvatskoj susreo s predstavnicima kulture, akademske zajednice, poduzetnika, civilnog društva, politike, diplomatskog zbora te se poglavarima vjerskim zajednicama u HNK u Zagrebu, u svom se govoru usredotočio na pitanje savjesti.

Važno je čuti ovaj govor Svetog Oca, jer živimo u strujama koje razaraju čovjekovo jedinstvo i stvaraju od njega krhotine potreba. Papa jako upozorava da kvaliteta ljudskoga života ovisi našoj savjesti, o tome kako se ona shvaća i koliko se ulaže u njezino oblikovanje. Ako se savjest ograniči samo na subjektivni okvir, u koji se smješta religiju i moral, onda kriza zapada, reče papa, nema lijeka, a Europa je osuđena na nazadovanje. Ako se savjest prihvati kao Božji glas u nama, kao mjesto odgovornosti pred Bogom i braćom ljudima onda ima nade za budućnost.

Stalo nam je, braćo i sestre, da i vi i cijela vaša kapelanija svetog Vida posegnete u te ljudske i božanske dubine u vama. U dubinu vašega bića u kojoj ćete otkriti svoj korijen, svoje jedinstvo, svoju potrebu drugačijeg svijeta i svoj vapaj za promjenom. Mjesto gdje ćete sve to susresti je vaša savjest. Zato je prevažno posvetiti se njezinom oblikovanju koje počinje od najranije dobi unutar zdrave obitelji. To valja prosljediti i učvršćivati u svojoj župi i u svojoj kapelaniji. Omogućite svojoj djeci i mladima, govori nam papa, da se uče produblivanju Sv. pisma, koje je velik kodeks europske kulture.

Prije nekoliko dana podigla se u nekim tiskovinama prašina, posebno na govor monsinjora Župana koji je na proslavi Prvog obiteljskog dana na hipodromu govorio o zaštiti djece, o abortusu kao nasilnom ubijanju nerođene djece. Iznenadile su nas izjave nekih poznatih ljudi koji se pozivaju na vjeru, a kažu da je Crkva glede tog pitanja „preradikalna“, da je to pravo žene. I dok se pozivaju na pravo žene i njezino zdravlje, nitko ne postavlja pitanje prava začetog djeteta da spasi svoj život. Začuđujuće je kako se može „prekid života čovjeka“ tumačiti kao „pravo žene“. O kako je sve to daleko od istine, od prava i od pravednosti. Nedostaje nam, prije svega, kultura života i kultura razumijevanja čovjeka. A što reći o nedostatku vjere kod onih koji drže da su vjernici, a ponašaju se kao „gospodari života“? Bože sačuvaj!

Uvjereni smo da je doista došlo vrijeme radikalnog preispitivanja naše vjernosti Isusu Kristu i naše vjere, našeg odnosa prema čovjeku, prema životu i prema našim ovlastima kad je u pitanju ljudski život. Bog je na strani života i nama ljudima poručuje: Ne ubij! Tu je sve. Vratimo se istini o sebi i tada će svi ljudi imati puno pravo da budu s nama. Tada nikome neće uskratiti pravo da se rodi, da izrasta i da se ostvaruje. Jer kad spoznamo da nam je život darovan i da nije naše vlasništvo, tada ćemo se drugačije odnositi prema svim začetim životima.

Neka nam poruka blaženog pape Ivana Pavla II. pruži pomoć u našim traženjima, osobito u traženjima vas mladih: „Dragi mladi, govori papa, ne bojte se susresti s Isusom Kristom: tražite ga u pozornom i otvorenom čitanju Sv. pisma, u osobnoj i zajedničkoj molitvi, u aktivnom sudjelovanju u Euharistiji, u svetoj ispovijedi... I ja sam imao 20 godina. Volio sam šport, skijanje... Studirao sam i radio. Imao sam želja i briga. U tim dalekim godinama, u vrijeme kada je moja rodna zemlja bila ranjena ratom i totalitarnim režimom, nastojao sam dati smisao svom životu. Našao sam ga u Kristovu pozivu. Upućujem vam poziv: „Kreni!“ - ne zadovolji se samo raspravljanjem. Došlo je vrijeme akcije. Na početku 3. milenija pozvani ste i vi mladi naviještati Evanđelje svojim životnim svjedočenjem.

Danas, kada slavite dan svoje kapelanije, još jednom vam ga čestitam, Vama, gospodine načelnice, kao i vašim dragim suradnicima. Dobra Bog neka vam po zagovoru sv. Vida izmoli snagu da možete savjesno obavljati svoj odgovorni i važni posao i poslanje, jer je sav okrenut dobru naroda i Domovine.

Neka vam svima sv. Vid bude nadahnuće, zaštita i putokaz kako i u nevoljama ostati uspravni u svojoj vjeri i čovječnosti. Hvala vam. Amen ■

Pohod vojnom predstavništvu RH u Belgiji Brussel, 19. lipnja 2011.

Današnji odlomak iz svetog evanđelja započinje prisposodobom o služenju dvojici gospodara. Isus se često služi prisposodobama kako bi ga slušatelji mogli što bolje razumjeti i u život pretočiti poruku koju im po Isusu Kristu šalje Otac nebeski.

Što nam dakle Isus želi poručiti današnjom prisposodobom? Isus nas u današnjem evanđelju upozorava riječima: „Nitko ne može služiti dvojici gospodara. Ili će jednoga mrziti, a drugoga ljubiti; ili će uz jednoga prijanjati, a drugoga prezirati. Ne možete služiti Bogu i bogatstvu (Mt 6, 24).

Ima trenutaka u našem ljudskom i kršćanskom životu kada moramo odlučiti kome od ova dva suprotstavljena „gospodara“ (Boga i bogatstvo) pokloniti svoju ljubav i predanje. Isus, poznavajući našu sklonost nepomirljivim kompromisima, ipak ponavlja: „Ne možete služiti Bogu i bogatstvu“. Ustvari: to je govor o promišljanju dostojanstva našega ljudskog bića i „bogova“ kojima žrtvujemo to svoje dostojanstvo. Opasno je „ne-boga“ proglasiti Bogom, a k tome još mu i služiti. A prva Božja zapovijed govori: Ja sam Gospodin Bog tvoj i nemaj drugog Boga osim mene. Mnoštvo „bogova“ razara čovjeka.

Muka današnjeg vremena jest nemir i nervoja koja se očituje osobito u međuljudskim odnosima. Mnogi vide uzrok ovome u užurbanom načinu života. Nije li, ipak, naš bolesno užurbani način života posljedica pomanjkanja odnosa prema sebi i svojem smislu. Tako da, nerazumno žureći, ustvari od sebe bježimo. Možda nam je nutrina doista takva da nas je i strah otvoriti njezina vrata. Ipak, ne dajte se ustrašiti, jer Bog je u vama. Ali onaj pravi Bog. Treba ga prepoznati i prihvatiti. Pri tom nam uvelike smetaju „bogovi“ koje načinismo po svojim „potrebama“. Koliko je važan ovaj osjećaj važnosti nutrine i smisla, potvrđuju nam i znanstveni autoriteti. Tako poznati psihoterapeut Frankl vidi korijen današnje neuroze upravo u gubitku smisla života.

A svima nama poznati ruski pisac Dostojevski veli da „pčela zna pravilo svoga pčelinjaka, mrav zna pravilo svoga mravinjaka, jedino čovjek ne zna svoje pravilo, to jest da se pokloni pred Neizmjernim“. Umjesto da se klanja Bogu, često se klanja idolima, kao što su moć, vlast, nesređeni užitak, novac: želja za imati više, biti iznad drugih i jači od drugih. Tu se negdje kriju suvremena božanstva koja nisu nikada usrećila čovjeka. Primjeri su bezbrojni, počevši od Isusovog učenika Jude, koji je prodao Isusa za 30 srebrnjaka. Umjesto sreće, koju je očekivao, doživio je veliku

tragediju i na kraju se ubio. Isus je za njega rekao da bi bilo bolje da se nije nikada rodio. I tako je promašio i ovozemaljsku i vječnu sreću.

Isusu je dobro poznata naša misao, naša zbuđenost i prevelika briga za ovozemaljski život. Da bi nas malo smirio postaje nekako blaži i nježniji, kada kaže: „Pogledajte ptice nebeske koje ne siju, ne žanju, niti sabiru žitnice, pa ipak ih hrani naš nebeski Otac. Vi ste neizmjerljivo vredniji od njih“. Isus iznosi i drugi primjer: „Promotrite poljske ljiljane, kako rastu. Ne muče se niti opredu. Ako Bog travu koja jest danas, a sutra se u peć baca, tako raskošno odijeva, neće li još više vas? (Mt 6, 28).

Što iz ovoga zaključujemo? Kršćanin nije oslobođen od razmišljanja i briga. Ali nam savjetuje da ne postanemo „žrtve“ prekomjernih briga i „računica“. On nam stavlja na srce zrele odgovornost za sebe i za druge. Uostalom, Isus je i sam skrbio za sebe i svoju majku nakon Josipove smrti, živeći u Nazaretu i to ne na čudesan način, nego u znoju svoga lica.

Naša najveća briga ima biti: tražiti najprije kraljevstvo Božje i pravednost njegovu, a sve drugo će nam se nadodati, poručuje Isus. To „kraljevstvo nebesko“ nije nešto što će biti kasnije, nego je to ozbiljan zadatak našega ljudskog sada. On se prvenstveno sastoji od odgovornosti za druge i za stvaranje onakvih ljudskih odnosa i vrijednosti od kojih će čovjek moći živjeti i ostvarivati svoje ljudsko dostojanstvo i božansko sinovstvo. Upravo zato naše nas svakodnevne brige nikada ne smiju toliko potisnuti da ne mislimo u isto vrijeme na neprolazna dobra, kao što su kraljevstvo Božje. Nitko ne bi smio robovati novcu ili imutku, zanemariti Boga, ili ne daj Bože ga zamijeniti s vremenitim dobrima.

Bogatstvo, ne samo materijalno nego i misaono, kulturološko, duhovno, kakvo god bilo ima biti u funkciji drugoga. Nikada ne smije postati sredstvom uništenja čovjeka koji ga posjeduje, a još manje postati otrovom zraka svijeta kojeg svi udišemo i „klime“ svijeta koja nam omogućuje da živimo. Imutak i bogatstvo, samo po sebi, nije zlo. Ali je pohlepa za nekontroliranim bogatstvom i novcem zlo, jer razara samu osobu i uskraćuje iskazivanje ljubavi prema bližnjemu. Možemo postati robovi novca, jer pohlepa nema veze s količinom novca ili veličinom imetka. Sveti Pavao piše Timoteju: „Ljudi će doista biti sebeljupci, srebroljupci...“ (Tim 3, 2). Isus je rekao: „Briga vremenita i zavodljivost bogatstva uguše

Riječ“ (Mt 13, 22). U tome i jest pravi problem, jer takav čovjek nema više vremena za Boga, odnosno za Riječ Božju koja jedina govori tko je čovjek i kako izrastati. Ovakav stav može imati dalekosežne posljedice za čovjeka. A, nažalost, bezbroj je takvih primjera u povijesti obitelji i naroda.

U tom vidu, blaženi papa, Ivan Pavao II. nas poučava po izgovorenoj riječi 11. rujna 1994 godine u Zagrebu: „Kada čovjek odbacuje ili zapostavlja Boga, kaže papa, skoro se neminovno počinje klanjati ispraznim idolima. Počinje čak obožavati i idole jedne nacije, jedne rase, jedne stranke, da bi potom, u njihovo ime, opravdao mržnju, diskriminaciju i silu. Samo je Bog siguran temelj života i nepovredivog dostojanstva svakog čovjeka“. I nastavlja: „Krist od vas danas traži da odbacite te napasti. Dapače, on vas poziva da budete svjedoci i graditelji mira. Prihvatite ovo teško, ali uzvišeno poslanje. Zato vas poziva da ga sretnete i da ga upoznate, da biste nakon što uspostavite s njim prisno prijateljstvo, uz mogli

navijestiti svima čudesna djela njegove ljubavi“.

Ponavljam Isusovu današnju tvrdnju: „Ne možete služiti Bogu i bogatstvu“. Naše je služiti Bogu našem Ocu. Onome koji nas stvori i otkupi. Onome koji sebe žrtvuje da bismo mi bili slobodni. Kumiri to ne rade. Stoga je ispravno zaključio tvorac hrvatske književnosti, pisac i pjesnik Marko Marulić: „Nitko tko je služio Bogu nije bio prevaren i nitko nije zbog toga požalio. Um koji je zaokupljen razmišljanjem o nebeskim stvarima, ne mogu zanimati zemaljske naslade“.

Svima vama želim da i dalje radite predano, s voljom i ljubavlju, na opće dobro i dobro drage nam domovine Hrvatske. To ćemo moći najbolje izvršiti ukoliko se budemo oslanjali ne samo na svoje vlastite snage nego i na Božju pomoć, tražeći najprije kraljevstvo Božje i njegovu pravednost, uvjereni da će nam se sve ostalo nadodati, kako je to obećao sam Krist Gospodin. Vodite računa da će ostati samo ono što je stvorila nesebična ljubav. Amen ■

Sveti Ivan Krstitelj - Dan kapelanije Požega, 20. lipnja 2011.

Draga braćo i sestre! Čovjek nije savršeno biće. On se mora, ako želi biti potpun čovjek, neprestano usavršavati i vježbati poput vojnika u vojničkim vještinama, prije svega izgrađivati svoj duhovni život. Crkva nam danas predstavlja čovjeka koji se u tome posebno istaknuo, a to je sv. Ivan Krstitelj. Isus ga je nazvao najvećim koji je ikad rođen od žene. Nazvao ga najvećim ne zato što je najavio Isusov dolazak i bio jedan od posljednjih proroka, nego zato što je ostao do kraja vjeran Bogu, spreman umrijeti za duhovne vrijednosti.

Današnje evanđelje govori o Ivanu Krstitelju kao izvanrednoj osobi, tako da je i samo njegovo rođenje bilo popraćeno čudesnim događajima. Prema tadašnjem običaju Ivan se povukao u pustinju, pripremajući se tako za svoju uzvišenu misiju, najavu Isusovog dolaska.

Kad se Isus javno očitovao i započeo svoje djelovanje, sv. Ivan Krstitelj je, ugledavši Isusa, radosno uskliknuo: „Evo Jaganjca Božjega“. U želji da što više privuče pažnju naroda, Ivan šalje svoje učenike Isusu da ga pitaju: „Jesi li ti onaj koji ima doći ili drugoga da čekamo?“ (Mt 11, 3). Isus im odgovara potvrdno, tj. da je on doista taj spasitelj svijeta. Drugim

riječima, sve što su proroci govorili, ispunilo se upravo na njemu.

Tko je bio sv. Ivan Krstitelj, najbolje je rekao Isus obraćajući se ljudima koji su ga slušali: „Što ste izašli u pustinju gledati? Trsku koju lju-lja vjetar? Čovjeka u meke haljine odjevena?“ (Mt 11, 8). Što ste izašli vidjeti proroka? Da, kažem vam i više nego proroka. On je onaj o kome je pisano: „Evo, ja šaljem glasnika svoga pred licem tvojim da pripravi put pred tobom“ (Mt 11, 10).

Sv. Ivan Krstitelj obraćao se književnicima,

učiteljima Zakona, farizejima, saducejima, poreznicima i vojnicima jasno i otvoreno. Neki od njegovih slušatelja postali su i Isusovi učenici, poput sv. Ivana evanđelista. Mnogi su smatrali Ivana Krstitelja Mesijom. No, on ne samo da je to opovrgnuo, nego je u svim svojim nastupima upućivao svoje slušatelje na Isusa Krista, pokazujući tako da je Isus doista dugo najavljivan preko proroka, koga valja prihvatiti kao svoga spasitelja.

Ivan je pozivao ljude na obraćenje, braneći posebno svetost braka, kad se suprotstavio samom kralju Herodu Antipi, koji je preoteo ženu svome bratu. Herodijada je zbog toga Ivana mrzila i tražila priliku da mu se osveti, što je na kraju i uspjela tako da je Ivanu bila odrubljena glava. Kad je Isus čuo za Ivanovu smrt, rekao je: "Kažem vam: Među rođenim od žene nitko nije veći od Ivana" (usp. Lk 7, 28). I tako je, braćo i sestre, sv. Ivan posvjedočio svojim životom da postoje neke vrijednosti s kojima se ne može trgovati.

Što nam poručuje današnji blagdan sv. Ivana Krstitelja? Postoje neke vrijednosti koje nikada ne gube na snazi, koje se ne mogu usporediti s nikakvim bogatstvom. Po njima čovjek raste i pada. Po njima postaje tek pravi čovjek. Jedna od njih je i obitelj. Ona je temelj jednog društva, a koju je sv. Ivan Krstitelj branio riječima i životom. Sv. Ivan je vjerovao da nema budućnosti čovječanstvu bez spašavanja obitelji. Stoga sve poduzima da spasi obitelj.

Kad je riječ o obitelji ništa manje nije bolja današnja situacija. Postoje određene snage koje žele potisnuti duhovne vrijednosti iz života i života obitelji; da se svetost života odbaci, a pokvarenost ponudi kao čovjekovo pravo i njegova sloboda, na što je često upozoravao papa Ivan Pavao II., a to čini i papa Benedikt XVI.

Stoga papa Benedikt s pravom poručuje: "Tko danas želi izgraditi Europu kao utvrdu prava i pravednosti, koja će vrijediti za sve ljude svih kultura, ne može se pozvati na apstraktan razum, koji ništa ne zna o Bogu, ne pripada nijednoj određenoj kulturi, ali uzima sebi pravo da prosuđuje sve kulture po vlastitoj mjeri. Stoga su kršćanske vrijednosti i danas nužne za izgradnju ujedinjene Europe koja je puno više od jedinstvenog gospodarstva: zajednica i utvrda prava, ne samo za sebe samu već za čitavo čovječanstvo". Ono što vrijedi za Europu to se odnosi i na Hrvatsku.

Draga braćo i sestre! Pokojni branitelji nas upozoravaju na činjenicu da bismo mogli potkopati korijene Hrvatske, ako je ne budemo duhovno izgrađivali. Tu je prije svega obitelj, koja je stožer jednog društva. Tko će je obnoviti ako ne vjernici koji vjeruju u svetost braka i obitelji. Stoga na vjernicima leži najveća obveza. Njihova

je sudbina u svijetu često slična Isusovoj sudbini. Svijet ih ne razumije, progoni, napada ih u medijima, a neka demokratska društva zabranjuju im izricati javnu riječ. U novije vrijeme neki nam uvjetuju da, ukoliko želimo ući u Europu, da se odrekemo vjere. Oni zaboravljaju da su osnivači Europske unije inzistirali upravo na življenju kršćanskih vrijednosti, bez kojih nema budućnosti ne samo Europska unija nego i čovječanstvo.

Braćo i sestre! Ne iznenađuju nas oni koji se rugaju kršćanskim vrijednostima, koji napadaju kršćanski svetinje, poput braka, koji se zauzimaju za eutanaziju tj. ubijanja teških bolesnika i staraca, za ubojstvo začete a nerođene djece, nego nas više iznenađuje naša mlakost i neučinkovitost.

Vjernici bi trebali biti u ovom trenutku agresivniji u dobru. Kršćanin bi, prema Isusovim riječima, trebao biti sol zemlje, svjetlo svijeta. On bi se trebao javno zauzimati za nevinost, zakonitost svijeta i morala, za pravdu, slobodu, za nevino osuđene. Kao da smo se pomirili sa sudbinom hrvatskih optuženika u Haagu. To nije dobar znak. Stoga se glas vjernika mora više čuti. To bi morao biti glas proroka, glas Ivana Krstitelja, ako želimo pridonijeti izlječenju svijeta i izlječenju vlastitog društva i naroda, poglavito obitelji, koja je prilično uzdrmana. Ivan Krstitelj nije bez razloga otvoreno prigovorio kralju Herodu što je preoteo bratu ženu. Obitelj mora biti središte života. Kod nas se svaka 4. obitelj rastaje. To znači da je treba liječiti iznutra.

Koliko ćemo kao vjernici uspjeti u obnovi obitelji? Koliko budemo živjeli po vjeri. Nepobitna je činjenica da su vjerničke obitelji stabilnije. One nastoje imati u središtu svoga života Boga, Isusa Krista. U suradnji s Bogom sve se teškoće rješavaju. Duh Sveti je onaj koji nas ujedinjuje i posvećuje. Po vjeri živeći moći ćemo s pjesnikom reći: "Kiše padaju, polja rađaju, djeca sanjaju, nije nas ostavio Bog!"

Kad je riječ o duhovnim vrijednostima, koje se nastoje potisnuti iz privatnog i javnog života, na nedavnom zasjedanju HBK i BK Austrije u Zagrebu, jedan je od austrijskih biskupa rekao da se mora više čuti glas vjernika u Bruselu, u Strassbourgu. Slobodno zidarstvo je sve utjecajnije u Europi i svijetu. Izgleda da su sinovi ovoga svijeta spretniji od sinova Božjih.

Braćo i sestre! Postoji li dakle alternativa? Postoji. Vjernik zna da nije nikada bio gubitnik. On treba biti poput Ivana Krstitelja. On mora biti glas koji viče u pustinji nemoralna. Stoga je došlo vrijeme da se vjernici više javljaju za riječ u društvu. Vjernik je poput kvasca u društvu i kao svjetlo svijeta. Neka nam u tome pomogne i sv. Ivan, čiji blagdan danas slavimo. Amen ■

Blagoslov i postavljanje biste dr. Franji Tuđmanu

Ždala, 25. lipnja 2011.

Braćo i sestre u Isusu Kristu! Prigodom prve posjete blaženog pape Ivana Pavla II. Hrvatskoj pokojni predsjednik dr. Franjo Tuđman, dajući papi „hrvatski križ“, rekao je: „Sveti Oče, osobita mi je čast i zadovoljstvo što Vam u prigodi Vašeg posjeta Hrvatskoj mogu predati na dar ovaj „hrvatski križ“ koji svojim sakralnim i hrvatskim obilježjem svjedoči o trajnim vezama hrvatskoga naroda, od njegova dolaska na Jadran, s namjesnikom Kristovim na zemlji... Ovaj je naš dar Vama u znamenju križa i stoga što je hrvatsko nacionalno biće u svojoj povijesti više puta bilo razapinjano poput Krista na križu, ali je uvijek iznova nalazilo u sebi duhovne snage za nova uskrsnuća“. Pitamo se: kako je narod to mogao izdržati? Odgovor je nedvojbjen: Tijekom stoljeća ostao je vjeran Bogu Isusu Kristu, i u toj vjeri razumijevao je sebe i svoju povijest. To je ujedno i jedan od razloga da smo u mnogočemu različiti od drugih, osobito od onih kojima Bog, Crkva, moral i duhovne vrijednosti nisu više nikakav govor.

Braćo i sestre! Današnje evanđelje donosi primjer vjere jednog rimskoga satnika koji dolazi Isusu s molbom: „Gospodine, sluga mi leži kod kuće uzet, u strašnim mukama“. Tim je riječima rimski časnik ispovjedio vjeru u Isusa Krista kao Sina Božjega.

Naviještanje Radosne vijesti i čudesa koja je Isus činio nisu bila samo dokaz njegova božanstva nego su bila prije svega poticaj da kroz navještaj Riječi Božje pozove ljude na vjeru kako bi našli pravi izvor svjetlosti za svoj život.

Vjerojatno je rimski časnik više puta slušao Isusa dok je propovijedao i slušajući ga, povjerovao mu je. Ovaj susret časnika i Isusa zbio se u Kafarnaumu. Stotnik je, obraćajući se Isusu, oslovio Isusa dva puta riječju „Adonai“ - što znači: „Gospodine“. Ta se riječ u biblijskom korištenju primjenjivala isključivo na Boga. Kad je Isus rekao da će doći i izliječiti njegovog slugu, satnik je rekao: „Gospodine, nisam dostojan da uđeš pod krov moj, nego samo reci riječ i izliječen će biti moj sluga“. Rimski se časnik smatrao nedostojnim i grešnikom. Isusov ulazak u dom takvog čovjeka grješnika, značio bi spustiti se na razinu grješnika i dijeliti njegove stavove. A o časti koju bi grješnik doživio, suvišno je i govoriti. To sam satnik priznaje: „nisam dostojan...“. Isus ostaje zadivljen istinom ovog časnika i njegovom vjerom. Stoga je i rekao: „Zaista vam kažem, ni u

koga u Izraelu ne nađoh tolike vjere“ (Mt 8, 10). Ovdje, ne samo da mu je sluga ozdravio, nego je i sam časnik postao slobodan priznanjem svoje istine grješnosti. Zato će Isus kazati: „Istina će vas osloboditi“.

Braćo i sestre! Isus je očekivao upravo takvu vjeru od svih svojih slušatelja, ali je nije našao među mnogima. Stoga izriče bolno proroštvo nad sudbinom onih koji su među prvima bili pozvani: ostat ćete daleko od mene, štoviše i odbaćeni ćete biti; a oni, koje su smatrali poganima, nečistima, bit će među prvima, uz mene. Isus na kraju kaže satniku: „Idi, neka ti bude kako si vjerovao! I ozdravi sluga u taj čas“ (usp. Mt 8, 5-13).

Braćo i sestre! Vjera je najveće blago što ga čovjek može dobiti. Zato je Isus uvijek išao za tim da probudi vjeru u srcima ljudi. Snagom vjere čovjek je kadar učiniti djela Božja. Blaženi kardinal Stepinac, kao čovjek vjere, pri kraju svoga života u svojoj Oporuci napisao: „Dragom Bogu neizmijerna hvala za milost vjere, u kojoj nikad nisam kolebao“.

Vjera je ne samo primanje božanskog dara svjetlosti, mudrosti, razboritosti, ustrajnosti i pobožnosti, nego je i naše posvemašnje predanje Bogu. Ona nas čini spremnima da u svakom trenutku ispunimo Božju volju. Naš blaženi Stepinac iz vjere je crpio snagu u borbi protiv neprijatelja Boga i Crkve, za pravo i dostojanstvo svakog čovjeka i svoga naroda.

Čovjek bez vjere ne vidi smisao križa, pa stoga teško prihvaća poteškoće života. Istina, i mi vjernici, osobito onda kada nam vjera nije živa, imamo problema s time i nerijetko smo jednaki onima koji nemaju vjere. Naprotiv, čovjek žive vjere spreman je i umrijeti iz ljubavi prema Isusu Kristu. Najljepšu pohvalu vjeri dao je papa Ivan Pavao II. kad je rekao za blaženog kardinala Stepinca: „Blaženi Alojzije Stepinac ostavio je posebni primjer kršćanskog svjedočanstva. On je službu naviještanja Evanđelja ispunio prije svega svojom patnjom za Crkvu, a svoju je poruku vjere zapečatio smrću. Draža mu je bila tamnica nego sloboda i to samo zato da bi obranio slobodu Crkve i njezino jedinstvo. Nije se strašio okova kako ne bi bile okovane riječi evanđelja“.

Sadašnji papa Benedikt XVI. često govori o vjeri i želi je ponuditi čovjeku današnjice. Obraća se pripadnicima drugih vjera, ali i nevjernicima, govori im o općevažećim etičkim normama. Pokušava probuditi nevjernike i agnostike. Želi im

dati do znanja da si čovjek kao razumno biće ne smije dopustiti, pogotovo ne kao intelektualac, da nema pravih spoznaja o Bogu i o njegovom Sinu Isusu Kristu. Želi im ponuditi Božju istinu o čovjeku, jer samo ta istina postoji ukoliko samo Bog – tvorac čovjeka poznaje svu istinu o čovjeku. Zato je papi važna samo istina i zato upravo nju stavlja na prvo mjesto kad je u pitanju čovjek. Čini nam se da danas nije toliko posrijedi nepoznavanje istine koliko njezino namjerno odbijanje.

A kad govorimo o vjeri i o njezinim djelima u kontekstu današnjeg Evanđelja, usudio bih se reći da je temeljnom snagom vjere stvorena i hrvatska država, da su snagom vjere, kao svoje duhovne i moralne uporišne snage, hrvatski branitelji izvojevali pobjedu nad agresorom.

Gotovo da nije bilo hrvatske katoličke i vjerske obitelji, a da nije molila u svrhu postizanja tih plemenitih ciljeva obrane života i Domovine. Rijetko ćete naći hrvatskog branitelja koji se nije u danima rata molio. Naši su se hrvatski branitelji okitili krunicom oko vrata, uvjereni da će samo snagom vjere pobijediti Golijata koji je računao na svoju snagu i mišicu za razliku od mladog i neiskusnog Davida koji se oslonio jedino na Božju pomoć. I pobijedili su i uspjeli obraniti Domovinu, „pomoću Božjom i našom slogom“, kako je više puta rekao dr. Franjo Tuđman.

I danas kada gledamo sve te nemile i tragične događaje s distance od 20 godina, tko da se s nostalgijom ne sjeti onih divnih dana hrvatske sloge, jedinstva, okupljenosti zajedničkom željom: biti slobodni. Iza i unutar svih tih napora svakako se nalazio dr. Franjo Tuđman, prvi hrvatski predsjednik. Njemu možemo zahvaliti na sveopćem ujedinjenju Hrvata bez obzira na njihovu ideološku ili političku opredijeljenost.

Danas, umjesto da uživamo plodove krvlju zalivene slobode i podupiremo njezin razvoj, svjedoci smo otpora i prezira pojedinih ljudi. Štoviše, neki žele obezvrijediti sve dosadašnje žrtve, prikazati ljude i događaje u posve negativnom svjetlu. Posebno se okomljuju upravo na pokojnog predsjednika, okrivljujući ga za rat u Hrvatskoj, podvaljujući mu zločinačke pothvate itd. Nazvati zakonitu obranu „zločinačkim pothvatom“ nadilazi svaki razum. To je dio scenarija kako bi se opravdali oni koji su doista krivi za ovaj rat i s pravom se za njih može reći da se na-

laze u „zločinačkom pothvatu“

Ti isti ljudi ne prežu ni pred svojim potrebama da hrvatske branitelje prikažu kao zločince. I sve to ne bi bilo tako tragično da se sav taj negativni naboj ne uvlači u dušu našega čovjeka, pitajući se je li imalo smisla braniti se ili se jednostavno prepustiti nasilniku da nas uništi.

Braćo i sestre! Ovih dana izašle su iz tiska vrlo vrijedne monografije koje opisuju Domovinski rat. Kako su pisane od samih sudionika Domovinskog rata, pune su teških podataka, ali doista donose istinu o svemu što se tih tragičnih godina događalo. Govore o hrabrosti, junaštvu i vjeri hrvatskih branitelja. Daj Bože da tih knjiga bude i više!

Braćo i sestre! Postavljanjem spomenika dr. Franji Tuđmanu htjeli ste na vanjski način dati do znanja tko je bio čovjek i državnik Tuđman. Htjeli ste posvjedočiti istinu naše povijesti, posebno istinu Domovinskog rata. Njegovo djelo govorit će o njemu. Povijest će imati vremena da nam iznese na vidjelo veličinu i sveukupno značenje ovog čovjeka. Zaslužuje našu zahvalnost.

Ponukani satnikovom vjerom, i mi danas kao vjernici ispovjedimo istinu o Isusu Kristu. Neka u našim dušama i životima Isus doista bude naš jedini i pravi Bog i jedini ispravan govor o čovjeku. Neka on bude naš put, naša istina i naš život. Tada ćemo znati cijeniti i pridružiti se onima koji u svom životu i djelovanju nose obilježja vjere koju ispovijedamo. Tada ćemo biti sposobni prepoznati velike ljude u svojoj povijesti, poput dr. Franje Tuđmana, i ispravno se odnositi prema njima.

Poznato je da je Hrvatska upravo pod njegovim vodstvom izbjegla mnoge brojne zamke iznutra i izvana i unatoč međunarodnog embarga se obranila, tako da je pravo čudo što je Republika Hrvatska doživjela svoj 20. rođendan. No ne trebamo se bojati za njezinu sadašnjost i budućnost, jer je Hrvatska uskrsnula zahvaljujući žrtvi, patnji i molitvi svojih sinova i kćeri; jer je Hrvatska uskrsnula zahvaljujući vjeri o kojoj govori današnje evanđelje. Oni pak koji rade protiv Hrvatske, nalik su malom mišu koji gricka postolje velikog diva (usp. GK 26. 6. 2011), kako je to napisao kolumnist jednog našega lista. Neka je Bogu hvala i slava za sve što po ljudima vjere i čovjekoljublja učini i danas čini. Amen ■

20. obljetnica osnutka 110. brigade ZNG Karlovac, 28. lipnja 2011.

Slaveći 20. obljetnicu slavne 110. brigade nameće nam se pitanje ima li Božja riječ neku poruku za ovaj naš dan? I ako ima, što nam poručuje?

Pokojni predsjednik dr. Franjo Tuđman rekao je u svom pozdravnom govoru blaženom papi Ivanu Pavlu II., na Plesu 2. listopada 1998. godine, da ga i ovoga puta hrvatski narod očekuje otvorena srca, sa zahvalnošću na do sada iskazanom razumijevanju i potpori, te s nadom da će nam i u prigodi ovoga državnog i pastoralnog posjeta svojim porukama učvrstiti našu vjeru u nezamjenjivost kršćanske vizije za budućnost u današnjem svijetu. Jer je hrvatski narod stoljećima ostao vjeran načelima katoličke vjere i zakonima Crkve.

Braćo i sestre! Današnja čitanja mise bdijenja uoči sutrašnjeg blagdana sv. Petra i sv. Pavla govore nam o prvim počecima kršćanstva i vjere u Boga Isusa Krista.

Prvo čitanje govori kako je Petar, kao poglavar kršćanske zajednice, zajedno s Ivanom, ušao u Hram na „devetu molitvenu uru“, upravo u trenutku kada su donosili „hroma čovjeka od majčine utrobe“. Čovjek je bolovao od neizlječive bolesti. Bolesnik je zamolio Petra da mu udijeli milostinju. Petar ga pogleda u oči i reče „Pogledaj u nas!“ I dok je bolesnik gledao, očekujući milostinju, Petar mu reče: „Srebra i zlata nemam ali što imam - to ti dajem: U ime Isusa Krista Nazarećanina hodaj“. (Ukoliko niste znali zašto je zastava Vatikanske države žute i bijele boje onda njezinu pozadinu vidimo u maloprije opisanom događaju kada Petar kaže da zlata nema (koje je žute boje) i da srebra nema (koje je bijele boje).

Braćo i sestre! Petar je posjedovao nešto više od zlata i srebra, a to je Isusova moć koja je kadra vratiti čovjeku dragocjeni život. Čudesa koja su činili apostoli pokazuju da je Isus živ, da Isus i danas nastavlja svoje djelo spašavanja ljudi preko svojih apostola i poslanika. I tako, iako je Isus uzašao na nebo, on je i dalje prisutan i nastavlja djelo spasenja po svojoj Crkvi.

Drugo nam čitanje iznosi životni put vjere apostola Pavla prije i nakon obraćenja. Prije obraćenja Pavao je progonio Crkvu, odnosno kršćane „preko svake mjere“ kako sam kaže. Time je nadmašio čak i svoje vršnjake i istomišljenike u svom narodu (usp. Gal 1, 13-14).

Kad Pavao spominje da je progonio Crkvu „preko svake mjere“ onda želi istaknuti da je njegovo obraćenje pred gradom Damaskom bilo

prava milost, jaki Božji zahvat u njega. Nakon objave i krštenja Pavao odlazi u Jeruzalem potražiti apostola Petra kako bi mu iznio svoje poslanje koje mu je povjerio sam Isus Krist. Pavao poziva za svjedoka Boga da je doista istina sve što govori. Crkva je poznavala Pavla u Judeji kao velikog progonitelja. Sada taj isti progonitelj navješćuje vjeru koju je nekoć pustošio. Zbog toga su slavili Boga.

A današnje nam evanđelje donosi zgodu Isusovog ukazivanja apostolima na obali Genezaretskog jezera nakon čudesnog ribolova. Isus je tom zgodom tri puta pitao Petra: „Šimune Ivanov, ljubiš li me?“ i „Ljubiš li me više nego ovi?“ Isus je tri puta ponovio pitanje Petru kako bi ga podsjetio na njegovu zataju na Veliki petak. Petar je svaki puta odgovorio da ga ljubi, štoviše, daje mu do znanja da je njemu sve poznato: „Gospodine, ti sve znaš. Tebi je poznato da te volim“. Trostruki Isusov upit bio je prema tadašnjoj židovskoj tradiciji znak prenošenja vlasti odnosno službe kao vrhovnog Pastira na Petra, kojemu će od sada pripadati ne samo vjernici nego i njihovi duhovni pastiri. Tim su se riječima ispunile Isusove riječi koje je izgovorio Petru u Cezareji Filipovoj (Mt 16, 17-19). Petar zna da se od sada može osloniti isključivo na Isusa Krista, a ne na svoje vlastite snage.

Isus mu nadalje daje do znanja kakvom će smrću umrijeti radi svjedočanstva. Petar je umro kao i Isus Krist: bio je razapet na križ tako da je Petrova mučenička smrt bila proslava Boga, kao što je to bila i Isusova smrt. Predaja kaže da je Petar bio pribijen na drvo križa okrenutom glavom prema zemlji jer je smatrao da bi to bila posebna čast da bude pribijen kao i njegov Učitelj Isus Krist. Odlučio je radije da ga pribiju na križ okrenute glave. U svakom slučaju, vidi se kolika je Petrova vjera bila prema Isusu Kristu.

Slaveći danas 20. obljetnicu proslave 110. slavne brigade, prisjećamo se prije svega nesebičnih i hrabrih ljudi, koji su stali na branik Hrvatske i obranili je kad je bila napadnuta od agresora.

Slaveći danas 20. obljetnicu 110. brigade, prisjećamo se velikog zanosa onih ljudi koje je okupio oko sebe otac hrvatske države dr. Franjo Tuđman, koji se usudio unatoč međunarodnih čimbenika i političara i državnika stati na obranu ne samo hrvatske granice nego i vratiti okupirana područja Hrvatske u sastav njezinih granica.

Slaveći 20. obljetnicu proslave 110. brigade prisjećamo se vjere naših hrvatskih branitelja,

koji su, kad je započela agresija na Hrvatsku uzeli krunice u ruke, moleći se Bogu i Majci Božjoj da se ratni vihor što prije zaustavi. Vaša 110. osobito se u tim teškim vremenima povezala s onom koju nazivamo „Najvjernijom majkom, Odvjetnicom Hrvatske, Djevicom Remetskom“.

Stoga se mogu ovdje ponoviti riječi kardinala Kuharića, koji je također bio vjerni hodočasnik i prijatelj Majke Božje Remetske, koji reče da se, zahvaljujući vjeri našega naroda, posebno branitelja, dogodilo tada doista nekoliko stvarnih čudesa, među njima i priznanje Hrvatske kao neovisne države od onih koji je nisu htjeli priznati, kao i veliko čudo pobjede, gotovo nenaoružanih hrvatskih branitelja, nad daleko nadmoćnijim neprijateljem.

Kako sve to protumačiti, a da ne ustvrdimo da je u dnu svega bila vjera kao pokretačka snaga u pobjedi istine nad lažima, ljubavi nad mržnjom. Na tu nas je vjeru podsjetio i sveti otac Benedikt XVI. na oproštajnoj svečanosti u Zagrebu na Plesu 5. lipnja, istina u neizgovorenem govoru zbog nevremena, ali ga je ostavio nama na pamćenje, kad je rekao kako su mu mladi tijekom dirljivog

molitvenog bdijenja pokazali svijetlo lice Hrvatske, okrenuto prema budućnosti, obasjano živom vjerom poput plamena dragocjene svjetiljke, koji je primljen od otaca i koji zahtjeva da ga se čuva i hrani duž puta“ i nastavio: „Molitva na grobu blaženoga kardinala Stepinca podsjetila nas je, na osobit način, na sve koji su trpjeli - a i danas trpe - zbog vjere u Evanđelje“.

Slaveći danas 20. obljetnicu 110. brigade slavimo je doista vedra čela, ponosni prije svega na te hrabre divne hrvatske očeve i mladiće koji nisu dopustili uz cijenu vlastitog života da budu poraženi, poniženi, nego su izložili svoje živote kako bi se hrvatski narod i svi građani Hrvatske osjećali sigurni, kao svoj na svome.

Još jednom iskrene čestitke vama dragi hrvatski branitelji. Pokojnima želimo sretnu i blaženu vječnost. Hrvatskim majkama i očevima, koji su izgubili svoje sinove, žene svoje muževe, djeca svoje očeve, želimo od Boga obilje snage, svjesni da je žrtva njihovih najmilijih zalog naše sretnije budućnosti. Dobri Bog neka im bude nagrada za njihovu nesebičnu ljubav koja je išla do kraja! Amen ■

Sveti Petar i Pavao - Dan kapelanije Pleso, 29. lipnja 2011.

Prigodom 2000. godine u godini Velikog jubileja rođenja Isusa Krista objavljen je dokument pod naslovom „Dominus Jesus“ - „Gospodin Isus“. Ovim je dokumentom Kongregacija za nauk vjere Svete Stolice htjela dati do znanja i ponovno posvjedočiti ulogu Isusa Krista u svijetu, njegovu spasiteljsku univerzalnost i univerzalnost njegove Crkve.

Naime, pitanje osobe Isusa Krista jedno je od temeljnih pitanja vjere. Ono se ponavlja iz generacije u generaciju, iz stoljeća u stoljeće, budući da se ono ne razlikuje od Isusovog vremena do danas. Isus je, prema pisanju evanđelista, pitao svoje učenike „Što govore ljudi, tko je Sin Čovječji?“ Isusu nije bilo toliko stalo što govore ljudi o njemu, nego je pomalo pripremao svoje učenike pitajući što oni misle o njemu, za koga ga, drugim riječima, drže i jesu li razumjeli tko je on za njih i za svijet.

Odgovori su bili različiti. Jedni su ga smatrali Ivanom Krstiteljem, drugi prorokom Ilijom, treći Jeremijom, ili da je netko od proroka. Od svih spomenutih mišljenja i izjava bitno se razlikovala izjava apostola Petra, koji je na upit Isusov: „A vi što vi kažete, tko sam ja?, odgovorio: „Ti si Krist - Pomazanik, Sin Boga živoga“. Time je Petar kazao

da Isus nije samo poslanik kojeg su očekivali Židovi kao političkog osloboditelja od rimske vlasti, nego Petar ispovijeda da je Isus pravi Bog koji je postao čovjekom za spasenje svijeta.

Ta, i sam Isus je otvoreno govorio da je on Bog, da ga je Otac nebeski poslao: „Ja sam od Boga izišao i došao: nisam sam od sebe došao, nego on me posla“ (Iv 8, 42). Židovske su vlasti osjetile da to prelazi granice njihove tolerancije. Stoga im Isus veli: „Kako vi onome koga Otac posveti i posla na svijet možete reći: „Huliš“ - zbog toga što rekoh: „Sin Sam Božji. Ako ne činim djela Oca svoga, nemojte mi vjerovati. Ali ako činim, sve ako i meni ne vjerujete, djelima vjerujte pa uvidite i upoznajte da je Otac u meni i ja u Ocu“ (Iv 10, 36-39). I zbog te tvrdnje su ga osudili. Štoviše, prije toga im je rekao: „Kad uzdignete Sina Čovječjega, tada ćete upoznati da ja jesam“ (Iv 8, 27), što znači Jahve, a to je ime samoga Boga. Vjerujem da ni ljudi danas ne misle drugačije. Tako na primjer filozof Karl Jaspers veli da je Isus uz Sokrata, Budu i Konfucija jedan od mjerodavnih ljudi.

Vi ovdje, uglavnom ste mlađi ljudi, pa niste bili svjedocima propagande koja je vladala nakon II. svjetskog rata protiv Isusa Krista i katoličke vje-

re. Mnogi su zbog vjere, na čelu s kardinalom Stepcincem, bili u zatvoru.

Sve do 1964. godine o Isusu Kristu bili su članci u školskim priručnicima kao izmišljenoj osobi, sve dotle dok se nije pojavila knjiga „Historija čovječanstva“ koju je izdao UNESCO. Nakon objavljivanja te knjige, u kojoj je između ostaloga napisan članak o Isusu Kristu i kršćanstvu, pred snagom povijesnih argumenata, počelo se pisati u školskim priručnicima o Isusu Kristu kao povijesnoj osobi, ali ne kao Bogu. To vam, braćo i sestre, i danas traje.

Možda ćete pitati zašto je to tako? To nije neznanje, nego djelo laži, a otac laži je sotona, ustvari „ubojica“ čovjeka i istine (Iv 8, 43-44). Pa, i sam Isus je u tom duhu dao odgovor na pitanje koje je sam svojim slušateljima postavio: „Zašto moju riječ ne razumijete (ne prihvaćate)? Zato što niste kadri slušati moju riječ. Vama je otac đavao i hoće vam se vršiti prohtjeve oca svoga (đavla).

No, da bismo upoznali Isusa Krista valja ga mišlju i srcem prihvatiti, potrebno je nasljedovati ga. Samo tako moći ćemo doći do iskustva njegove dobrote i njegove slobode. Tako ćemo doista iskusiti njegovu riječ: „Ja sam put, istina i život“.

Drugi dio današnjeg evanđelja govori o ustanovljenju Crkve koju je Isus ustanovio na Petru. To učini ovim riječima: „Ti si Petar- Stijena i na toj stijeni sagradit ću Crkvu svoju i vrata je paklena neće nadvladati“ (Mt 16, 18).

Da bi opravdali svoju vlastitu nemarnost, neki kažu: „Bog da, Crkva ne“. Sv. Ciprijan je rekao: „Izvan Crkve nema spasa, jer ne može imati Boga za Oca onaj tko nema Crkvu za svoju majku“. To vrijedi i danas. Drugi opet kažu da vjeruju, ali ne prakticiraju vjeru. I tu se krije jedna vrst nemarnosti, jer ne žele imati Boga koji im govori i prilazi im s određenim zahtjevima kako bi ih uputio na pravi put.

Krist je ustanovio Crkvu kao mjesto spasenja i posrednicu spasenja ljudi. Bog želi doći do čovjeka preko svoje Crkve. Neki će se možda pokolebati u svom povjerenju u Crkvu zbog čestih napada, pa i njezinih stvarnih slabosti. U Crkvi je uvijek bilo

slabosti, jer je sastavljena od ljudi koji nisu sveci, nego grešnici. Unatoč tome Crkva se održala. Štoviše, u Crkvi postoje i dalje veliki mučenici, vjernici duboke vjere, različitih staleža i dobi koji stavljaju svoje živote u službu Crkve i svijeta, u službu Isusu Kristu. Sve to pokazuje da nitko drugi osim Boga svemogućega ne vodi Crkvu.

Napoleon, veliki francuski ratnik i osvajač, reče da će uništiti Crkvu. Na to mu je jedan kardinal odgovorio: „To nismo uspjeli učiniti čak ni mi sami“. Mislim da vam sve ovo dovoljno govori. Postoje, vidimo, slabosti u Crkvi, koja se unatoč svim slabostima iznutra i napadima izvana održala. To također pokazuje da ju vodi Isus Krist, a njegova riječ: „I evo, ja sam s vama u sve dane - do svršetka svijeta“ (Mt 28, 20) govori da je on svagdanja snaga Crkve.

Veliki engleski pisac William Shakespeare rekao je: „Kupuj Božje vrijeme, prodaj sate sumornoga zemaljskoga života“. Najbolje iskorišteno vrijeme je vrijeme koje se pretvara u nešto trajno, što ne propada već ostaje. To je vrijeme koje primamo od Boga i ponovno ga vraćamo, tako govori kardinal Ratzinger, sada papa Benedikt XVI. (usporedi: Ratzinger: „Bog i svijet, str. 243). Vrijeme koje nas mimoilazi, a da ga nismo iskoristili, propada i nestaje. Stoga je lijepo rekao francuski pisac Quist: „Bože, dao si mi ovo vrijeme, ove dane, mjesece i godine. Daj da ih onako iskoristim kako ti želiš“.

Isusovi učenici iskoristili su svoje vrijeme kao vrijeme velike pripreme za susret s Bogom Isusom Kristom. Bilo je to vrijeme žrtve čija je smrt bila u stvari znak Isusove i njihove pobjede, a ne poraza. Na to nas upućuju i današnje prvo i drugo čitanje svete mise. U prvom čitanju se govori kako je Isus Krist jedini gospodar povijesti koji svojoj Crkvi daje snagu da može izdržati sve nevolje.

Židovi su vidjeli veliku opasnost za svoju sitničavu religioznost od kršćanske vjere. Naime, pojavom kršćanstva nastaje jedna nova stvarnost Božjeg govora svijetu. S jedne strane imamo židovsku predaju i tradiciju, a nakon dolaska Duha Svetoga koga je poslao Isus Krist, sve više se širi

kršćanska vjera. Herod je mislio da će svojim progonstvom uništiti Crkvu. Stoga je dao pogubiti Jakova, a Petra bacio u tamnicu, koju su čuvale 4 vojničke straže, kako bi ga nakon blagdana Pashe dao pogubiti. Međutim, Bog preko anđela Gospodnjeg oslobađa Petra, koji neopaženo prolazi mimo stražara i nastavlja propovijedati sve do svoje smrti.

Drugo čitanje donosi odlomak duhovne Pavlove oporuke. Pavao je predosjetio vrijeme svoje smrti i baca pogled na svoj životni put od prvog susreta s Kristom na vratima grada Damaska, kada se obratio. Pavao kaže da ga je Gospodin izbavio više puta iz smrti. Na kraju svoga života govori: „Dobar sam boj bio, trku završio, vjeru sačuvao. Bio je siguran da će ga Isus Krist zbog vjernosti nagraditi, da će primiti „vijenac pravednosti“. Svjedočanstvo snage Kristove i vjere apostolove.

Apostol Petar bio je raspet na križ u vatikanskim Neronovim vrtovima, a Pavlu je odrubljena glava „izvan zidina“. Mjesto na kojem je Petar pogubljen bilo je za kršćane sveto mjesto na kojem je podignuta sadašnja bazilika sv. Petra u Rimu. Pavao je također pogubljen i obješen na križ. Obojica su zaslužili „vijenac pravednosti“.

Njihovo svjedočanstvo vjere ostaje trajni poticaj za sva pokoljenja do svršetka svijeta. U sredi-

štu njihova života bio je Isus Krist. Stoga je i papa Benedikt prigodom svoga posjeta u Zagrebu upravo Isusa Krista stavio svima nama na srce. Njegov se pohod odvijao u znaku gesla: „Zajedno s Kristom“. Želio je posebno istaknuti u ovom vremenu živi povratak nas vjernika na osobu Isusa Krista i njegovo evanđelje, što su ga naviještali apostolski prvaci Petar i Pavao.

Želim, dragi vjernici, svratiti vašu pozornost na njihovo zajedništvo, kada je bila u pitanju vjera. Nisu se razilazili. Petar mu nije nikada rekao da je „bivši“, jer je Pavao prije obraćenja bio veliki progonitelj Crkve. Stoga i nama treba biti na srcu prije svega zajedništvo, kada su u pitanju obiteljski i nacionalni interesi. Sve nam je učiniti da se to zajedništvo održi među nama.

S tim mislima čestitam vam blagdan sv. Petra i sv. Pavla, zaštitnika vaše kapelanije sa željom i molitvom da uspijete ostvariti to zajedništvo u obitelji, i međusobno, a time ćete biti kadri pridonijeti i nacionalnom zajedništvu koje nam je itekako potrebno. To ćemo najbolje ostvariti budemo li se držali osobe Isusa Krista i nauka svete Crkve, te budemo li pokušali provesti geslo koje smo imali prigodom dolaska Sv. Oca: „Zajedno u Kristu“, kojeg su naviještali apostoli sv. Petar i sv. Pavao. Amen ■

Dan branitelja grada Garešnice Garešnica, 2. srpnja 2011.

Draga braćo i sestre! Svi ste vi, vjerujem, još pod velikim dojmom dolaska svetog oca Benedikta XVI. u Hrvatsku kao i njegovih poruka koje je uputio hrvatskom narodu, posebno vjernicima. Sve su te poruke imale za cilj premišljanje o našem vjerničkom životu.

Papa je u jednoj od svojih knjiga, koja nosi naslov „Europa - njezini sadašnji i budući temelji“, rekao: „Velika je zasluga kršćanstva ne samo rođenje Europe nakon zalaska grčko-rimskoga carstva svijeta i razdoblja barbarskih provala. Ponovno rođenje Europe poslije II. svjetskog rata ima kršćanstvo kao korijen i odgovornost pred Bogom: vrlo dobro smo sigurni da je to najbolji temelj pravne države... Tko danas želi izgraditi Europu kao utvrdu prava i pravednosti koja će vrijediti za sve ljude svih kultura, ne može se povesti apstraktnim razumom koji ništa ne zna o Bogu, ne pripada nijednoj određenoj udruzi ali uzima sebi pravo da prosuđuje sve kulture po vlastitoj savjesti...“. I svaka izgradnja Europe bez kršćanskih vrijednosti, kako su ih postavili političari kršćanske orijentacije poput Adenauera, Schumana, De Gasperija, De Gaulle-a, ide prema

uništenju. Stoga veliku ulogu, gotovo nezamjenjivu, trebat će odigrati upravo kršćani u obnovi Europe. To znači da se kao vjernici moramo ravnati prema evanđelju koje nam pokazuje istinski put prema osobnoj sreći k našoj budućnosti.

I tu nikakva nadglasavanja, pa makar se radilo i o Saboru kao najvišem zakonodavnom tijelu, ne mogu biti mjerodavna, posebno ne kada su u pitanju kršćanska načela, kojih se trebaju držati kršćani. Iznad Sabora je samo Bog. Naime, čule su se zadnjih dana izjave da će Sabor pozabaviti pitanjem abortusa i odlučiti hoće li se izmijeniti zakon o ubijanju djece ili neće, i sličnim pitanjima moralne naravi. Zamislite braćo i sestre na kakvu smo se razinu srozali: svaka životinja štiti svoje mlado uz cijenu života, a čovjek, koga je Bog obdario razumom da može spoznati što je dobro a što nije, donosi zakon o ubijanju djeteta, umjesto da ga zaštiti. Nitko pri tom ne misli kolike su to i kakve strašne psihičke traume osoba koje to čine, nažalost često pod prijetnjom i okoline.

Parafrazirajući papine riječi naši nas poginuli hrvatski branitelji pozivaju gdje se nalaze sile koje mogu ozdraviti Europu, svijet, pa pre-

ma tome i Hrvatsku. Samo ako dopustimo da Bog uđe u naš svijet i naše savjesti. Tek tada svijet može biti čovječan. Hrvatski pjesnik Matoš bi rekao da se „Bog mora udomiti među nama kako bi naši domovi postali Božja obitavališta i samo je onaj pravi čovjek u kojem prebiva Bog“.

Draga braćo i sestre! Današnja liturgijska čitanja nas potiču da se vratimo k izvorima nove čovječnosti, k novim međuljudskim odnosima. S Bogom Isusom Kristom započeo je novi svijet, kraljevstvo Božje na zemlji, novi međuljudski odnosi u kojima vlada ljubav, sloboda, istinsko bratstvo i mir među ljudima. I ono će biti to prisutnije koliko budemo kao kršćani svjesni istine koju nam je donio Isus Krist.

Kad bi danas netko postavio pitanje: zašto se to kraljevstvo Božje nije još ostvarilo u punini, onda bi odgovor mogao biti upotpunjen i ovako: To ne ovisi samo o Bogu, nego i o ljudima, da li i koliko surađuju s Bogom. A to je proces koji stalno traje i trajat će dok će biti svijeta. U svakom vremenu čovjek je pozvan na suradnju s Bogom da se ostvari u punini kao čovjek i kao vjernik.

U današnjem evanđelju Isus donosi tri prispodobe u kojima poručuje da je kraljevstvo Božje već na djelu, da su nastali, zahvaljujući Isusu Kristu, novi međuljudski odnosi. Prva prispodoba govori da je Isus jedini spasitelj svijeta. Preteča i suvremenik Isusov, Ivan Krstitelj, okupio je oko sebe svoje učenike pripremajući ih na dolazak Mesije, koji će, kada se pojavi reći za njega da je Isus Krist jedini Spasitelj svijeta, koga su navijestili proroci.

Ivanovi učenici nisu bili veliki prijatelji farizeja, ali su jedni i drugi, dakle Ivanovi učenici i farizeji, postili kako bi svojom pobožnošću ubrzali dolazak Mesije na zemlji, a time i kraljevstva Božjega. Stoga su farizeji zamolili Ivanove učenike da pitaju Isusa: „Zašto mi i farizeji postimo, a učenici tvoji, to jest apostoli, ne poste?“ Isus im odgovara: „Mogu li svatovi tugovati dok je s njima zaručnik? Doći će dani kad će im se ugrabiti zaručnik, i tada će postiti“ (Iv 9, 14-15).

Za bolje razumijevanje ovih Isusovih riječi valja se prisjetiti da su u Bibliji dani Mesije opisani kao dani radosti, poput svadbene svečanosti za cijelo mjesto. Isus želi dati do znanja da je obećani Mesija među njima, da ne trebaju čekati drugoga Mesiju, da su upravo njegovim dolaskom započela nova vremena.

Druga Isusova prispodoba govori o novom vremenu, koje je započelo Isusom Kristom. Zato i kaže: „Nitko ne stavlja krpe od prijesna, sirova platna na staro odijelo“. Odijelo, plašt u Bibliji su slika svijeta koji prolazi i nestaje. Isus želi istaknuti kako njegovim dolaskom počinju nova vremena.

Treća Isusova prispodoba govori kako je doista nastupilo doba kraljevstva Božjega, koje je obećano preko proroka, vrijeme novih među-

ljudskih odnosa. Isus govori da se ne ulijeva vino u stare mješine. Vino je bilo znak novih dana koji započinju dolaskom Mesije. Vino donosi radost čovjeku i razveseljava ljudsko srce, veli apostol Pavao. „Ne ulijeva se vino u stare mješine, inače se mješine poderu. Nego novo vino u nove mješine, pa se oboje sačuva“, veli Isus. Što to znači? To znači da Isusov navještaj Riječi mogu primiti samo novi, Duhom Svetim obnovljeni ljudi, koji se otvaraju Duhu Svetom, spremni na obraćenje.

Tko u srcu nema Boga, taj u srcu nema ni čovjeka. To su pokazale i diktature prošlog stoljeća kao što su fašizam, nacizam i komunizam. Svi oni naniješe veliko zlo čovječanstvu. A komunizam, osim ugrožavanja ljudi i njihovih života, slobode i samostalnosti, dao si je zadatak da niječe Boga, pa se ubrzo pretvorio u rušitelja prirode, napominje papa Benedikt XVI. i nastavlja: „U našem sadašnjem društvu, Bogu hvala, kažnjavaju se oni koji obeščaćuju vjeru Izraela, kažnjavaju se oni koji vrijeđaju Kuran i temeljna uvjerenja islama. Naprotiv, kada je riječ o Kristu i onome što je sveto za kršćane, tada se najednom kao vrhovno dobro pojavljuje sloboda mišljenja, kaže papa. To znači da se s drugim svetinjama nitko ne smije poigravati i obezvređivati, a kršćanske se svetinje može napadati“.

Braćo i sestre! Kada Crkva brani svetost braka i obitelji ona nastupa snagom Isusovog poslanja, štiteći život nerođenog, a začetog djeteta. Kada Crkva o tome govori, njoj se prigovara da ona po tim i sličnim pitanjima nema što reći; da je pravo žene hoće li roditi dijete ili ga ubiti. No, nitko pri tom ne misli na pravo djeteta, a k tome još i nezaštićenog. Kada Crkva govori o svetosti mladih, ona tada zastupa evanđeoska načela. Kada Crkva prenosi evanđeosku poruku neki se tada žestoko obaraju na Crkvu i poručuju da je ona konzervativna, da guši slobodu čovjeka, posebno mladog. Kada Crkva poziva vjernike na molitvu, onda to nije nikakva politika, kako joj neki predbacuju. Neki pak poručuju da Crkva nema nikakvo veće pravo da traži tako nešto, od bilo koje druge društvene grupe, te da su biskupi donekle kompromitirali iznimno uspješni Papin posjet Zagrebu, pokušavajući pod kišobranom papina autoriteta promovirati politički zahtjev koji je za ovo društvo potpuno neprihvatljiv“ (Jutarnji list 7. lipnja). Spomenutom člankopiscu treba biti jasno da je Crkva poslana navijestiti evanđelje svakom stvorenju i da papa uvijek dolazi da učvrsti braću u vjeri.

O tom danas veoma prisutnom sekulariziranom mentalitetu progovorio je nedavno papa, kad je pozvao vjernike, posebno obitelji, da svojim životom pokažu da je moguće ljubiti poput Krista, bezrezervno.

Obilježavajući danas Dan branitelja grada

Garešnice i Općine Berek, Hercegovac i Velike Trnovitice, čovjek se pita ima li sve ovo veze s današnjim obilježavanjem Dana branitelja? Itekako ima. Ponajprije moramo znati da danas ne bismo imali preko 15 tisuća mrtvih da iza njihove smrti nije bila bezbožnička ideologija koja želi odbaciti Boga i postaviti čovjeka kao mjerilo dobra i zla i hraniti se tuđim.

Treba priznati da su se čuli glasovi i od strane Srba, posebno Srpkinja, koje su pokušale stvoriti bedeme ljubavi protiv rata. Ali glas mržnje bio je jači od glasa ove i ovakve plemenite inicijative ljubavi.

Hrvatska Srpkinja, humanistica, poznata po apelima za mir, gospođa Olga Carević rekla je: „Rat je počeo pod utjecajem davno stvorene ideje o Velikoj Srbiji koja je trebala uključivati dijelove Hrvatske. Razoren je Vukovar, ljudi s vrećicama napuštali su svoje domove, bježali su s djecom u naručju, tisuće kuća su spaljene. To je bila čista agresija... Ako je Domovinski rat zločinački pot-hvat, kako nazvati razaranje Vukovara, Dubrovnika, Škabrnje i zločina na Ovčari?“ pita se ona.

Bezgrješno Srce Marijino Zagreb, Jordanovac, 2. srpnja 2011.

Bezgrješno Srce Marijino spominje se prvi puta u Bibliji kada je starac Šimun prorokovao da će Marijino srce probosti mač velike boli, što znači da će puno trpjeti.

Pobožnost pak prema Bezgrešnom Srcu Marijinom razvila se posebno u 17. stoljeću, zahvaljujući sv. Ivanu Eudesu, koji je prvi puta slavio blagdan u čast Bazgrješnog Srca Marijina 1648. godine. On je, naime, utemeljio nekoliko vjerskih zajednica, koje su štovale pobožnost prema Srcu Marijinom. Ovaj je blagdan službeno ustanovljen 1855. godine za cijelu Katoličku crkvu. Blaženi papa Ivan Pavao II. uzdigao ga je 1996. godine od neobaveznog na obvezatni spomendan.

Većem širenju pobožnosti ovog blagdana pridonijela su ukazanja u Fatimi nakon 1917. godine sestri Luciji. Marija joj se ukazala 1925. godine s Bezgrješnim Srcem, tražeći pobožnost Bezgrješnom Srcu, te potičući pape da posvete njezinom Srcu Rusiju, radi zaustavljanja širenja ateističkog komunizma i radi mira u svijetu. Poticala je na moljenje krunice i obavljanje Devet prvih subota u mjesecu.

Slušajući današnje evanđelje sv. Luka opisuje duboku ljudsku i vjerničku Marijinu reakciju na Isusove riječi koji im je, kad se u hramu izgubio i ponovno ga našli, rekao: „Zašto ste me tražili? Ni-

Osvrćući se na presudu generalu Gotovini rekla je „Strašno mi smeta što se sve iz akcije svalilo na Gotovinina leđa“ (Večernji list, 21. travnja 2011).

Poštovani i dragi branitelji! Neka današnje obilježavanje Dana branitelja grada Garešnice i Općina Berek, Hercegovac i Velika Trnovitica ne bude samo neki puki spomen nego trajni podsjetnik na dane zajedništva, sloge, na te divne i hrabre branitelje koji su izložili svoje živote u obrani Hrvatske na čelu s dr. Franjom Tuđmanom. Neka današnji dan bude podsjetnik i nadahnuće kako se ljubi narod i Domovina, zajednička majka svih nas. Današnji dan nam posebno doziva u sjećanje poginule branitelje na koje se može primijeniti riječ Petra Zrinskoga: „Navik on živi ki zgine pošteno“. Svi oni žive u našim srcima, mislima, a danas posebno u molitvi.

Rodbini poginulih hrvatskih branitelja, posebno roditeljima, djeci i suprugama želimo od Boga snagu da i ovu žrtvu hrabro podnesu da ona bude zalogom naše sretnije budućnosti. Dobri Bog neka im bude nagrada za njihovu nesebičnu ljubav. A mi im zahvaljujemo jer smo živi. Amen ■

ste li znali da mi je biti u onome što je Oca mojega“ (Lk 2, 49). Sv. Luka komentira: „Marija u sebi pohranjivaše sve ove događaje i prebiraše ih u svome srcu“ (Lk 2, 19). Razmišljajući o tim događajima blaženi kardinal Stepinac je rekao da je razmišljanje o Bogu i Božjim stvarima najdublji razlog zašto se neke duše dižu do tolikog stupnja svetosti i čistoće srca, a zašto druge ruše u ponor pakla.

Braćo i sestre! Kada bismo po primjeru Majke Božje imali pred sobom zakon Božji, o njemu razmišljali, mi bismo drugačije živjeli, rekao je blaženi kardinal Alojzije Stepinac. Tu je istinu, braćo i sestre, shvatila i obraćenica Marija Magdalena koja je sjedila do nogu Isusovih i slušala njegov govor (Lk 10, 39). Tu su istinu shvatili mnogi tijekom povijesti Crkve. Stoga imamo veliki broj svetaca, koji su se veoma uzdigli u vjerničkom životu kako u općoj Crkvi tako i Crkvi u Hrvata.

Blaženi kardinal Stepinac spominje plemića Camila Borghesa koji je to bio ne samo po imenu nego i po životu. Jednom je prijatelju rekao, koji ga je pitao što mu je najviše pomoglo da je stekao tako visoki krepostan život: „Ja sam često stajao pred prekrasnim slikama Majke Božje od Rafaela i drugih velikih majstora. I zato sam stvorio sliku o Majci Božjoj, ljepšu i plemenitiju nego bi je mogla stvoriti ruka naših majstora. Marijin lik me odu-

ševljavao kadgod sam je promatrao i to me očuvalo od grijeha i tjeralo na novu revnost da je vidim jednog dana u slavi“.

Slično je rekao i papa Benedikt XVI. za križni put. „Kadgod prolazimo postajama križnoga puta i razmišljamo o svakoj pojedinoj postaji, to ne može ostati bez posljedica, a da nas Isusov i Marijin život ne potakne na dobro“. I tako vidimo koliko je velika moć u razmatranju Riječi Božje.

Braćo i sestre! Isus nije došao u hram da primi pouku židovskih učitelja, niti je preuzeo ulogu učitelja da ih poučava. Luka želi prikazati Isusa kao mladića koji je zainteresiran za spoznajom Boga, koji se želi susresti sa svojim Ocem nebeskim i tako pokazati ne samo svoju ljubav prema njemu, nego dati i nama primjer. Marijino pitanje: „Sinko, zašto si nam to učinio?“ , ne zvuči toliko kao prijekor nego kao šutnja pred tajnom njegove osobe. Uza sve znakove Marija i Josip nisu mogli razumjeti dubinu Isusova poslanja. Oni će ga razumjeti nakon Isusove smrti i uskrsnuća.

Isus prema židovskom zakonu s 12 godina postaje zrela osoba. Isusova prva riječ zabilježena u evanđelju otkriva njegovu svijest o poslanju i sudbini. Marija je bila svjesna da mora rasti u vjeri, čuvajući „brižno sve ove uspomene u svom srcu“ do ostvarenja spasenja po križu. Upravo ovo spominjanje Marije potaklo je kršćanske mistike srednjega vijeka da posvete više pažnje pobožnosti prema Marijinom srcu. Kako se u srednjem vijeku širila pobožnost prema Srcu Isusovom, sv. Ivan Eudes (umro 1680. godine) zajedno sa svojom redovničkom subraćom širio je također pobožnost prema Srcu Marijinom. Štovanje Srca Marijina veoma se brzo proširilo po cijeloj Francuskoj, a službeno ga odobrio papa Pijo VII. početkom 19 stoljeća. Za vrijeme II. svjetskog rata, u vrijeme velikih nevolja, papa Pijo XII. posvećuje čitavu Crkvu Srcu Marijinom, a Kongregacija za obrede 1944. godine odredila je da se u čitavoj Crkvi slavi na osmi dan svetkovine Marijina uznesenja. Godine 1996. podignuto je na rang obaveznog spomen - dana. Rekao sam da su Marijina ukazanja sestri Luciji 1917. godine još više pridonijela širenju pobožnosti. Marija je u Fatimi pozvala djecu da časte njezino Srce i da mole krunicu. Toliko o povijesnom dijelu ovoga blagdana.

Govoreći predstavnicima novih pokreta u Crkvi u Czestochowi 26. svibnja 2006., papa Benedikt XVI. preporučio im je da se ogledaju u Srce Marijino. On veli: „Provjera autentičnosti vaše vjere i vašega poslanja, koja ne svraća pozornost na sebe, nego stvarno nosi oko sebe vjeru i ljubav, bit će sučeljavanje s vjerom Marijinom. Ogledajte se u njezinu srcu. Ostanite u njezinoj školi! Kad su apostoli, puni Duha Svetoga, pošli u sav svijet naviještati Evanđelje, jedan je od njih, Ivan, apostol ljubavi, na osobit način uzeo Mariju k sebi. Opisu-

jući Isusa na križu između ostalog je zapisao: „Kad Isus vidje majku i kraj nje učenika, kojega je ljubio, reče majci: „Ženo, evo ti sina!“ Zatim reče učeniku: „Evo ti majke“ I od toga časa uze je učenik k sebi“ (Iv 19, 26-27). Kakva samo poruka! Uzeti Mariju za svoju majku! Upravo je zbog duboke veze s Isusom i s Marijom Ivan mogao tako djelotvorno isticati istinu da je Bog ljubav.

Braćo i sestre! Jedna od bitnih Marijinih oznaka bila je slušanje Riječi Božje. Ona je po slušanju postala najbliža Bogu i ljudima. Prava pobožnost prema Mariji sastoji se „u nasljedovanju njezinih kreposti“, ističe II. vatikanski sabor. Marija nam se pokazuje ne samo kao službenica koja sluša nego kao službenica koja govori, ne samo kao Majka kojoj se djeca mole, nego i kao majka koju djeca trebaju oponašati.

Sadašnji papa kaže kako su mu puno značile nekada pobožnosti, listopadske i svibanjske. „I što sam stariji, to mi je majka Božja važnija i bliža“ (Ratzinger: Bog i svijet, str. 247.). Papa spominje slučaj kako je rado i često dolazio u poznato marijansko svetište Altotting, u Bavarskoj. „Kad sam ušao u kapelu“, veli on „u njoj su bile same žene. Molile su zajedno i pjevale su pjesme posvećene Mariji „Salve Regina mater misericordiae - Zdravo Kraljice, Majko milosrđa“. I kad su počele moliti „K tebi uzdišemo, tugujući i plačući u ovoj suznoj dolini, odjednom sam počeo shvaćati te žene“, veli on. „Osjetio sam da nisam sam, da ima netko tko me poznaje, tko me ljubi, tko me razumije. I ako ti doista krene po zlu putu, on će bit na tvojoj strani. U njega možeš imati povjerenje“, poručuje papa Benedikt XVI.

Braćo i sestre, dragi štovatelji Majke Božje! Marijin lik je na poseban način dirnuo srca ljudi. S jedne strane srca žena, koje se razumiju u to i osjećaju Mariju u svojoj blizini, ali i srca muškaraca koji nisu izgubili osjećaj za majku i za djevicu“ (Ratzinger: „Bog svijet“ str. 249.).

Na jednom drugom mjestu, spominjući križu morala, papa predlaže lijek za koji kaže: „da je svoju učinkovitost pokazao kroz duga stoljeća kršćanstva. Lijek za koji se danas čini da je zaboravljen, koji je aktualan više nego ikad prije. Taj lijek naziva se kratkim imenom: Marija“ (Ratzinger: „Razgovor o vjeri“, str. 95.).

Braćo i sestre! Blaženi kardinal Alojzije Stepinac bio je također veliki štovatelj Blažene Djevice Marije. Bio je veliki molitelj svete krunice. Često je poticao na osobnu i obiteljsku molitvu. Da bi potaknuo vjernike na molitvu krunice preveo je s francuskog jezika djelo koje nosi naslov „Krunica kao razmatranje i kao usmena molitva“. Nažalost, 1945. godine, kada je ta knjiga trebala biti štampana, komunistički je režim 1945. to djelo uništio.

Tri niza krunice - radosna, žalosna i slavna - u stvari su prikaz životnog puta svakog čovjeka,

osobito kršćana i cijele Crkve. Tu nam je svoju marijansku pobožnost i odanost prema Majci Božjoj ostavio blaženi Stepinac kad je napisao u Krašiću 28. svibnja 1957.: "Život bi u obitelji bio težak, kada ne bi bilo majke. Crkva je jedna velika obitelj. Bog se pobrinuo za majku te obitelji, a to je Blažena Djevica Marija, Majka Božja i majka naša. Bila je to njegova svojevrsna oporuka. U drugom pismu pisao je jednom liječniku: "Dragi doktore. Ako se koji taj čovjek možda čudi, odakle u slabom čovjeku kardinalu Stepincu toliko pouzdanje, mogu Vam reći, što i Vi naslućujete u Vašem pismu da ono dolazi od povjerenja u Bogorodicu i Djevicu

Mariju, čiji je lik tako čudno isprepleten s čitavim mojim životom. To povjerenje želim i Vama i svima ostalima". Iz tog njegovog pouzdanja izišle su one riječi: Ne treba se bojati za budućnost svoga naroda dok bude štovao Majku Božju". A u štovanje Majke Božje na osobit način uključivao je moljenje Sv. krunice.

Braćo i sestre! Poznati isusovac i veliki štovatelj Majke Božje o. Ante Katalinić, koga mnogi poznaju, barem stariji vjernici, napisao je u predgovoru jedne svoje knjige da Mariji upravlja molbu da ga nikada ne ostavi i naš hrvatski narod. To neka bude danas i naša molitva. Amen ■

Pohod Blažene Djevice Marije Mahićno, 3. srpnja 2011.

Draga braćo i sestre, braćo svećenici! Poznato je iz povijesti kako je u 14. stoljeću zbog nutarnjih prijevora i svjetovnih interesa nastala velika podjela u Crkvi. Papa Urban VI. nadahnut Duhom Božjim, dolazi na misao kako je Blažena Djevica Marija donijela utjehu u kuću Zaharijinu, kad je došla posjetiti svoju rođakinju Elizabetu. Zar ne bi mogla ta ista Djevica, pita se papa, donijeti utjehu čitavoj Crkvi? I tako je papa Urban VI. u vremenu velikih nevolja Crkve donio dekret da se u cijeloj Crkvi slavi svake godine svetkovina Pohoda Marijina. Njegov nasljednik papa Bonifacije IX. tu je odluku proveo u život 1389. godine. Da je cilj te svetkovine bio uspostava mira u Crkvi vidi se iz jednog himna, koji je bio pronađen u Švedskoj, a u mojem slobodnom prijevodu glasi ovako: „Neka samo jedan Pastir čuva svoju katoličku zaručnicu (Crkvu). Otjeraj daleko od kršćanskih krajeva svaku neslogu. Udijeli našim danima radost trajnoga mira!“

Papa Pijo IX. podigao je ovu Marijinu svetkovinu na čast dvostruke svetkovine i to 1850. godine na spomen svog povratka u Rim, odakle je morao bježati. No, ovaj se blagdan slavio i prije u nekim krajevima, kao na primjer u Francuskoj, a već u 13. stoljeću bio je u velikoj časti u franjevačkom redu.

Što nam govori današnji blagdan „Pohod Blažene Djevice Marije“? Opisujući Marijin pohod Elizabeti evanđelist Luka posebno ističe njezinu ljubav prema rođakinji Elizabeti trudnici, pokazujući tako svoju ulogu suradnice u Isusovom planu spasenja. Kad joj je anđeo Gabrijel objavio da će biti Majkom Spasitelja svijeta, Marija je žurno ustala i pohitala u gorje, gdje se nalazio Judin grad Ain Karim u kojem je živjela rođakinja Elizabeta.

Grad se nalazio oko 130 kilometara od Jeruzalema. I Mariji je trebalo 3 dana hoda. Mariju je zahvatio snažan zanos, zato i žuri podijeliti radost s rođakinjom Elizabetom. S njom je zasigurno išao i sv. Josip. Vjerojatno su se oboje pridružili jednoj od karavana koje su putovale na hodočašće u Jeruzalem. Ovaj Marijin odlazak Elizabeti sveti Luka tumači kao prvi prijenos (navještaj) Isusove Radosne vijesti. Na taj način Marija postaje uzorom svim kršćanima, a osobito onima koji su odlučili biti širitelji Radosne vijesti u svakom vremenu i mjestu. Kad je Marija ušla u kuću rođakinje, ona je pozdravila Elizabetu i Zahariju uobičajenim pozdravom „Šalom - Mir“. U tom je trenutku zaigralo dijete u utrobi Elizabete „i napuni se Duha Svetoga, povika iza svega glasa: „Blagoslovljena ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje! (Lk 1, 42). U biblijskom jeziku reći za nekoga da je „blagoslovljen“ nije to samo izričaj pohvale, nego u prvom redu znači da je dotični dobio posebni Božji dar, u kojem se očituje Božja prisutnost.

Braćo i sestre! U našem se narodu uvriježio lijep izraz za ženu koja očekuje svoje dijete da je u blagoslovljenom stanju. To znači da ju je Bog obdario divnim darom djeteta s kojim se poistovjetio sam Isus Krist koji je rekao: „Tko god jedno ovakvo dijete primi u moje ime, mene prima. A tko mene prima, ne prima mene nego onoga koji mene posla“ (Mk 9, 37). Tako je i Marija nosila pod svojim srcem najveći Božji dar, Sina Božjega. Stoga i kliče rođakinja Elizabeta: „Blagoslovljena ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe Tvoje! (Lk 1, 42). Marija je tako povlašteno mjesto Božje prisutnosti. Elizabeta, nadahnutu Duhom Božjim, prepoznaje to dostojanstvo svoje rođakinje Marije. Stoga i kliče: „Ta otkuda meni da mi dođe majka

Gospodina mojega? (Iv 1, 43). I nastavlja: „Blažena ti što povjerova da će se ispuniti što ti je rečeno od Gospodina!“ (Iv 1, 45).

Braćo i sestre! Blaženstvo vjere, o kojem govori Elizabeta, zapisano je u evanđeljima i predstavlja nam Mariju doista kao Majku vjere Crkve. Marija je vjernica, a na dan Navještenja potvrdila je svoj vjernički odnos s Bogom tako da mu je dala suglasnost da se njegova volja u njoj vrši. To je bit vjere: pristati uz Božju volju o meni, o mojoj obitelji, o Crkvi, o narodu i o svijetu. Nema većeg blaga od blaga Božje volje koju vjerom prihvaćamo. Marija je vjerovala u Kani Galilejskoj, vjerovala je kad je Isusa molila za pomoć siromašnim mladencima. Marija je vjerovala kad je bila pod križem. Vjerovala je cijelim svojim bićem sve što je Bog objavio u Isusu Kristu. Vjerovala je u tajnu Crkve. Zato je i molila u dvorani Posljednje večere zajedno s učenicima.

Braćo i sestre! Kršćanski vjerovati znači vjerovati Bogu, Isusu Kristu, koji nas želi spasiti za vječni život. Znači prepustiti se njemu i surađivati s njime. Zato apostol Ivan piše: „I mi smo vidjeli i svjedočimo da je Otac poslao Sina svoga kao Spasitelja svijeta. Tko ispovijeda da je Isus Sin Božji, Bog ostaje u njemu, i on u Bogu. I mi smo upoznali ljubav koju Bog ima prema nama i povjerovali joj“ (1 Iv 4, 14-16). To je ta Radosna vijest koja nas je okupila danas oko Isusa Krista, živa i uskrsnula. To je ta Radosna vijest koja nas je okupila oko Isusove majke, najvjernije njegove vjernice. To je ta Radosna vijest da nas je sam Bog pohodio i došao preko srca Marijina i umro za nas na križu iz ljubavi prema nama u želji da nas spasi od vječnog prokletstva. Stoga možemo reći da vjerovati znači prije svega živjeti s Isusom Kristom i po njegovom evanđelju.

Čule su se i ovih dana riječi ljudi koji kažu da su pravi vjernici, a u praksi su daleko od vjere i evanđelja. Tko može reći da je pravi vjernik? Samo onaj koji živi s Isusom Kristom, koji je „Zajedno u Kristu“ kako je glasilo geslo prigodom nedavnog papinog dolaska u Hrvatsku.

Govoreći o Marijinom Pohodu Elizabeti blaženi kardinal Stepinac je rekao da nijedna milost ne dolazi s neba ljudima, a da ne prolazi kroz Marijine ruke. „Ako nam je Bog preko Marije dao izvor svih milosti, to jest Krista Gospodina, nije nikakvo čudo da pojedine milosti dolaze preko Marijinih ruku. I to je najkraći i najbrži put do Božjih milosti. Stoga molimo u lauretanskim litanijama: Majko Božje milosti, moli za nas. Milost je prema riječima blaženog kardinala Stepinca „neprocjenjivo blago za svaku dušu, jer pomoću milosti Božje, koju nam je priskrbio Isus Krist, uzdižemo se, ni više ni manje, do časti, da budemo prijatelji samoga Boga“.

U drugom dijelu evanđelja ne čujemo od

Marije ništa drugo do li slave i zahvaljivanja, jer joj je sam Bog iskazao velike stvari, kao što se vidi iz njezine pjesme: „Veliča duša moja Gospodina, klikće duh moj u Bogu, mome Spasitelju“ (Lk 1, 46-47). Marija je svjesna da je ona bez Boga beznačajna. Ona priznaje da je postala velikom samo po Bogu i s Bogom.

Draga braćo i sestre! Naša je veličina u tome što smo od Boga ljubljani. Eto, to je uzrok naše radosti, koju je Marija prenijela Elizabeti. Hoće li Bog stanovati u našem srcima, ovisi najviše o nama. Pitanje je hoćemo li se ravnati prema Riječi Božjoj ili vlastitim željama.

Ne zaboravimo riječi današnjeg evanđelja koje Elizabeta govori Mariji: „Blažena ti što povjerova“. Isus je rekao: „Tko god vrši volju Božju, on mi je brat i sestra i majka“. Prema tome, ponovimo još jednom, vjernik je onaj koji nastoji vršiti volju Božju a ne svoju, koji svakodnevno moli, sluša riječ Božju, koji prima sakramente, posebno svetu pričest. A to traje cijeloga života i što je bliže Bogu, Isusu Kristu, neće se usuditi reći da je dobar vjernik.

Braćo i sestre! Bog po Mariji može učiniti veličanstvene i čudesne stvari. To nam može posebno potvrditi nekadašnji urednik komunističkih novina u Londonu i uvjereni komunist Douglas Hyd. U jednoj od svojih knjiga piše kako je kupovao katoličke knjige u nakani da može Crkvu što više napasti. Što je više čitao dolazio je do sve većeg uvjerenja o istinitosti katoličke vjere. Više puta je prolazio vlakom mimo katoličke crkve. Odlučio je jednoga dana zaustaviti se i poći u crkvu „Sjeo sam u posljednju klupu, pitajući se zašto sam uopće došao u crkvu. Sjedeći tako odjednom sam primijetio kako sredinom crkve prolazi jedna djevojka, pomalo uznemirena. Nakon desetak minuta ustala je i otišla prema vratima. Izraz njezinog lica bio je nešto drugačiji, mirniji, nego kada je ulazila. Kada je izašla iz crkve uputio sam se i ja prema kipu Majke Božje. Kad sam kleknuo nisam znao što bih rekao. Sjećam se da sam izgovarao neke nejasne riječi i šaptao: „O slatka i divna Gospođo, majko moja, budi mi dobra! O majko, budi mi dobra!“ Sve je te svoje osjećaje zapisao u knjizi „Ja sam povjerovao“ Obratio se na katoličku vjeru i postao vjernik. „Trudio sam se svakog dana da to doista i budem“, piše on.

Braćo i sestre! I mi pristupimo Mariji s vjedom, predanim srcem Isusu Kristu. Molimo Mariju: Majko budi nam blaga. Majko budi nam dobra! Majko spasi naš narod i našu Domovinu od izumiranja ljudi. Daj da naši roditelji prihvaćaju djecu kao najljepši Božji dar. Daj nam izmoli Duha koji nas može ojačati, izliječiti i preporoditi. To te molimo po tvom Sinu Isusu Kristu koga si donijela na svijet, koji živi i kraljuje u vijeke vjekova. Amen ■

Veliki četvrtak - misa posvete ulja Zagreb, Vojni ordinarijat, 21. travnja 2011.

Poštovani oče biskupe, braćo svećenici, dragi bogoslovi, redovnice i dragi vjernici. Slavlje Velikog četvrtka slavlje je velikih i presudnih Isusovih odluka koje su postale događaji: događaj uspostave euharistije i svećeništva Crkve (ministerijalnog i vjerničkog); događaj očitovanja Učitelja i Gospodina Isusa među nama kao "sluge"; događaj očitovanja Isusove "ljubavi" prema svojim. Sve to bit će govornjivo izraženo na Misi večere Gospodnje večeras. A sada ćemo uočiti specifični element ove mise: događaj prijenosa Kristova mesijanskog svećeničkog pomazanja na one koje Bog uspostavlja svećenicima u Crkvi za svijet.

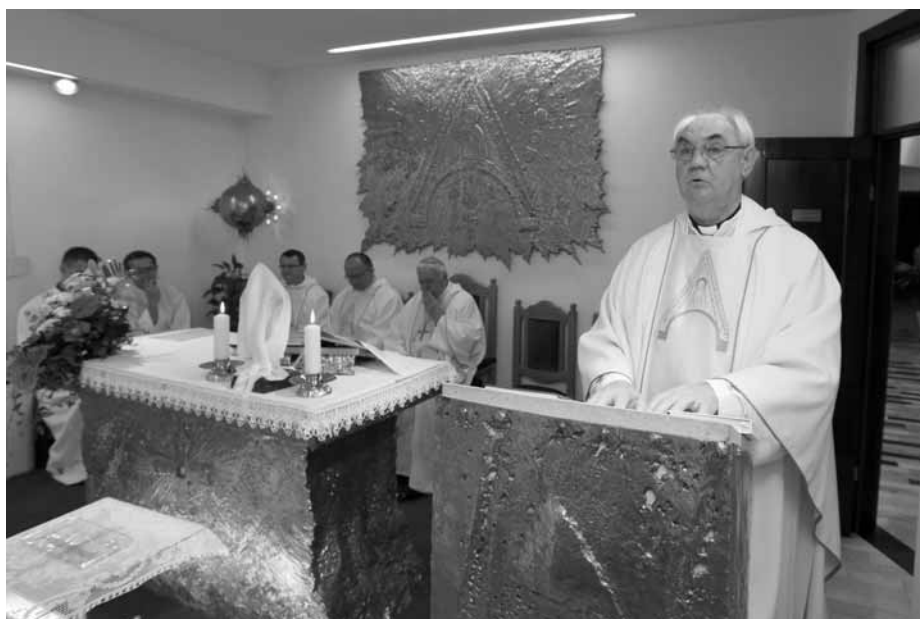
Mi, okupljeni kler Vojne biskupije, u ovoj svetoj misi posvete ulja, danas se rado spominjemo 11. travnja 1991., kada je sveti otac Ivan Pavao II. imenovao svećenika zagrebačke nadbiskupije i dušobrižnika za iseljene hrvate u Kanadi, Jurga Jezerinca, pomoćnim zagrebačkim biskupom, da bi ga 25. travnja 1997. imenovao našim prvim vojnim ordinarijem u Republici Hrvatskoj. Radujemo se događaju tog dana i držimo da je ovo slavlje molitvenog i euharistijskog zajedništva najbolji način da sa svojim biskupom proslavimo otajstvo punine svećeničkog reda i naše svećeničke povezanosti s njime. Oče biskupe, upravo sada vam najiskrenije čestitamo 20. obljetnicu Vašeg posvećenja za biskupa i molimo Gospodina da vas podrži u ljubavi prema njemu, prema Crkvi i narodu, a osobito prema vjernicima koji su vam kao vojnom ordinariju povjereni.

Središnje otajstvo ove svete mise je posveta ulja i obnova svećeničkih (krsnih) obećanja. Posvećena ulja će se upotrebljavati kod slavljenja svetih sakramenata: bolesničkog pomazanja i katekumenskog obreda, te ulje krizme, a obnova svećeničkih obećanja postaje molitva Bogu da u nama očuva svetost karaktera što ga je sveto pomazanje stvorilo.

Ovom, dakle, okolnošću u kojoj središnje mjesto ima "ulje" koje daje naziv i samoj misi, htio bih vam ponuditi neke elemente koji pokazuju značenje ulja i pomazanja njime u ljudskim kulturama i Božjoj Objavi?

Još u prastarim civilizacijama i kulturama ulje je smatrano plodom s posebnim svojstvima moći. Raširena je praksa na starom Istoku mazanja uljem u svrhu ozdravljenja, a u Babilonu primjerice liječnik se zvao asu = poznavatelj ulja. U toj davnoj starini osobe su pomazanjem uljem određivane za svete i važne službe. Tako su vladari primali "punovlašće" putem pomazanja uljem, egipatski vladar imao je visokog zaposlenika koji mu je u određenim važnim trenucima lijevao ulje na glavu. Sargon I. iz Ahada nazivan je: "pomazanik nebeskog ulja".

U starozavjetnoj objavi uočavamo taj kontinuitet: objava nije prezala od ulja kao vrhunarnog simbola moći. U Knjizi Postanka (28, 18) očituje se ta njegova važnost. Nakon sna o ljestvama koje su se penjale do neba, Jakov je uzeo kamen na koji je naslanjao glavu, ispravio ga i na njega izlio ulje: time je Jakov izuzeo stijenu (kamen) iz područja profanoga i posvetio je Gospodinu. Mojsije je primio zapovijed da Prebivalište Božje pomaže uljem i time ga je doslovno posvetio, to jest izuzeo iz profanoga. "Zatim uzmi ulja za pomazanje pa pomaži prebivalište i sve što je u nje-

mu; posveti ga i sav njegov pribor; posveti žrtvenik i presvetim će žrtvenik postati" (Izl 40, 9-10). Nakon što je izlio uljanicu ulja na Šaulovu glavu, Samuel ga postavlja knezom naroda: "Ovim te Gospodin pomazao za kneza nad svojim narodom Izraelom" (1 Sam 10, 1). A zanimljivo je da se u Psalmu 23, 5, kroz ulje opisuje Božje gostoprinstvo u odnosu na molitelja: "Trpezu preda mnoom prostireš...Uljem mi glavu mažeš".

Uloga svetog ulja osobito je očita u postavi svećenika. Tako Bog naređuje za Arona: "pomaži ga i posveti da mi služi kao svećenik", te njegove sinove: "pomaži ih kako si pomazao njihova oca, da mi služe kao svećenici. Njihovo pomazanje neka ih uvede u vječno svećenstvo u sve njihove naraštaje" (Izl 40, 13-15).

Posebna je uloga pomazanja proroka. Onaj tko je pomazan za proroka – kao što je Elizej (1 kr 19, 16), on je prosvijetljen od Duha Božjega i samo kao takav smije i može govoriti Božju misao. Dapače, ulje postaje simbolom Duha Božjega, nastanjenja Božjeg u njemu. Kohelet govori da čovjek u svijetu mora paziti da njegove haljine stalno budu bijele i da ulja ne nedostaje na glavi njegovoj (Koh 9, 8). Crkveni oci ovaj tekst tumače alegorijskom egzegezom prema kojoj čovjek ne treba biti žrtva grijeha, nego treba ostati posvećen Bogu. Ali, kome Bog oduzme svoju milost i blagoslov, taj nema ulja da bi se pomazao, makar imao mnoštvo maslinika (naglašava Pnz 28, 40).

I novozavjetna objava čuva ovaj i ovakav sakralni govor o ulju i pomazanju njime. Tako, ulje iz prispodobe o milosrdnom Samaritancu za izranjenog čovjeka ima snagu ublažavanja boli, a pošto je pomazanje rana učinjeno iz samilosti postaje slikom milosrđa Božjega (Lk 10, 34).

I apostoli su "mazali uljem mnoge nemoćnike i ozdravljali su" (Mk 6, 13). Ulje u svjetiljkama postaje simbol vjere, ljubavi i prosvjetljenja Duhom Svetim.

Isusa Krista sam Bog pomaza Duhom Svetim i snagom i time ga postavi svećenikom, prorokom i kraljem. A Krist je tim istim duhovnim pomazanjem pomazao apostole i utisnuo u njih biljeg Duha dajući im time "zalog Duha" (2 Kor 1, 21). To pomazanje, kaže sveti Ivan, ostaje i postaje jamstvo, oslonac ispravnosti. A Crkvi je putem apostola naložio da koristi ulje kao sredstvo ozdravljenja i oprosta grijeha (usp. Dj 10, 38; Jk 5, 14-15). "A vi - Pomazanje koje primiste od njega u vama ostaje... (ono vas) uči o svemu, a istinito je i nije laž" (1 Iv 2, 27).

Krist, jer je i sam pomazan Duhom Svetim u sebi objedinjuje ulogu kralja, svećenika i proroka, službe i poslanja uspostavljene pomazanjem. Bog sam ga pomaza "Duhom Svetim i snagom" (usp. Dj 10, 38). Sam Isus prenosi ovu čudesnu

moć ozdravljenja, koje se događa posredstvom pomazanja uljem, na svoje učenike. "Boluje li tko među vama? Neka dozove starješine Crkve! Oni neka mole nad njim mažući ga uljem u ime Gospodnje pa će molitva vjere spasiti nemoćnika; Gospodin će ga podići, i ako je sagriješio, oprostići će mu se" (Jk 5, 14-15). Iz prethodnih mjesta i navoda spoznajemo da pomazanje uljem ima učinak:

- blagoslova = jamstvo Božje bliskosti,
- posvećenja = svjedočiti svetost Božju i biti u njezinoj funkciji,
- prihvaćanja od Boga = kao svoje dragocjene svojine,
- odvajanja pomazanih od drugih ljudi za Boga i te ljude = izdvaja ih iz profanoga.

Draga braćo svećenici, smisao našeg svećeničkog pomazanja istovjetan je Kristovom pomazanju. Mi, kao i on, pomazani smo da bismo bili "blagovjesnici siromasima", iscjelitelji slomljenih srdaca, proglasitelji slobode zarobljenima i oslobođenja sužnjima, navijestitelji vremena milosti Gospodnje svijetu, tješitelji ožalošćenih, donositelji veselja žalosnima. U kontekstu nedavno izrečene prvostupanijske presude hrvatskim generalima i presude zemlji kroz osudu "Oluje" kao "udruženog zločinačkog pothvata", naše nije baviti se političkim špekulacijama glede toga, nego biti za ljude i javnost ljudi koji uviđaju zlo skriveno u presudi i svojim riječima i ponašanjem činiti sve da sačuvamo nadu u čovjeku i narodu, barem onom koji nam je kao svećenicima povjeren.

Dalje, smisao našeg pomazanja je također biti, poput Krista-Pomazanika, prepoznati kao "svećenici" - "Sluge Gospodnje", "sjeme što ga Gospodin blagoslovi", kako reče Izaija, na kojega Ivan u evanđelju taj Izaijin govor primjenjuje.

U tom duhu dobro je primijetiti da nas naše svećeničko "pomazanje", kao Božje i nove ljude posve okreće čovjeku i stavlja nas u službu njemu. Ustvari: upravo takav naš odnos prema ljudima, proslavlja Boga koji nas poziva i šalje. Dobro je danas prepoznati ovu dubinsku crtu našeg svećeničkog identiteta. Potrebno nam je, danas osobito, stati nad tim misterijem što ga u sebi nosimo i dopustiti mu da progovori jezikom božanske snage i svjetla.

Obnova naših svećeničkih obećanja koja će upravo slijediti, i nije drugo, nego iskreno očitovanje naše molitvene odlučnosti da se ne udaljimo od poslanja koje smo od Boga, preko biskupa, pomazanjem primili za ljude i svijet. U nama je njegova novost za svijet. Mi smo jedino mjesto na kojemu svijet može iskusiti svećeničku snagu Kristovu i njezino značenje za slobodu svijeta. Amen ■

Obilježena 16. obljetnica VRO "Bljesak" Okučani, 2. svibnja 2011.

Braćo i sestre, proslavili smo događaj Kristova uskrsnuća prošle nedjelje. Taj događaj je promijenio mnoge ljude i unio je nadu novoga u svijet. Ljudi, koji su ga prihvatili, životno su se s njime povezali, usvojili mu poruku i promijenili sebe. Ti ljudi, tada i danas, širom svijeta učiniše i čine da ovaj naš svijet bude drugačiji: od raspršenosti i rivalstva među ljudima nastaje zajednica jednodušja i sklada – Crkva, kao sjeme jedinca-te ljudske obitelji i primjer kako postići nutarnji sklad u ljudskoj, narodnoj, kulturološkoj i svakoj drugoj različitosti.

Upravo se pracrkva, o kojoj izvješćuju Djela apostolska, pokazuje i nudi kao iskustveni pedagog u stvaranju našega vjerničkog i nacionalnog sklada. Povijesni hod Crkve prema skladu, i sredstva što ih ona koristi, može i treba nam pomoći kako bismo stvarali zemlju u kojoj će ljudi poštivati jedni druge, raditi jedni za druge i oslanjati se jedni na druge: zemlju sklada.

Nije li začuđujuće da je u nas toliko naglašen „ego individualizma“, a istovremeno ogroman dio hrvatskog naroda ispovijeda vjeru u Isusa Krista, vjeru u onoga koji je raspet radi sklada i mira u čovjeku i među ljudima? I kako to da nas nesebični primjeri branitelja, očitovani širom okupirane zemlje, a danas se spominjemo onih iz „Bljeska“, ne potaknu da među nama i u ovoj zemlji postoje vrijednosti koje samo sklad i žrtveni pristup životu i odgovornim obvezama može sačuvati? Zašto mislimo, a nerijetko se tako i ponašamo, da je za osobnu promociju najvažnije uvijek biti nasuprot drugome, njegovati suprotno mišljenje i stavove u odnosu na one koji su u opoziciji ili na vlasti ili su društveno i gospodarski afirmirani ljudi? Zašto nam je redovito važnije „tko“ je nešto rekao, nego „što“ je netko rekao ili učinio?

Braćo i sestre, poštovani slušatelji Prvog programa Hrvatskog radija, nije sada ni vrijeme ni mjesto odgovarati na ova i mnoga druga još teža pitanja naše podijeljene stvarnosti. Ali, izazvani velikom poukom pracrkve i nesebičnim primjerom hrvatskih poginulih i ranjenih branitelja, ne možemo zaobići ni sebe, ni Crkvu, ni narod, ni državu, ni međunarodnu zajednicu.

Pracrkva iz Djela apostolskih govori nam da su za vjernički narod, a i za društvo u cjelini, danas nezaobilazne vrijednosti koje su doista bile presudne da bi Crkva mogla biti i opstati znakom Božje povezanosti s čovjekom i znakom

međusobnog ljudskog jedinstva. Riječ je o postojanosti u nauku, o zajedništvu osoba koje tvore zajednicu, o njihovoj nesebičnosti i o ustrajnoj molitvi.

• Važna je postojanost u nauku apostolskom: kako često kroz povijest Crkva je bila izložena ponudi i prisili da pogazi nauk apostolski, da prihvati ljudska mjerila i tako svoju božansku tankočutnost zamijeni krhkošću ljudskih razmišljanja. Osobito je to bilo jako izraženo u prvim stoljećima kršćanstva, a onda se kroz cijelu povijest odvijala ta drama, ali uvijek s različitim interesnih pozicija i s različitim metodama. Očit slučaj je u našoj recentnoj povijesti kada se blaženog Alojzija Stepinca nagovaralo da okrene leđa Apostolskom nauku, Rimokatoličkoj crkvi i narodu i da optužnice više neće biti. Bit nauka apostolskog je da je bogočovjek Isus Krist živ: Otac ga je uskrisio treći dan. A on je ostavio Crkvi zapovijed euharistije i ljubavi te joj naložio da u sva vremena čini to njemu na spomen.

• Važno je zajedništvo u duhovnim i materijalnim dobrima: Djela apostolska kažu da članovi pracrkve „bijahu združeni i sve im bijaše zajedničko. Sva bi imanja i dobra prodali i porazdijelili svima kako bi već tko trebao“. Ova neviđena solidarnost pracrkve bila je vjerodostojan znak ljudima koji su u ondašnjem svijetu tražili Božju novost. Nisu gledali tko je potrebnik, a tko darovatelj: dijelilo se „kako bi tko već trebao“. Crkva je bila slobodna od svega što je materijalno, a važno joj je bilo prepoznati potrebu čovjeka. Takav stav Crkve pokazuje da je ona vrlo ozbiljno shvatila Isusov govor o važnosti Kraljevstva Božjega, ustvari o važnosti vjere u Isusa živoga u svojoj sredini, jer kad si životno povezan s njime, onda imaš sve i daješ sve.

• Nadalje je važno lomljenje kruha (nesebičnost): tako se ranije nerijetko zvala euharistija ili sveta misa, ali i bratska gozba (agape) koja je slijedila nakon euharistije. „Lomiti kruh“ nije značilo samo odlomiti komad zgotovljenog kruha i dati ga potrebniku, nego je to, prije svega, govor o lomljenju Isusovog tijela za spas svijeta. Lomio se kruh Tijela Kristova i davao onima koji u njega vjeruju. Po toj vjeri u Tijelo Kristovo, vjernici su imali mogućnost doživjeti stil Isusove ljubavi za svijet. Potom je drugi važni aspekt „lomljenja kruha“ a odnosi se na ono duhovno kroz koje se pokazuje kako je važno imati vremena i ljubavi za ljude koji trebaju naše vrijeme,

naše sposobnosti i našu pomoć. Imati vremena, sposobnosti i način pomoći znači doista „lomiti kruh“ od kojeg će netko stvarno živjeti. Upravo se time Crkva odgajala za nesebičnost i naglašavala kako je egoizam otrov, a ne hrana.

• Četvrta važna sastavnica hoda pracrkve prema nutarnjem skladu je molitva: Molitvu je pratila „jednodušnost“ i „postojanost“. Upravo „jednodušnost“ i „postojanost“ pokazuju istinu molitve. Jednodušnost ne znači jednoumnost. Jednodušnost je duboka poveznica različitih ljudi na njihovoj najdubljoj ljudskoj razini, na onoj razini koja ih čini različitim. Oni su „jedno“ pred sobom i pred Bogom. Jednodušnost govori o nutarnjem skladu i istini molitelja. Ona ne isključuje poteškoće i nemoć. Postoje mnoge prepreke i ljudske ograničenosti koje otežavaju stvaranje jednodušnosti. Crkva je osjetila svu njezinu važnost, ne samo kao svjedočkog znaka koji pokazuje kako nas Krist sjedinjuje i zbližava, nego i kao nezaobilazne društvene i moralne potrebe svijeta koji se održava generiranjem uvijek novih podjela i antagonizama među ljudima. Ova molitvena i društvena jednodušnost govori o zrelosti Crkve i društva, a međusobna pomirenost njezinih članova stvara temeljnu pretpostavku skladnog razvoja Crkve i društva.

Poginuli branitelji položili su u miru i sebedarju svoje živote za nas i za djecu našu. A preživjeli i ranjeni branitelji danas trpe duševne i duhovne boli te razne i složene traume. Oni danas prinose svoj „križ“ za očuvanje onog blaga koje nam poginuli ostaviše. Poginuli nas pozivaju i zaklinju svojim zavjetom, a preživjeli svojom patnjom:

1. Prije svega da mi danas budemo „svoji“ - neotuđeni od sebe. Ponositi se svojim korijenom i svojom poviješću, unatoč svim navalama grabeži, medija i institucija, pojedinaca i političkih formacija, koji svojim ponudama minimaliziraju autohtoni osjećaj ponosa hrvatskog čovjeka, vjernika i naroda – to je poruka koju nam oni šalju je: biti dostojanstveno svoji!

2. Poginuli i živi branitelji pozivaju nas zatim da prepoznamo prave vrijednosti za koje vrijedi živjeti i umrijeti: oni su se izložili smrti da bi ova zemlja bila i slobodno bila. A domovina i sloboda zbog koje su stradavali to nije nešto idejno, nego vrlo konkretno, ustvari ono što ih tvori: Bog i zemlja, čovjek i vjera, život i kultura, povijest i budućnost, narod i njegova nada. Vrijednosti koje tvore čovjeka i zemlju. Stoga nas ovi časni ljudi pozivaju i zaklinju da ih živimo i za njih živimo;

3. Veliki polog branitelja ovoj zemlji svakako je njihovo iskustvo neosporne vrijednosti, a očituje se kao vjernički odnos prema Bogu,

životu i smrti, zemlji i čovjeku. Ostaviše nam svoje veliko povjerenje u Boga i u njegovu svemoć. Zar je, braćo i sestre, danas potrebno i moguće ignorirati ovu povijesno jasnu činjenicu, te ići za tim da ulažemo sebe, naše znanstvene i izobrazbene ustanove, medije i gospodarska sredstva, u stvaranje neke druge i drugačije kulture i svjetonazora, veoma različite od svega onoga što je po našim braniteljima izdržalo izazove smrti? Svijet se može pitati: kakva je snaga bila u tim ljudima? Koje su oružje tada koristili? Branitelji odgovaraju jednostavno: istina, ljubav i hrabrost. Čini nam se da iz ovakvog stava branitelja možemo i trebamo razumjeti poruku: u ovoj zemlji postoje sijači duhovnog otrova za našu djecu, za obitelj kao ljepotu ljudskog sklada, za narod kao zajednicu ljudi koja se prepoznaje po svom korijenu, kulturi i mukotrpnom duhovnom izrastanju. Dobro je, braćo i sestre, da „sijači otrova“ spoznaju da hrvatski narod nije duhovno kratkovidan. Makar ovi „sijači otrova“ i bili u odnosu na narod, zbog raznih međunarodnih skrbnika, u povlaštenom položaju, ipak ovaj čovjek i ovaj narod klonuti neće.

4. Branitelji naši i govor pracrkve postaju škole našeg izrastanja. Velike su to poruke nama danas i uče nas kako doći do nužne nutarnje kohezije (povezanosti) u Crkvi i narodu. A poruke koje dolaze iz života i smrti onih koje danas spominjemo ne smiju biti prezrene. Te poruke vrijede, jer u temeljima te smrti i tih života stoji ljubav.

Braćo i sestre, postojanost, zajedništvo, nesebičnost i molitva – su okosnice koje je Crkva kroz svoju dugu i mučnu povijest iskusila kao nosiva uporišta opstanka i učinkovite prisutnosti. Istovremeno biti svoji, imati objektivne vrijednosti za koje živjeti i umrijeti, vjerski odgoj i povjerenje u Boga – baština je branitelja nama danas.

Učimo u ovoj dvojakoj školi svoje povijesti. Rijetko koji narod u Europi ima tako svježe primjere snage ljubavi kao što ih ima naš hrvatski narod. Rijetko koji narod ima takvo istinito iskustvo važnosti Crkve u tkivu naroda kao što to ima hrvatski narod. Neka nas sve poveže snaga pouzdanja u Boga i uvjerenje da možemo s njime, ali međusobno jednodušni, ovu zemlju učiniti „po mjeri čovjeka“.

I na koncu zahvalimo Bogu za dar Ivana Pavla II. kojeg je Crkva danas proglasila blaženim. Ovaj blaženi čovjek je gledao ovu zemlju i primijetio kako je lijepa. Susreo nas je u najtežim ranama vjerskog i narodnog bića i pružao nam utjehu prijatelja. Neka nas sada kao blaženik zagovara, jer nam je kršćanski i dostojanstveno kročiti u budućnost. Amen ■

20. obljetnica pogibije dvanaest redarstvenika Borovo, 2. svibnja 2011.

Poštovani oče biskupe, gospodine ministre, gospodo dužnosnici Redarstvenih snaga RH, gospodine župniče, braćo svećenici, braćo i sestre. Ovdje smo da na vjernički način proslavimo spomen velike Kristove žrtve u koju uključujemo 12 velikih sinova hrvatskog naroda koji na današnji dan 1991. godine izgubiše od ruke bezbožnika ovozemaljski život. Ubila ih je ruka ljudi kojima tuđi ljudski život ne predstavlja ništa, a žudnja za tuđom zemljom hrana je bez koje ne mogu. Ovo je trenutak našeg razmišljanja i molitve.

Božja riječ iz Djela apostolskih koju smo maločas slušali reče nam kako se je stvorila velika zavrzlama oko četrdesetogodišnjeg čovjeka što ga je Krist ozdravio snagom apostolske molitve. Istina ozdravljenja čovjeka boli i progoni neprijatelje Isusa Krista. Stoga sve poduzimaju kako bi u narodu spriječili istinu o njemu kao Sinu Božjemu i Spasitelju čovjeka.

Neprijatelji istine našli su izlaz u zabrani i osudi apostola tamnicom. Ali, istina ozdravljenja čovjeka i vjera apostola jača je od toga.

Vidimo da u Crkvi ni zabrana ni tamnica sa strane Židova ne stvara paniku. Crkva je obuzeta molitvom i vjerom u Boga svemogućega, pa zato dok mu molitveno govori, ona ga i pita: Zašto se bune narodi, zašto puci ludosti snuju? ...ustaju kraljevi zemaljski, Knezovi se rote protiv Gospodina i protiv Pomazanika tvoga. ...u ovome gradu na Slugu tvoga Isusa... I evo sada, Gospodine, promotri prijetnje njihove i daj slugama svojim sa svojom smjelošću navješćivati riječ tvoju..."

Prekrasan postupak i odluka Crkve: najprije Crkva sagledava da je sve u ruci Boga stvoritelja. Zatim se prisjeća vremena sluge Božjeg Davida u kojima su opaki ljudi činili sve da se Božji ljudi ospore, a potom Crkva, svjesna opasnosti koja dolazi od onih koji osudiše Isusa, moli da

Gospodin "promotri prijetnje njihove" i da udijeli "slugama svojim sa svom smjelošću navješćivati riječ" Božju. I potom Crkva odlučuje nastaviti navještaj unatoč svim prijetnjama, promjenama i mučilištima. Za Crkvu je važna istina Boga i čovjeka. Ona moli za smjelost. Crkvi je, kako onda tako i danas potrebna smjelost za reći istinu (jer je istina zatočena), za navijestiti Isusa kao Spasitelja (jer ga drugi "bogovi" žele marginalizirati), za zauzeti se za čovjeka (jer on sve više postaje predmet tržišta), za zalagati se za moralnost odnosa i poziva (jer sve više prevladavaju interesi).

Braćo i sestre, gledajući današnje stanje crkve čini se da se vremena i nisu puno promijenila od dana Pracrkve do danas. Tisućljetna povijest Crkve i kršćanskog naroda svjedoče da se sami Bog "pobrine" da u svakom vremenu ima onih koji će osporavati Crkvu i tako joj pomažu da bude čistija i da više bude slika svoga Gospodina. Najveća mogućnost približavanja Crkve Kristu, svakako je ona u kojoj Crkva svojom mučeničkom krvlju pere svoje mrlje i otkupljuje s Kristom grijeh svijeta. Crkva zbog toga mora biti zahvalna Bogu jer to je način da pouči narod kako i njegova mučeništva imaju snagu Križa Kristova.

Iako je ovaj oblik svjedočenja, mučeništvom i vjerom svojstven Crkvi ipak se ponekad može primijeniti i na narod kao takav, a osobito na neke sinove i kćeri naroda. Ako je Crkvi potrebna katarza s obzirom na njezin identitet i poslanje, i narodu je potrebna katarza (pročišćenje). Narodu je potreba ona katarza koja će ga osvijestiti glede samoga sebe (znati tko je), glede i vlastite povijesti (znati koja i kakva je), glede svojega sada (obuzeti smo poniženjima, nesigurnošću, podjelama i potrebama), glede svoje budućnosti (znati kamo idemo, ako nastavimo ovim putem i kakav ishod nam jamči nada koju njegujemo).

Katarza naroda najučinkovitije se događa, kao i ona Crkve, kroz križ. Zato pogibiju dvanaestorice hrvatskih policajaca 1991. godine u Borovu Selu smijemo promatrati i kroz prizmu zova tih hrvatskih mučenika nama danas da pročistimo "dioptriju" svoje pameti i svojeg srca glede vrednovanja i poštovanja ovakvih žrtvenih događaja u svojoj povijesti, a osobito u nedavnoj povijesti Domovinskog rata. Tako, eto, u Borovu Selu možemo otkriti svoju mogućnost da budemo ljudi koji će se s poštovanjem i zahvalnošću odnositi prema ovakvim smrtima, jer nas mogu dovesti do istinske narodne katarze u odnosu na povijest, sadašnje vrijeme i budućnost. Naša katarza bit će naša ozbiljna zahvalnost, naš ozbiljan odnos prema braniteljima ove zemlje na svim razinama njihovih ljudskih potreba. Bit će drugačiji odnos prema vrijednostima za koje su ginuli.

Borovo Selo je mjesto pogibije hrvatskih sinova koji su stradali pri zadatku oslobađanja zarobljenih kolega. Došli su osloboditi ih od ljudi kojima je mržnja hrana, a ruka oružje. Upravo taj motiv dolaska i sami dolazak dvanaestorice policajaca u Borovo Selo, a osobito njihova smrt, odlična je prilika da kroz prizmu pročišćenja promislimo smisao ovog događaja u ovom našem "sada".

Ne želim, braćo i sestre, od ove stravične smrti stvarati okolnost jalovih analiza ili prijekora. Ova nam smrt ne treba služiti kao predmet kojim se bavimo, nego kao događaj kojeg štujemo i koji viče: preispitajte svoja životna stajališta glede vrijednosti i razloga koji su ove ljude u smrt odveli: sloboda, domoljublje i čovjekoljublje. Stravična je stvar, naime biti u rukama ljudi koji ne znaju drugačije s tobom nego ubiti te. Stravično je biti u rukama ljudi koji se raduju prolivenoj krvi, osobito onih koji nisu njihovog roda i svjetonazora. Stravično je biti u rukama ljudi koji su sretni jer ti ne daju da budeš slobodan. S tog stajališta, Borovo Selo je smrt pravde, smrt slobode, smrt suživota, smrt nade, smrt čovjeka kao takvoga.

Braćo i sestre, svjedoci smo da i danas postoji neko ovakvo "Borovo Selo". Ono postoji danas na drugačiji i perfidniji način, nego prije 20 godina: ono je danas možda u nekom središtu kruga: ima svoje podružnice u mnogim "sudištima" – srcima i mislima i odlukama ljudi koji imaju i imaše vlast i mogućnost nevjerojatnog izivljavanja nad ljudima. Danas je, možda, neko skriveno Borovo Selo ponekad prepoznatljivo u medijima: u ponekim Dnevnicima, nerijetko u tiskovinama. Začuđujuće je da se Borovo Selo može naći u nekim takozvanim civilnim društvima, nerijetko u maskiranim dužnosnicima političkih i drugih javnih odgovornosti. Danas je možda "Borovo Selo" unošenje straha i neisprav-

nosti u branitelje naše, pozivi na obavijesne razgovore i sijanje straha u njihove ionako slomljene živote. Čemu takva "Borova Sela" i tko su im arhitekti i graditelji? Danas je, možda, "Borovo Selo" sarkastični i ponekad ironizirajući govor o Domovinskom ratu, o presudama... ali i začuđujuća šutnja medija, nevjerojatna šutnja našeg intelektualnog svijeta, šutnja civilnih društava, šutnja sindikata i radnika, prepoznatljiva šutnja onih ljudi koji gromoglasno serviraju i podržavaju i najmanji "mig" onog velikog "Borova Sela".

Njegov se geografski smještaj ponekad može pogoditi, a najčešće mu je mjesto nevidljivo, ali poslušnici i izvršitelji njegovih planova uvijek su besprijekorno spremni.

Da, narodu treba katarza. Osobni uski interesi potkupljenih pojedinaca i skupina, postaju velika rana i bolest nacije. Upravo zbog toga tkivo naroda ovako ne može dugo. Ovoj zemlji treba katarza pameti i duha kako bi došla do svoje istinske mogućnosti i svekolike samostalnosti. Ne vjerujem da je ova zemlja zauvijek potkopala svoju ljudsku i povijesnu hrabrost, da se oprostila od svojeg ljudskog i kršćanskog dostojanstva i mogućnosti. Ne prizivamo oružje. Bože sačuvaj! Ono je uvijek nositelj smrti. Prizivajmo savjest odgovornih i pravo na glas malenih. Prizivamo ljude koji imaju iskustvo povijesnog i mučnog hoda vjere i nacije da u ovom času aktiviraju mudrost ustrajne i aktivne strpljivosti koja se uvijek nadahnjivala i hranila snagom križa. Prizivamo istinu povijesti. Molimo sve odgovorne da pomognu kako bi se moralno i duhovno stanje naroda temeljito pročistilo od svega što nas razara. Uloga je nas kršćana da narodu pomognemo prepoznati i odbaciti kumire. Kumiri mogu živjeti, ako Boga nema s nama. Vratimo ideale ovom konkretnom čovjeku i narodu snagom uskrsle vjere: grobovi moraju ostati prazni. Bog ih najčešće po nama prazni.

"Nitko ne može činiti znamenja kakva ti činiš ako Bog nije s njime", reče Nikodem Isusu. Riječ je o posve novim djelima što ih svijet nema, riječ je o "praznjenu grobova". Isus to čini kroz: čovjekoljublje, ljudsko bratstvo, vrijednost života, oslobađanje ljudi. Na Nikodemovu konstataciju da nitko ne može takva znamenja činiti ako Bog nije s njime, Isus odgovara: postoje dvije vrste ljudi: jedni su rođeni od "tijela", a jedni od "duha". Ovi rođeni od "tijela" ne poznaju mogućnost duha ni novoga, a ovi, rođeni od "duha" razumiju svu novost Isusove riječi i oni će vidjeti "Kraljevstvo Božje", novost čovjeka, naroda i svijeta. Neka nam ova sveta misa pomogne da se "navo rodimo" u vjerničkom i nacionalnom biću, a u našoj pokojnoj braći u Borovu Selu neka postane izvorom vječne slobode u nebesima. Amen ■

20. godina Oružanih snaga Republike Hrvatske Zagreb, 28. svibnja 2011.

Braćo i sestre, slušali smo govor Riječi Božje: odlomke iz Djela apostolskih i Evanđelja. Dok je Bog govorio, mi smo stajali. Bio je to znak našega odnosa prema Riječi i naše spremnosti izvršiti govor Riječi. Svaka izgovorena riječ očituje čovjeka koji ju izgovara, a Riječ Božja očituje Boga. Njegova današnja riječ otkriva nam, prije svega, da on pojedine ljude izabire i da ih šalje; daje im svjetlo Duha Svetoga koje osvjetljuje putove njihove i prosvjetljuje one koji riječ slušaju; poučava one koje poziva i stavlja im na srce zadatke za izvršiti; daje uvjerenje učenicima da su doista pozvani i poslani od Boga da svijetu navijeste Isusovost.

Riječ svetog Evanđelja ovim Božjim zahvatima iz Djela apostolskih (izbor i poslanje, svjetlo Duha, pouka izabranih, svijest o izabranosti), dodaje mučnu konstataciju koja povijesno prati Isusove učenike: mržnju svijeta. Tko je taj svijet koji mrzi Isusa? To je svijet tame. Tama nije neznanje, nego izbor mraka kao svoje svjetlosti. Taj izbor „mraka“ pokazatelj je „svijeta“. Ovaj mrak nije smjena vremena, nego izbor onih sadržaja koji u sebi ne nose klicu dobra i izbor putova tame koji ne mogu dovesti k onim ciljevima za kojima čovjek dubinski vapi.

Evo nas danas, braćo i sestre, pred istinom

ove riječi. Danas, kada ovako (misno) obilježavamo 20. obljetnicu „Oružanih snaga Republike Hrvatske“, možda će se netko, ne bez razloga pitati, a osobito legitimni mirovni pokreti i ljudi koji žele graditi svijet bez oružja i sile: pa, Crkva i oružje, misa i „oružane snage“, vjerničko obilježavanje godišnjice „Oružanih snaga“ i davanje prostora ljudima koje društvo prepoznaje po „oružju“? Ovo pitanje postaje još izazovnije, jer je naša javnost još uvijek opterećena nabojem negativnoga kojeg je Crkvi obilno imputirala propala država Jugoslavije. Danomice smo bili hranjeni vješto montiranim slikama i prikazima „bliskosti“ Crkve i oružja, optužujući i blaženog Alojzija Stepinca za tzv. „blagoslov oružja“. Jasno nam je da je sve to rađeno s ciljem kako bi u narodu narušili ugled Crkve i srozali njezinu moralnu vjerodostojnost. Danas pak, kada suvremeni čovjek postaje sve osjetljiviji na mir i pravo ljudi da budu u svojoj autohtonosti i autentičnosti, bez ikakvog oblika „prisile“, gore postavljeno pitanje doista nije suvišno.

Braćo i sestre, evo nas danas u euharistijskom slavlju za sve poginule branitelje Domovinskog rata pred istinom Božje riječi i o tom pitanju. Njegova nam riječ jasno govori: postoje osobe i grupe koje doista Bog poziva u kriznim

vremenima hoda ljudske povijesti ili povijesti nekog naroda, Crkve pa i same osobe. Postoje također povijesne situacije u kojima Bog ne štiti, nego preko onih koje je pozvao govori koji su putovi dostojni čovjeka i naroda. Dovoljno nam je prisjetiti se izraelskog ropstva u Egiptu i Božjeg poziva Mojsiju da izvede narod u slobodu.

Listajući pak našu nacionalnu povijest, osobito ovu čijih se početaka danas sjećamo, u njoj nedvojbeno prepoznamo i osobe i skupine i vremena iste istine. Prepoznamo da su nadahnuća, što su ih ti obeshrabreni, sebi i Bogu prepušteni ljudi dobivali, dolazila „odozgor“, da su ona bila duboka i pravedna potreba ugroženog naroda i da je bilo presudno za budućnost tog čovjeka, naroda i zemlje čuti taj govor pravednosti. Upravo taj jasni govor Božje riječi, koji se obično čuje kroz nesebičnu savjest, bijaše svjetlo odgovornih odluka i svjetiljka našeg kolektivnog hoda. U taj i takav hod spada i hod Oružanih snaga Republike Hrvatske čiju obljetnicu danas slavimo.

Potrebno je to reći, jer braćo i sestre, ni jedan osvajački ili agresorski rat ne smije prizivati Boga kao svoga „oca“. Isto tako, nikakvo nasilje u obrambenom ratu ne smije imati Boga za „oca“. Stoga, valja posve jasno reći da se ni jedan napadački i osvajački rat (ili ako baš hoćemo rat uopće), kao i agresorsko ponašanje, ne može nazvati „ratom u ime Božje“. Bože sačuvaj! Svetost Božja i dragocjenost čovjeka u njegovim očima nadilaze apetite svih fundamentalizama. Ali, istovremeno, obrana čovjeka i naroda smije se osloniti na Boga, jer on je Bog ljudske slobode i ljudskog dostojanstva. Koliko je Bogu stalo do čovjekove slobode, govori nam Sin Božji koji je sebe predao u smrt da svijet bude slobodan. Kršćani to znaju i upravo su to pokazali svojim odnosom prema agresiji i ugroženoj budućnosti naroda i zemlje. Znak ovakvog razumijevanja stanja i pristupa pravednoj obrani, upravo je krunica oko vrata hrvatskog branitelja, kako vojnika tako i redarstvenika. Ona je toliko značila u gorkim trenucima nedavne povijesti ove zemlje da zaslužuje naziv „svetog povijesnog blaga obrambenog Domovinskog rata“. Hrvatskom branitelju ulijevala je sigurnost u ispravnost njegovih postupaka, ojačavala je njegovu psihi i davala mu moralnu snagu kad bi mu klonuli ljudski motivi. Govorila mu je kako se snagom ljubavi brani zemlja i stvaraju uvjeti za svakog čovjeka u njoj. Upravo stoga, Oružane snage Republike Hrvatske i ova 20. godišnjica, promatrana pod prizmom evanđeoskog nauka, nalazi opravdanje upravo u vrijednosti obrane tada i promidžbi svijeta mira sada. Naše su Oružane snage prošle put od prava na mir, preko

mučnog i krvavog dosega mira, do današnje ponude mira.

Braćo i sestre, čini nam se da na temelju kratkog prikaza naravi i motiva Domovinskog rata, smijemo i kao vjernici reći kako je časno pripadati narodu i živjeti u zemlji koja u svojoj povijesti nikada nije vodila agresorski rat, što ne znači da smo uvijek bili samo i isključivo žrtve. Neka Gospodin, stoga, oprostí eventualna neljudska djela koja su neki u obrani zemlje možda počinili, i neka nas podigne u našem ponosu zbog učinjena dobra. Časno je, zatim, pripadati Oružanim snagama čije oružje nije upotrijebljeno u osvajanju tuđega i u nasilju nad drugima samo zato što su „drugi“. A sada s ponosom recimo kako je doista časno živjeti u zemlji u kojoj je oružje u službi mira.

Mir. Mir je sadržaj i poslanje naših oružanih snaga. On je najveće dobro svijeta i najdublja potreba čovjeka i naroda. Isus Krist je, nakon svoje ostvarene egzistencije, to jest nakon uskrsnuća, kada smrt nad njim više nije imala snagu smrti, svoje učenike pozdravio riječima: Mir vama! Isus svojim ostavlja u baštinu upravo mir i govori: mir vam svoj dajem! Mir nije jednostavna odsutnost rata (a i to je već puno!). Mir je nutarnje blago ljudske duše i ljudskog duha. Mir je tajanstveni melem koji ozdravlja rane nutrine. Mir je stanje savjesti koja je u skladu s dobrotom i ljepotom te pravom drugoga da posve bude s tobom. Mir su oni uvjeti života u kojima život može biti, u kojima se „čovjek i narod u svojoj prirodnoj potrebi mogu ostvarivati“. Mir je jamstvo da čovjek ima kvalitetnu nadu u svoje „sutra“.

Naše oružane snage stavile su svoje oružje u službu mira. Veličanstveno. Pokazatelj je to zrelosti nacije. Pokazatelj je to da je naša mjera razumijevanja čovjeka izvrsna: iskorijeniti mržnju i ispuniti ljudsko biće plemenitošću ljubavi, rat zamijeniti mirom, netoleranciju zamijeniti podnošljivošću, rivalstva suživotom. Razumjeli smo da mir i sloboda idu zajedno. I to od samog početka. Prva je žrtva naše suvremene Hrvatske pala, jer je htjela da svi budemo slobodni.

Braćo i sestre, neka nas ne obeshrabre poteškoće hoda. Još uvijek izrastamo. Potrebno je razumjeti i to da smo u procesu rasta. Strpljivost je majka objektivnosti. Pomozimo jedni drugima razumijevanjem, objektivnošću pristupa, raspoloživošću suradnje. Čuvajmo jedinstvo, jer jedni drugima doista trebamo. Neka vas vodi Bog koji je svima otac i neka vam svima dadne snage da izdržite svoje osobne i kolektivne kušnje života. Neka vam da snage da odano i radosno služite domovini – služeći slobodi svakog poštenog čovjeka i milosrđu onih koji bez njega ne mogu biti. Amen ■

Dan hrvatske državnosti Vukovar, 25. lipnja 2011.

Slušali smo Božju riječ iz Knjige Postanka. Bog, u ljudskom liku trojice, dolazi čovjeku Abrahamu, iznemoglom od frustracija, beznađa i straha da će ostati bez potomstva, u čemu vidi svoj životni smisao. Ali, unatoč svemu, Abraham ničim ne dovodi u pitanje svoju vjernost Bogu. I kad je najmanje očekivao, nakon što je sva mladost i muževnost prošla, Abraham začu obećanje: «tvoja žena Sara imat će sina». Čuvši to starica Sara, ironičnim smijehom pokaza besmisao što ga takvo obećanje može izazvati kod osoba «poodmakle dobi». No, Bog se ne daje smesti i nastavi s pitanjem: «Zar je Bogu išta nemoguće?» Ponekad i nas zatekne praznina nade i pustoš frustracije. Ponekad smo na izmaku svojeg napora i pokušaja da ostvarimo odluke pozitivnog duhovnog i moralnog prevrata u sebi, u svojoj obitelji, u crkvenoj i redovničkoj zajednici i u društvu. U stanjima nutarnje slomljenosti, bespomoćno se vraćamo na «staro», te se ponekad čini da je upravo to još jedino moguće: «bespomoćni povratak na staro». Iznemoglost duha, bezvoljnost duše i nedostatak snaga često u nama lomi svaku nadu da je moguće biti i djelovati kvalitetnije. To se događa u osobnom i društvenom životu i na svim razinama poslanja: u tijeku naše izobrazbe ili u vršenju već ostvarenog poziva i službe. Kao da je usud nemoći postao najrealniji oblik naše svakodnevnice. Blago onima koji u tim stanjima čuju glas koji dolazi iz vjere: «Zar je Bogu išta nemoguće?»

Da. Čovjekov (vaš i moj) susret s Bogom rađa neslućenom novošću spoznaje i posljedica-

ma koje bitno mijenjaju kvalitetu egzistencije. Ustvari, u svakom susretu s Bogom događa se nadilaženje onog ljudski «nemogućega» i postaje dostupno ono «božanski moguće».

Dragi vjernici, koliki je vjera izvor spoznaje, izvor snage i izvor novosti! Istovremeno, živimo u vremenima u kojima neki drže da su emancipirani, zreli i napredni zbog svojih svjetonazora po kojima «vjera» i razum ne idu zajedno, ili pripisuju vjeri čovjekovo «otuđenje» od njega samoga i od kvalitetnog poslanja među ljudima. Mnogi svjedo-

če da je njihovo najradosnije i najuzvišenije iskustvo životna spoznaja o dubokom skladu između vjere i razuma. Uočili su da traži razum, a razum u svojoj nemoći vapije za vjerom. Dodirujući ga, ona otvara razinu nadilaženja vlastitih limita, te na taj način i čovjeka otvara onim mogućnostima koje su svojstvene samo Bogu. Stoga, danas prva poruka Abrahamova susreta s Bogom glasi: nježite vjeru, prijateljicu razuma i nježite razum otvoren vjeri. Čuvajte prijateljstvo vjere i razuma. Svoju vjeru pretačite u susret kako biste u situacijama svojih nemoći i traženja uz mogli čuti riječ «Bogu ništa nije nemoguće!».

Dragi mladi vjernici, neka vas vaše razumsko traženje ne zatvara u nemoć vaših limita i neka vas vaša vjera vodi u komunikaciju, u susret. Ključ kvalitetne komunikacije nije stupanj naše izobrazbe, niti pozicija koju možemo imati u društvu ili u crkvi. Naprotiv, važno je htjeti biti s drugima, i s onim božanski Drugim, na način međusobnog povjerenja, otvoren zahvalno primiti ono što ti sugovornik može ponuditi. Ta «otvorenost» bića u stvari je najbolji način da dođeš do veličanstvene istine o svojoj potrebi «drugoga» kao i svijesti o svojoj «samo-nedostatnosti». Ta nas istina čini slobodnima, jer nam omogućuje da ne budemo žrtva ni svoje umišljenosti ni predmet prezira nadmoćnih. U stavu istine o sebi postajemo sposobni čuti govor drugih. Tada smo realni, prihvatljivi i doista drugome korisni. Rastimo, stoga, u kulturi komunikacije s ljudima i s Bogom. To je druga poruka susreta Abrahama, Sare i trojice prolaznika.

Braćo i sestre, danas kao građani Republike Hrvatske slavimo Dan njezine državnosti. Našoj čestitci jučer su se pridružili čelnici zemalja europske zajednice svojom izjavom o našoj relativno skoroj punopravnoj pripadnosti toj zajednici. Potaknuti i tim događajem, iskazujemo svoju zahvalnost Bogu da je nadahnuo i podržao ljude koji su, nakon stoljetnih nadanja, odlučili uspostaviti Hrvatsku kao slobodnu i suvremenu europsku zemlju. Zahvaljujemo pokojnim i živim braniteljima, jer su nam darovali slobodnu i cjelovitu zemlju. Neka im gospodar Života udijeli svoj blagoslov. Zahvaljujemo sadašnjim ljudima kulture, gospodarstva, politike i duha, kao i svakom čovjeku i zemlji, svima koji traže prikladne putove da naša zemlja konačno nađe svoje čvrsto uporište kako u demokratizaciji društva, tako i u pravnom poretku europskih zemalja, čuvajući i razvijajući one vrijednosti nacije koje su je sačuvale tijekom njezine mučne povijesti.

Ipak, nezrelo bi bilo ne vidjeti da se uz dužnu zahvalnost «šlepa» i određeni strah, jer zemlja koju su nam predali tvorci i branitelji njezine samostalnosti nosi mnogo «rana»: neke je od tih rana ona naslijedila od svoje prethodne povijesti, neke je stekla u Domovinskom ratu, a neke su joj nanijete u ovih 20 godina postojanja. To je naš realizam. Zbog tih mnogih teških i svježih rana, ova se «zemlja» boji i zabrinuta je kako sačuvati zdravost svoga tkiva.

Velike su i brojne rane povijesnog naslijeđa. Očituju se uglavnom kao sustavno forsiranje medijskog i narodu stranog jednonumlja, kao nedovoljna svijest odgovornosti pojedinca prema društvu i društva prema pojedincu, kao ideološka podjela koja sve što je drugačije etiketira s «ne-demokratskošću», kao sve očitije međusobno nepovjerenje među ljudima, kao osjećaj manje vrijednosti kod nositelja kršćanskih vrednota i kao neki nutarnji strah i apatija.

Rane pak proistekle iz Domovinskog rata vrlo su krvave, jer su rane stvarne borbe za zemlju kao takvu i za njezinu opstojnost. Sve je bilo izloženo smrti. Te rane i danas intenzivno krvare: zbog mnogih patnja naših branitelja, zbog uskraćenih spoznaja o nestalima i zbog ponekad neodgovornog i gotovo ironičnog javnog odnosa prema zemlji nastaloj na velikoj i ozbiljnoj žrtvi i recimo zbog nepravednih političkih i pravnih procjena i mjerila međunarodne zajednice.

Složene su rane nanijete joj ovih 20 godina. Duboke su i dodiruju tkivo duha, pa zato i bole kao što bole i duševne boli. U javnosti se opravdavaju kao uvjeti ostvarivanja raznih europskih integracija, a toliko nas lome da smo prisiljeni stajati jedino «na koljenima», bez ponosa i do-

stojanstva sa strahom da nas optuženička klupa montirane povijesti definitivno ne poistovjeti s generatorom svih zala na ovim prostorima. Ništa manje nisu bolne od navedenih rana one što ih u ovih 20 godina zadadoše svojoj zemlji neki njezini sinovi i kćeri.

Javno su se zaklinjali i službeno prisezali da će čuvati i sačuvati njezino dostojanstvo i ugled, njezine mogućnosti i nepovredivost, a postadoše prava suprotnost zaklinjanju. Svoje javne građanske i društveno-političke funkcije i ugled razumješe kao pogodnu polugu zla. S druge strane javni mediji, nerijetko ignorirajući profesionalnu etiku, plasiraju u javnost deprimirajuće poruke nudeći nam hranu «crnih slika». Rana koju mi vjernici ne možemo zaobići svakako je neodgovoran i neadekvatan odnos prema životu i javnom moralu, te profanirajuće srožavanje obitelji i bogomdanog dostojanstva čovjeka svodeći ih na beznačajnu i anakronu vrijednost prošlosti. Time se uvodi mladu populaciju naše zemlje u apatiju prema tim vrijednostima.

Veliki izvor naše nesreće danas je nedostatak posla. Mladi ljudi trunu i ne znaju što učiniti sa svojim diplomama i stečenim znanjem. Neodlučni su mladići i djevojke s obzirom na ulazak u životne i kreativne brakove, da bi zasnovali obiteljske zajednice i u njima stvarali novi život. Najveću uslugu ovoj zemlji učinit će političari i gospodarstvenici ako omoguće da čovjek radi i da bude pravedno vrednovan njegov rad. Da mu odgovorni za ovu zemlju dadnu mogućnost da svojim radom grade sebi bolju budućnost, zasnivaju svoju obitelj i izgrađuju zemlju.

Braćo i sestre, dok slavimo svečanu promociju završnih studenata HVU-a i Dan državnosti, ne bi bio znak zrelosti zaboraviti da se sve ovo događa u gradu Vukovaru. Ovaj grad je povijesna svijest države Hrvatske. Nikada i nitko ne može zaboraviti smrt ovoga grada i snagu govora ljubavi njegovog ranjenog i prognanog stanovništva. U gradu je sijana smrt, grad je opkoljen spomenima smrti, podzemlje mu krije posljedice smrti, u gradu su još uvijek tragovi nepovjerenja i mnogih pitanja. Ipak, svi smo mi znali, i Vukovar je znao, da mu duša nije ubijena i da ta duša Vukovara ima svoje ime, ime ljubavi i ponosa. I doista, znao je Vukovar da je jedino ljubav koja rađa ponos jača od smrti. Rastimo zajedno u takvoj ljubavi i čuvajmo snagu ljubavi.

I na koncu za sve ovo neka nas pouči odlučna ljubav svetog Bone i altruistični primjer satnika iz današnjeg evanđelja koji se obraća Isusu iznoseći mu potrebu za zdravljem bolesna čovjeka: «sluga mi leži kod kuće uzet, u strašnim mukama.» Isus ne oklijeva odgovoriti: «Ja ću doći izliječiti ga!» (Mt 8, 6). ■

Homilija p. Željka Rakošca, policijskog kapelana u Osijeku Lourdes, 20. svibnja 2011.

Blaženi kardinal Alojzije Stepinac u predgovoru molitvenika „Krunica“ kojega je preveo s francuskog jezika između ostalog piše: »Na slici 'Posljednji sud' Michelangelo je prikazao dva čovjeka, koja se prigodom općeg uskrsnuća dižu prema nebu uz pomoć svoje krunice, za koju su se uhvatili. Sam dobri Bog znade koliko se već duša od vremena sv. Dominika vinulo k nebu po molitvi sv. krunice. Nju su držali u rukama priprosti seljaci i moćni vladari, glasovite vojskovođe i obični vojnici, veliki učenjaci i neuki ljudi, djevojke i mladići, staro i mlado, čak i malena djeca. Sveta je krunica bila jedno od najvažnijih sredstava u radu Crkve Kristove od vremena sv. Dominika pa do danas. Tako će biti, bez sumnje, i do konca svijeta. Sveta krunica je i u hrvatskom narodu od najveće važnosti«, rekao je bl. Alojzije Stepinac.

Krunica je molitva Crkve, ona je obilježila duhovni hod cijele kršćanske zajednice. Moljenje krunice nije stvar teološke učenosti, nego ponizne duše koja se odaziva pozivima Crkve i Marije, koja nam je u Lurdu i Fatimi pokazala vrijednost upravo te molitve za pobjedu kraljevstva Božjega nad zabludama današnjega svijeta koji se odmeće od Boga i odriče njegova spasenja. Krunica nas provodi kroz Isusov život, ona je naš zajednički put s Marijom i Isusom Kristom, vodi nas k Ocu, daje nam Duha hrabrosti i snage, vodi nas k vrhuncima radosti i mira, pokazuje nam ideale i veličanstvenost vječnog života. Upriličuje nam Radosnu vijest spasenja po Isusu, uvodi promatranje njegova života i djelovanja dok u svakoj Zdravomariji odzvanja i odjekuje najjača poruka upućena Blaženoj Djevici, a danas nama

vjernicima ovih dana: „Gospodin s tobom!“, pa opet: „Gospodin s tobom!“. Čovječe, cijela je poruka Biblije i Evanđelja zbijena u te riječi: Glavu gore, ne boj se, Gospodin je s tobom, on je zaista s tobom... Te riječi ulaze u dubinu duše i neprijetno zalijevaju našu vjeru i čine da ona raste u životnu sigurnost. I zadnje Isusove riječi izrečene prije Uzašašća zvuče kao oporuka i program za nas: „Ne bojte se, ja sam s vama do svršetka svijeta!“ Krunica daje još jednu, nama važnu poruku i molitvu: „Moli za nas grješnike, sada i na času smrti naše“. To je zadnja preporuka da nas Marija zaista dovede do nogu milosrdnog Isusa u vječnosti.

U uvodnom dijelu krunice molimo za umnoženje vjere, učvršćenje ufanja i usavršavanje ljubavi.

Što znači evanđeoski vjerovati? Evanđelje nam pokazuje da vjerovati znači odlučno, veliku dušno krenuti za Isusom. Tu vjerovati znači obnevidjeti za bilo kakve zemaljske veličine i znamenitosti te sav svoj život, cijelo svoje biće uložiti u Boga. Protiv ove evanđeoske vjere pogriješit će Juda kad bude pokušao svoje srce ispuniti srebrenim denarima. Protiv ove evanđeoske vjere pogriješit će i svaki kratkovidni čovjek koji bude uznastojao da svoj život ispuni novcem, blagom, moću, znanjem, karijerom, uživanjem, izživljavanjem bilo kojega stila. Grijech nevjere ne dopušta Bogu da bude alfa i omega svega ljudskog bića, grijeh nevjere ne dopušta Bogu da bude izvor i uvir svega našeg bivovanja. Nije stoga moguće, vjerovati bez obraćenja. Moramo se odvratiti od lažnih utvara zemaljštine, od idola i kumira prolaznosti te u Bogu naći smisao, u njemu jedi-

nom naći ispunjenje svih svojih težnja. Zato bi se svaki od nas kao kršćanin, kao vjernik, kao Kristov učenik morao ozbiljno pitati: na čemu gradim svoj život, što je odrednica moga shvaćanja i odlučivanja, što je mjera moga osjećanja i orijentiranja na zemlji? U čemu ja tražim svoju sreću i svoje zadovoljstvo? Prema tome, kako si ta pitanja budemo postavljali i prema tome, kako na ta pitanja budemo odgovarali bit će jasno da li stvarno vjerujemo ili se samo zovemo vjernici. Postat će jasno koliko vjeru, Evanđelje, i Boga ozbiljno shvaćamo.

Što znači evanđeoski se ufati, nadati se? Pod nadom redovito zamišlja-

mo onu ustrajnost, onu izdržljivost kojom netko nadvladava sve tegobe i hrli prema svome cilju. Budući da je u kršćanstvu pred nama nebeski cilj, kojega sami, po svojim silama, nismo kadri doseći, to se onda u kršćanstvu smatra da nada znači pouzdanje u Božju svemoć, pouzdanje u Božju milost. On će nam omogućiti konačno blaženstvo, istinski pomoći da dosegneмо cilj kojemu sami iz sebe nismo dorasli. Evanđeoska nada kao da veli još puno više. Nadati se u evanđeoskom smislu znači imati oslonac u Bogu, u Bogu jedinom i više ni u čemu. Nažalost mi se u svom životu redovito naivno oslanjamo na razne stvorenje; u prvom redu oslanjamo se na same sebe. Oslanjamo se na svoju pamet, na svoju spretnost, na svoju snagu, na svoju ljepotu, na svoju krepost, oslanjamo se na svoje zasluge, na svoje molitve, na svoje postove, na svoje milostinje, na svoja hodočašća. Pri tome griješimo protiv prave nade, griješimo preuzetnošću.

Nakon toga, kad se naši planovi i programi zalome, upadamo u protivnu krajnost, počinjemo griješiti protiv nade malodušnošću. Najprije smo uvjereni da možemo bez Boga, sami, a onda uviđamo da ne možemo niti s njim. Počinjemo zdvajati nad sobom, zdvajati nad svijetom, zdvajati nad samim Bogom. Evanđeoska nada usidrena isključivo u Bogu nadilazi preuzetnost i malodušje. Evanđeoska nada usidrena isključivo u Bogu nadilazi sve stvoreno. Ona ne prezire ni jednoga stvora, ali je na neki način od svih stvorenja udaljena. Ničemu i nikomu ne robuje, predana jedino Bogu ta nada savršeno je slobodna, puna životnog poleta i vedrine. Usidrena isključivo u Bogu, nada evanđeoska ne zapinje ni na onome pretposljednem što nas čeka, to jest ne zapinje ni na samoj smrti. Ona ide do posljednjega, do Boga, u njega se samo upire. U tom smislu treba shvatiti riječ psalmiste: U tebe sam se Gospodine uzdao, zato neću biti postidjen nikada.

Što znači evanđeoski ljubiti? Teško je danas naći riječ koja bi bila toliko zlorabljena, toliko zablacena, toliko popljuvana kao riječ ljubav. Vrijedi to za privatni život, vrijedi i za javnost, posebice za masmedije. Ljubiti znači iskočiti iz vlastite sjene, ljubiti znači predati se i žrtvovati za druge. Nitko nema veće ljubavi, nitko uopće nema ljubavi dok život svoj ne položi za braću svoju. Egoist živi na račun drugih. Ljubav, naprotiv, sebe daje, ljubav se razlijeva, ljubav samu sebe zaboravlja. Upravo stoga na ljubav neminovno spada odreknuće, stavljanje sebe samoga u drugi plan. Na ljubav neminovno spada žrtva. Nema ljubavi bez boli, nema ljubavi bez žrtve. Evanđeoski to znači nema ljubavi bez obraćenja i pokore. Samo onaj koji sebi umre, samo taj ljubi, samo taj, poput Isusa, prolazi zemljom čineći dobro.

Sve ovo što rekosmo o vjeri, nadi i ljubavi spada na opću abecedu Evanđelja, sve je to elementarna abeceda kršćanskoga života. Troplet vjere, nade i ljubavi nije nikakva ukrasna bordura negdje na rubu naše religioznosti, nego je to bit, srčika Evanđelja, bit kršćanskog življenja.

Vjera, nada i ljubav su utkane u naš život, izravno i vrhovno ostvarenje onoga što kao vjernici u sebi imamo. Nema vjere, nema nade, nema ljubavi bez obraćenja, istinskog okretanja i života s Bogom i u Bogu.

Kao kršćani vjernici trebamo postati poticaj drugim ljudima da se obrate, promijene. Trebamo postati i biti svjedoci, primjeri velikih zahvata, preokreta i promjena koje Bog čini s nama, u nama.

Uglednog talijanskog državnika Francesca Cossiga priupitali su svojedobno novinari, kako on uspijeva vladati i izlaziti na kraj s Talijanima koji nisu nipošto jednostavan i nezahtjevan narod, u kojemu se isprepliću toliki problemi i velike suprotnosti!? Na to je pitanje predsjednik Cossiga izvadio Gospinu kronicu iz džepa, podigao je u zrak i odgovorio: "Ovako!" - Kronicom!"

Obraćenje je mijenjanje načina života i dandanas je najbolji dokaz da je Krist živ, djelotvoran u svijetu, u Crkvi, da i danas čini prava čudesa, nešto što čovjeku nije moguće, da mijenja ljude koji mu istinski vjeruju, koji ga traže cijelim svojim bićem.

Ove ćemo misli završiti molitvom u nešto izmijenjenom obliku koju je sastavio blaženi kardinal Alojzije Stepinac:

Pogledaj na nas, milena Mati, svrni k sirotam pogled svoj zlatni!

Pogledaj na našu dječicu hrvatsku, pomози im da ih nikad ne ofuri mraz grijeha i opačine! Pogledaj na hrvatske mladiće i djevojke, da ostanu vazda čisti, zauzeti za budućnost, pobožni i vjerni! Pogledaj na hrvatske muševе i žene, da čuvaju neokaljanu bračnu vjernost, čuvaju se odurnih opačina koje oskrvnjuju svetost bračnog života! Pogledaj na nas dužnosnike reda i sigurnosti, vrati poštenje, iskrenost i odanu ljubav u sve naše redove, zaštititi naše dostojanstvo, zdrav ponos što smo tvoji i zadrži naš vjerni pogled u tvoj lik svetosti i dobrote. Pogledaj naše hrvatske starice i starce, da im milostivi Bog, po Tvom zagovoru, olakša jade starosti, oprostí im grijehе i pripremi ih za sretnu vječnost! - Mi, pak svi, sa svoje strane obećavamo, da ćemo ti ostati vjerni i iskreni štovatelji. Vjerni dok budu žuborili naši potoci, šumile naše rijeke, dok se bude pjenilo naše sinje more, dok bude cvjetalo i mirisalo cvijeće domovine naše Hrvatske. Dobra nam navijek ostani, isprosi nam pri Sinu da od svakog zla obrani nas i Domovinu!". Amen ■

Homilija o. Vladislava Mandure, vojnog kapelana u Inženjerijskoj pukovniji Padova, 244. svibnja 2011.

U ovom gradu, sestre i braćo, u koji su Hrvati hodočastili i prije sedamdesetih i osamdesetih godina prošlog stoljeća kad je kanoniziran naš Leopold, susrećemo se s dva velika sveca i lika: sv. Antom – svecem svijeta i sv. Leopoldom Mandićem. I jedan i drugi bili su redovnici i sinovi sv. Franje. I dok je sv. Anto, koji je živio u dalekoj prošlosti, bio veliki teolog i propovjednik, naš Leopold je tipičan primjer jednostavnog življenja redovničkih zavjeta i služenja Crkvi.

Mi Hrvati, dok se vraćamo iz Lurda, dolazimo u Padovu jer želimo u gradu sv. Ante na grobu našeg Leopolda još jednom vjernički zahvaliti za milosti dana koji su za nama. Teško je ičim opisati sve što nosimo u sebi, teško bi bilo nadodati novi sadržaj koji bi bio potreba nekoga od nas jer smo sada možda i najbogatiji od svih Hrvata. Obdarilo nas je međusobno zajedništvo i susret s drugim narodima, koji su od nas tražili strpljenje, razumijevanje i živu vjeru; obdarilo nas je nebo svojim milostima: susreli smo se s Bogom koji govori po svojim svetima, a u Lurdu na poseban način po svojoj Majci - Kraljici Hrvata.

I sada smo ovdje, na mjestu gdje se štuje jedan od nas – kapucin – franjevac – Leopold Bogdan Mandić, svetac Katoličke crkve - Hrvat. Njegov životni lik je nepresušan izvor za nas koji ga poznajemo, koji se susrećemo s njime i koji ga štujemo. Njegov lik nam govori da se Bogu, kao jednostavan čovjek, može vjerovati i služeći mu postati svecem univerzalne Crkve. Ne trebaju dodatne sposobnosti niti izvanredna naobrazba. Ne treba stasitost tijela niti dar govorničtva. Nije niti potrebno imati posebne veze i prijatelje koji nas guraju i podržavaju. Skloni smo i stalno tražimo

nešto kako bi napredovali i ostvarili sebe a sv. Leopold Mandić je jednostavno išao putem sv. Franje, zacrtanim u Isusovu Evanđelju.

Dobro je za svakog od nas gledati svece i učiti iz njihova života. Od Leopolda se može puno toga naučiti. Kao vjernik osjetio je poziv i odazvao se na zov Božji. Oduševljen franjevačkim duhom postao je franjevac – kapucin. Radio je ono što je zajednica i Crkva od njega tražila, a kada je određen za ispovjednika postao je i „čudotvorac“. Ovu riječ izgovaram s velikom pažnjom i rezervom jer čuda smo odagnali iz svog svagdanjeg života, a ona se događaju svakodnevno i mijenjaju svijet i sve oko nas. Čudo Božje ljubavi, koje se dariva čovjeku kada svećenik uzdigne ruku i izgovori riječi odrješenja, zaživi u životu onoga tko se Bogu otvara. Mi smo možda skloni nekim nadnaravnim znamenjima ali istinska čuda su upravo milosti koje nam se daruju u sakramentima. Evo, sv. Leopold je svetac jednog sakramenta, ispovijedi – Božjeg dara. On je Bogu služio a pomagao čovjeku koji je došao opterećen teretom života. Nema većih i drugih čudesa koja se mogu pripisati sv. Leopoldu ali zar to nije dosta? – upravo zbog tog dosljednog ali i skromnog života redovnika i svećenika bio je idealno oruđe u rukama Božje providnosti. Nebrojene duše su se susretale s Božjom ljubavlju, a u riječima koje su čuli iz usta našeg Bogdana našli su savjet koji je pomogao u životu. Desecima godina slušati ljude i razgovarati s njima, kao ispovjednik, je velika žrtva i velika ljubav. Očito je Božja ljubav živjela u Bogdanu ali i djelovala po njemu.

Sestre i braćo, nadam se i želim svima nama da smo kroz ove intenzivne dane molitve bili otvoreni za svetost koja nam je ponuđena. Vraćamo se kući a družili smo se s Bogom i njegovim svecima: ovdje u Padovi, sa našim svetim Leopoldom Mandićem. Još ćemo danas otići i do bazilike sv. Antuna Padovanskog. Bilo bi samo normalno u vlastitom svagdanjem životu od te svetosti nošen postati novim čovjekom, kako nas to poučavaju sveti tekstovi uskrsnog vremena.

Svako hodočašće je putovanje, ali koje ne bi trebalo završiti danom povratka u svagdanji život. Opravdano se trebamo pitati: Što su ova iskustva i susreti donijeli? Koliko su me ispunili i obogatili? Nakon što nađemo svoj odgovor, trudimo se sve doživljeno dijeliti sa svojim najmilijima i svojim bližnjima. Nemojmo stajati i opustiti se jer inače nismo ni trebali krenuti na hodočasničko putovanje. Neka ovo hodočašće bude nastavljeno a na putu kojim idemo neka nas prati uz Božji blagoslov i zaštita i potpora sv. Leopolda B. Mandića. Amen ■

<p align="center">Uprava Vojne biskupije Vojni ordinarijat u Republici Hrvatskoj</p>	<p align="center">Odjel za potporu Vojnom ordinarijatu (MORH)</p>	<p align="center">Odjel za suradnju s Vojnim ordinarijatom (MUP)</p>
<p>Ksaverska cesta bb HR - 10 000 Zagreb tel: +385 1 4670 660 (centrala) tel: +385 1 4670 659 (centrala) faks: +385 1 4670 662 www.vojni-ordinarijat.hr uprava@vojni-ordinarijat.hr vojni.ordinarijat@morh.hr</p> <p>Mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij</p> <p>O. Jakov Mamić, generalni vikar tel: +385 1 3784 489</p> <p>Don Josip Stanić, biskupski vikar za pastoral tel: +385 1 4670 660</p> <p>Robert Stipetić, kancelar tel: +385 1 4670 660 robert.stipetic@vojni-ordinarijat.hr</p> <p>Dragan Logarušić, ekonom tel: +385 1 4568 572 mob: +385 99 5793 911 dragan.logarusic@vojni-ordinarijat.hr</p> <p>S. M. Gordana Miškić, tajnica Vojnog ordinarijata tel: +385 1 3784 389 gordana.miskic@vojni-ordinarijat.hr</p> <p>Marinko Nikolić, osobni tajnik vojnog ordinarija tel: +385 1 4568 587 marinko.nikolic@vojni-ordinarijat.hr</p>	<p>Vojni ordinarijat u RH Odjel za potporu Vojnom ordinarijatu Ksaverska cesta bb HR - 10 000 Zagreb tel: +385 1 4670 660 faks: +385 1 4670 662</p> <p>Bojnik Petar Klarić, načelnik Odjela tel: +385 1 4670 657 petar.klaric@vojni-ordinarijat.hr</p> <p>Vladimir Krpan, osobni tajnik generalnog vikara tel: +385 1 4568 580 vladimir.krpan@vojni-ordinarijat.hr</p> <p>Ivanka Crnjac, viši stručni savjetnik za organizaciju tel: +385 1 4568 577</p> <p>Mladen Čobanović, stručni savjetnik - arhivar tel: +385 1 4568 570</p> <p>Marija Vukovojac, stručni savjetnik tel: +385 1 4670 660</p>	<p>Policajska akademija Avenija Gojka Šuška 1 HR -10 000 Zagreb tel: +385 1 2391 525 (specijal 26 525) faks: +385 1 2391 496 (specijal 26 496)</p> <p>Josip Zagorščak, načelnik Odjela tel: +385 1 2391 525 (specijal 26 525) jzagorscak@mup.hr</p> <p>Mato Topić, policijski službenik za međunarodnu vjersku suradnju tel: +385 1 2391 527 (specijal 26 527) mob: 091 4554 649 (specijal 82 649) mtopic@mup.hr</p> <p>Mario Dokmanić, policijski službenik za međunarodnu vjersku suradnju tel: +385 1 2391 523 (specijal 26 523)</p> <p>Branko Šarkanj, policijski službenik za organizaciju i potporu tel: +385 1 2391 528 (specijal 26 528) mob: (specijal 82 958) dsarkanj@mup.hr</p> <p>Darko Šantek, policijski službenik za organizaciju i potporu tel: +385 1 2391 529 (specijal 26 529) mob: 091/4565 464 (specijal 82 644) dsantek@mup.hr</p> <p>Sanja Vrkljan Horvat, administrativna tajnica tel: +385 1 2391 525 (specijal 26 525)</p>

ZAŠTITNIK KAPELANIJE	POSTROJBA	KONTAKT UREDA	KAPELAN	POMOĆNIK KAPELANA
„Gospa Snježna“ 5. kolovoz	MORH I GSOSRH Stanićeva 4 Zagreb	tel: 01/456-8080 faks: 01/456-7986	o. Ante Vukoja anto.vukoja@morh.hr mob: 098/484-025 tel: 01/486-1345	npr Srećko Žmalec srecko.zmalec@morh.hr mob: 091/7635-866
„Bl. Alojzije Stepinac“ 10. veljače	Zapovjedništvo HKoV Karlovac	tel: 047/626-525 (536) faks: 047/626-456	vlč. Andrija Markač, dekan Karlovac mob: 098/213-393	stn Dražen Čulig drazen.culig@morh.hr mob: 091/8811-862
„Sv. Leopold Mandić“ 12. svibnja	Zapovjedništvo ZOD „FKF“ Osijek	tel: 031/236-623 faks: 031/236-841	o. Ante Mihajević, dekan Osijek ante.mihajevic@morh.hr mob: 098/269-599	sk Darko Boban mob: 091/799-1789 darko.boban@morh.hr
„Gospa Velikog hrvatskog krsnog zavjeta“ 11. rujna	2. motorizirana bojna „Pauci“ vojarna „Kralj Zvonimir“ Knin	tel: 022/617-841	fra Ivan Lukač mob: 098/9090-165	voj Marko Buzuk marko.buzuk@morh.hr 091/533-8266
„Sv. Martin Tourski“ 11. studenoga	BSD Delnice	tel: 051/652-806 faks: 051/652-940	p. Mirko Vukoja mob: 099/6226-236	stn Anton Zic anton.zic@morh.hr 098/917-0427
„Sv. Petar i Pavao“ 29. lipnja	Zapovjedništvo HRZ I ZPO Zagreb	tel: 01/6228-862 faks: 01/6228-484	o. Viktor Grbeša 098/9737-473	voj Lorenz Tomkić mob: 098/946-7773
„Sv. Nikola Biskup“ 6. prosinca	Zapovjedništvo HRM Split	tel: 021/354-913 faks: 021/354-323	don Branimir Projić branimir.projic@morh.hr mob: 098/510-737	ds Manda Sartori Mob: 099/5965-957
„Sv. Nikola Biskup“ 6. prosinca	Pomorska baza Split Split	tel: 021/354-160 (650) faks: 021/354-650	o. Jozo Mravak mob: 091/579-4868	sk Darijo Rajčić mob: 098/744-330
„Sv. Antun Padovanski“ 13. lipnja	Dom Glavnog stožera Zagreb	tel: 01/6631-299 faks: 01/6631-397	o. Ivan Magdić mob: 091/8870-374	prč Damir Sedlar mob: 091/943-0134
„Sv. Petar i Pavao, apostoli“ 29. lipnja	VOB Ogulin	tel: 047/627-483 faks: 047/627-483	fra. Marijan Jelušić mob: 098/245-294	Nenad Veriga mob: 098/906-0816 mob: 091/908-3417
„Sv. Ilija Prorok“ 20. srpnja	Logistička pukovnija Petrinja	tel: 044/562-350 (345) faks: 044/562-346	don Milenko Majić mmajic@morh.hr mob: 098/924-1483	Mario Barišić tel: 044/562-345
„Kraljica svete Krunice“ i „Sv. Ivan Kapistran“ 7. listopada	GOMB Vinkovci	tel: 032/348-460 faks: 032/348-460	vlč. Alojz Kovatek alojz.kovatek@morh.hr mob: 091/251-0821	npr Adam Dakić adam.dacic@morh.hr mob: 091/725-8290
„Uzvišenje svetog Križa“ 14. rujna	Gardijska motorizirana brigada Knin	tel: 022/617-810 faks: 022/617-722	fra Ilija Mikulić mob: 098/432-607	sžn Borislav Lapenda mob: 091/172-8512
„Sv. Franjo Asiški“ 4. listopada	1. motorizirana bojna „Vukovi“ voj. „Eugen Kvaternik“ Gospić			
„Sv. Andeli čuvari“ 2. listopada	Inženjerska pukovnija Karlovac	tel: 047/626-781 faks: 047/626-622	p. Vladislav Mandura vladislav.mandura@morh.hr mob: 091/586-3400	ds Daniel Radinović 098/186-3426 tel: 047/626-621
„Bl. Ivan Merz“ 10. svibnja	SBO poligon „Eugen Kvaternik“ Slunj	Tel: 047/626-824 faks: 047/626-846		stn Jurica Hecimović jurica.hecimovic@gs.t-com.hr mob: 098/980-7134
„Sv. Bartolomej i sv. Petar Apostol“ 24. kolovoza	Počasnno-zaštitna bojna Zagreb	tel: 01/4566-344 (367) faks: 01/4566-368	o. Zdravko Barić mob: 091/576-2764	stn Dolores Rečić-Vragović drecic@morh.hr mob: 091/5570-112
„Sv. Mihael Arkandeo“ 29. rujna	HVU „Petar Zrinski“ Zagreb	tel: 01/3786-004 (272) faks: 01/3784-657	p. Zoran Vujičić 098/337-162	prč Marijan Puljiz mob: 098/903-9305

„Sv. Gabrijel Arkandeo“ 29. rujna	93. zrakoplovna baza Zadar	tel.: 023/358-209 (239) faks: 023/358-209	o. Ivo Topalović, dekan Split mob: 098/423-533	npr Vinka Rogić vinka.rogic@morh.hr mob: 098/532-045
„Sv. Ivan Krstitelj“ 24. lipnja	SzOIDL Požega	tel/faks: 034/245-117	vlč. Željko Volarić mob: 098/340-798	stn Antun Mandić amandic@morh.hr mob: 091/786-1333
„Sv. Obitelj“ 28. prosinca	ZZP Velika Buna	tel/faks: 01/2025-802	vlč. Slavko Rajić slavko.rajic@morh.hr mob: 098/1632-359	prč Gordana Slukan mob: 091/530-7819
„Sv. Nikola Tavelić“ 14. studenog	Središnjica EI Zagreb	tel: 01/6631-422	vlč. Željko Savić mob: 098/197-5987	npr Ranko Vrban mob: 098/969-6794
„Sv. Sebastijan“ 20. siječnja	Pješacka pukovnija vojarna „Dračice“ Đakovo	tel: 031/839-166 faks: 031/839-329	p. Drago Majić mob: 098/186-6901	
„Majka Božja Kamenitih vrata“ 31. svibnja	MUP PU zagrebačka Petrijska 20 10 000 Zagreb	tel: 01/4563 295 (293) faks: 01/4563 699	vlč. David Klarić dklariac@mup.hr 099/245-9276 (spec. 85 855)	Mišo Josipović mob: 099/229-2432 (spec. 25 293) mjosipovic@mup.hr
„Sv. Mihovil Arkandeo“, podružnica Split 29. rujna	MUP PU splitsko-dalmatinska 2. policijska postaja 21 000 Split	tel: 021/215-659 faks: 021/309-395	don Stjepan Lončar mob: 098/423-717	Luka Galić tel. 021/309 307 (specijal 41 987) mob: 098/9591 333
„Sv. Mihael Arkandeo“ 29. rujna	MUP Policijska akademija Av. G. Suška 1 10 000 Zagreb	tel: 01/2391-490 (526) faks: 01/2391-496	don Josip Stanić 098/311-274	Luka Norac Kevo tel. 01/2391 526 (specijal 26 526) mob: 098/918-7427
„Sv. Vid“ 15. lipnja	MUP PU primorsko-goranska 1. Policijska postaja 51 000 Rijeka	tel: 051/430-495 faks: 051/430-687	p. Mirkov Vukoja mob: 099/6226-236	Branko Mustapić mob: 091/731-7287
„Sv. Mihael Arkandeo“ 29. rujna	MUP Zagreb Sjedište i Ravnateljstvo Av. gr. Vukovara 33	tel: 01/6122-712 (715) faks: 01/3788-653	o. Stjepan Harijač, dekan mob: 098/473-185	Vinko Bakula tel: 01/3788 853 (specijal 88 853) mob: 098/208-304
„Sv. Mauro“ 21. studenoga	MUP PU istarska Trg Republike 1 52 100 Pula		don Ivan Borić 098/1935-705	
„Sv. Juraj“ 23. travnja	MUP PU varaždinska Ivana Milčeca 10 42 000 Varaždin	tel: 042/272-105	vlč. Ivica Horvat 098/763-822	
„Sv. Matej“ 21. rujna	MUP PU bjelovarsko-bilogorska Vlahe Paljetka bb 43 000 Bjelovar	fax: 043/886-955	vlč. Damir Vrabec 091/2376-470	
„Sv. Jeronim“ 30. rujna	MUP PU osječko-baranjska Trg Lavoslava Ružičke 1 31 000 Osijek	tel.: 031/237-553 faks: 031/237-267	p. Željko Rakošec 099/7065-885	
„Sv. Luka evanđelist“ 18. listopada	MUP PU šibensko-kninska Velimira Skorpika 5 22 000 Šibenik		don Darko Poljak 091/4446-432	
„Sveti Filip i Jakov, apostoli“ 3. svibnja	MUP PU zadarska Andrije Hebranga bb 23 000 Zadar			
„Sveti Marko Križevčanin“ 7. rujna	MUP PU kopriivničko-križevačka Trg Eugena Kumičića 18 48 000 Koprivnica		vlč. Ozren Bizek 098/551-421	